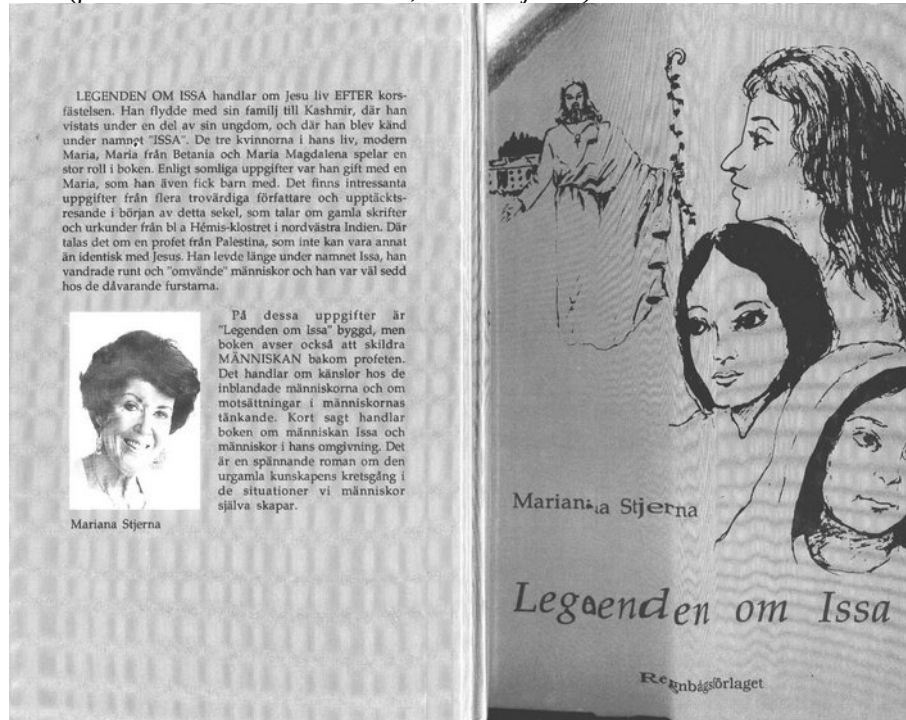

utdr.av
ISSA

av
 Mariana Stjerna
 1992

(född 25 mars 1921 i Stockholm, död 4 maj 2022)

LEGENDEN OM ISSA handlar om Jesu liv EFTER korsfästelsen. Han flydde med sin familj till Kashmir, där han vistats under en del av sin ungdom, och där han blev känd under namnet "ISSA". De tre kvinnorna i hans liv, modern Maria, Maria från Betania och Maria Magdalena spelar en stor roll i boken. Enligt somliga uppgifter var han gift med en Maria, som han även fick barn med. Det finns intressanta uppgifter från flera trovärdiga författare och upptäcktsresande i början av detta sekel, som talar om gamla skrifter och urkunder från bl a Hémis-klostret i nordvästra Indien. Där talas det om en profet från Palestina, som inte kan vara annat än identisk med Jesus. Han levde länge under namnet Issa, han vandrade runt och "omvände" människor och han var väl sedd hos de dåvarande furstarna.

Mariana Stjerna

På dessa uppgifter är "Legenden om Issa" byggd, men boken avser också att skildra MÄNNISKAN bakom profeten. Det handlar om känslor hos de inblandade människorna och om motsättningar i människornas tänkande. Kort sagt handlar boken om människan Issa och människor i hans omgivning. Det är en spännande roman om den urgamla kunskapens kretsgång i de situationer vi människor själva skapar.

Mariana Stjerna

Legenden om Issa

Regnbågsförlaget

LEGENDEN OM ISSA handlar om Jesu liv EFTER korsfästelsen. Han flydde med sin familj till Kashmir, där han vistats under en del av sin ungdom, och där han blev känd under namnet "ISSA". De tre kvinnorna i hans liv, modern Maria, Maria från Betania och Maria Magdalena spelar en stor roll i boken. Enligt somliga uppgifter var han gift med en Maria, som han även fick barn med. Det finns intressanta uppgifter från flera trovärdiga författare och upptäcktsresande i början av detta sekel, som talar om gamla skrifter och urkunder från bl a Hémis-klostret i nordvästra Indien. Där talas det om en profet från Palestina, som inte kan vara annat än identisk med Jesus. Han levde länge under namnet Issa, han vandrade runt och "omvände" människor och han var väl sedd hos de dåvarande furstarna.

Mariana Stjerna

På dessa uppgifter är "Legenden om Issa" byggd, men boken avser också att skildra MÄNNISKAN bakom profeten. Det handlar om känslor hos de inblandade människorna och om motsättningar i människornas tänkande. Kort sagt handlar boken om människan Issa och människor i hans omgivning. Det är en spännande roman om den urgamla kunskapens kretsgång i de situationer vi människor själva skapar.

förord

Urgamla texter och manuskript avslöjar all Jesus med största sannolikhet tillbringade många år i Orienten. Bibeln tiger om alla hans år mellan 13 och 29. Hela 16 år av hans liv har fullkomligt förbisetts i världens kanske mest "heliga" skrift. Hur är detta möjligt? Varför står intet av detta i bibeln? Har man avsiktligt sökt dölja att han faktiskt sökte visdom från en annan tradition och såg alla religioner såsom stammande från en och samma grund? Ja frågetecknen hopar sig när man får höra talas om "Issa" profeten som kom till Orienten från Västerlandet. Hans liv i Kashmirområdet, främst i Ladakh, är sägenomspunnet och traditionen är än idag levande kring hans öden och äventyr. Av den anledningen har ett flertal personer sökt undersöka sanningshalten i dessa utsagor.

En av de mest välrenommerade är ryssen Nicholas Notovitch, en journalist, som på eget bevåg begav sig den långa vägen till Ladakh (lilla Tibet) för att själv undersöka saken. År 1894 publicerade han en bok som kom ut i såväl fransk som engelsk översättning med titeln "Jesus Kristus Okända Liv". **I den boken hävdar Notovitch att han funnit en kopia av ett uråldrigt gammalt Buddistiskt manuskript, som uttryckligen säger var Jesus tillbringade sina "förlorade" år - i Indien.** Manuskriptet fann han i Himi-klostret, beläget ungefär 40 km från huvudstaden i Ladakh, Leh. Hémis är det största och mest välkända klostret i Ladakh. Det ligger väl undangömt i en dalgång Himalaya på ungefär 3.500 meters höjd. På grund av sitt väl undangömda läge är det ett av de få kloster som undgått förintelse av de invaderande kinesiska styrkorna. Manuskriptet har namnet "Den Helige Issas Liv: den Bäste av Människosöner". Det består av 244 verser, ordnat i 14 kapitel. En del av innehållet överensstämmer väl med det Gamla och det Nya Testamentet; t.ex. den Egyptiska fångenskapen, befriandet av Israeliterna genom Moses (Mossa), Israels tillbakagång och Romerska härskarväldet och slutligen inkarnationen av ett gudomligt barn till fattiga, men gudfruktiga föräldrar. Gud talar genom barnets mun och människor kommer från hela världen för att lyssna till honom.

Berättaren hoppar snabbt till Issas trettonde år, där Bibelns berättelse upphör. Enligt det manuskriptet som Notovitch publicerade, lämnade Issa (Jesus) i hemlighet sin faders hus, och reste österut med en karavan av köpmän. Detta med syfte att fullända sig i det "Gudomliga Ordet" och för att studera den store Buddhas lagar.

Det sägs att Issa var fjorton år gammal när han överkorsade Sind, ett område som idag ligger i sydöstra Pakistan och där slog han sig ner för en tid. Hans rykte spreds vida omkring. Brahman-präster undervisade honom i Veda-skrifterna, lärde honom all undervisa, hela och utföra magi.

Issa tillbringade sex år med att studera och undervisa på sådana platser som Jagannath (troligen staden Puri på östkusten), Rajagriha, Benares och andra heliga städer i Indien. Han kom i konflikt med Brahmanerna för att han undervisade de lägre kasterna och de kastlösa. Han vägrade att finna sig prästernas påbud (liksom i Israel) och man umgicks med hemliga planer att ta hans liv. Varnad av de kastlösa lämnade Issa Jagannath-templet och begav sig till Himalayas sluttningar södra Nepal, den plats där Buddha fem århundraden tidigare hade låtit sig födas.

Sex år senare hade Issa blivit "ett perfekt instrument för uttalande av de heliga skrifterna". **Han lämnade då Himalayas och reste västerut**

under det att han predikade sitt budskap mot avguderi på vägen och återvände till Palestina vid en ålder av 29 år. Därefter följer den i stora drag Bibelns berättelse ända fram till korsfästelsen och återuppståndelsen.

Hela denna berättelse påstås ha nedtecknats tre till fyra år efter korsfästelsen och grundas på redogörelser från köpmän som bevittnade händelsen.

Ett annat intressant dokument utgör det såkallade Thomas-evangeliet (Acta Thomas från 220-talet). I korthet sägs att apostlarna, när de var i Jerusalem, delade upp världen i olika områden dit de skulle gå och predika evangeliet. Indien föll på Thomas lott, vilken avböjde, "Hur kan jag som är hebré vandra bland indier och utropa sanningen. Jesus visade sig för Thomas och sade att han inte skulle vara rädd för att fara Indien, ty Jesu nåd skulle ständigt följa honom på hans vandringar.

Thomas gav sig småningom iväg och han hamnade under en konung vid namn Gundaphoros. Han reste vida omkring i Indien, predikade och råkade ut för underliga äventyr och dömdes slutligen till döden och spetsades av svärd från fyra soldater.

År 1922 reste en Swami Abhedananda till Hémis-klostret för att utröna om Nicholas Notovich verkligen hade erhållit en översättning av ett gammalt Buddhistiskt manuskript. Han rapporterade senare att en lama som visade honom runt på klostret också verifierade Notovich's berättelse och visade det manuskript för Abhedananda som utgjorde grunden för Notovich's bok om "den Helige Issas liv". - Återigen en bekräftelse på att Jesus måste ha varit där!

Ytterligare en viktig pusselbit läggs av professor Roerich, vilken under sin flera år långa expedition i Himalayas träffar på ett flertal spår som talar om att Kristus varit där.

"Om det är svårt att bakom den nuvarande föreställningen om Buddha ibland kunna igenkänna den ståtliga bilden av Buddha, Världsläraren, så är det så mycket mera oväntat att i **de Tibetanska bergstrakterna finna vackra nedteckningar om Kristus.** Likväl bevarar ett Buddhistiskt kloster Kristi undervisning och lamor visar honom stor vördnad, han som levde och undervisade här."

"Lamor känner till att Kristus, som reste igenom Indien och Tibet, vände sig till Shudras, till de ödmjuka och fattiga, inte till Brahmanerna (prästerna) och Kshatriyas (krigarkasten). Anteckningarna från lamorna uttalar hur Kristus lovprisade kvinnan - Världens Moder. Och lamor påpekar vilken syn Kristus hade på såkallade mirakler."

Andra personer, som Madame Caspari, kom att genom mycket märkliga omständigheter få kontakt med dessa manuskript, så det tycks inte vara en engångsföreteelse, utan snarare en ganska så massiv bevisbörda som pekar på att Issa verkligen var Jesus och att han förvisso tillbringade en stor del av sitt liv i Indien och Tibet.

Till sist bör också nämnas Carl Levis verk "Den Nya Tids-ålderns Evangelium" där återigen samma historia framkommer. Men denna gång hänvisas ej till några manuskript utan till den såkallade Akasha-krönikan. Dvs. för den som kan tona in sig till den högre själsmedvetenheten finns allting redan nedtecknat, all kunskap blir en given och sanningen uppenbarar sig så som den alltid har varit och alltid skall förbli.

I denna bok, "**Legenden om Issa**" utgår författaren från att Jesus överlevde korsfästelsen, helades och därefter begav sig tillbaka till det

Indien han i tidigare dagar hade varit och besökt. Det antagandet finns det däremot ej så stor grund för andra texter. En författare som gärna citerar Alice A. Bailey och den såkallade Agni Yoga-undervisningen av Helena Roerich (Nicholas Roerich's maka), nämligen Torkom Saraydarian, säger emellertid i sin bok "Kristus, Kärleksoffrets Avatar" följande;

"Ceremonien kring den fjärde Invigningen tog sju timmar att genomföra och den kulminerade på korset. Lärjungarna trodde han var död, men när Josef av Arimatea och Nikodemus undersökte kroppen blev de starkt rörda av all de fick se att han fortfarande var i livet. Josef av Arimatea skyndade sig till Pilatus och bad om all få omhändertaga Jesu kropp innan soldaten skulle krossa hans ben. Det var nämligen en sedvänja att benen skulle krossas innan kroppen togs ned från korset, som et bevis på att livet hade lämnat den korsfäste. ...

Efter det att tillåtelse erhållits att ta hand om Jesu kropp, skyndade sig många kvinnor till platsen med helande örter och löste mycket försiktigt upp repen, drog ut spikarna ur Hans händer och lade Honom på marken. De spred ut helande kryddor och salvor på såren och över hela Hans kropp, för att förmå Honom att återvända till sitt normala medvetande efter en sådan fruktansvärd chock. Därefter lade de kroppen i gravkammaren. De rökte hela grottan med abe och andra stärkande kryddor och balsam, och några Esséer som var stora helare hjälpte Josef och Nikodemus med arbetet.

Tidigt nästa morgon fann lärjungarna att Jesus kunde röra sig och yttra några ord. När de fick se all Han levde, brast hjärtana på Hans älskade lärjungar och de viskade i tårar till varandra "Han lever." Detta ord gick från lärjunge till lärjunge. Med stor glädje och många tårar spreds budskapet till alla människor..

"Han lever."

Mästaren Djwhal Khul säger att, "Mästaren Jesus steg upp ur graven; dödens kedjor kunde inte hålla Honom..."

Jesus levde med sina lärjungar i ytterligare elva år och förberedde dem på deras stora mission. Kristus visade sig ofta inför dem och gav dem en Esoterisk undervisning som initierade dem stora mysterier. **När Jesus såg att Hans lärjungar var redo att bära ut Hans budskap till världen, till och med på bekostnad av sina liv, då lämnade Han dem i Jerusalem och begav sig till Indien.** Där predikade Han under några år och lämnade sin kropp i bergstrakterna, samt återföddes mycket snart i Tyana utav Kretanska föräldrar. Han fick då namnet Appolonius av Tyana.."

I sin bok "Heart of Asia" säger professor Nicholas Roerich; "Ungefär tio km. från Kashgar ligger Miriam Mazan, gravstenen för den Heliga Jungfrun. Legenden berättar att efter rättegången mot Jesus i Jerusalem, så flydde Miriam till Kashgar, där platsen för hennes grav är utmärkt med en gravsten, som än idag tillbedjes."

Också, "berättade Muslimerna i Srinagar för oss att Issa (Jesus) inte dog på korset utan bara förlorade medvetandet. Lärjungarna bar i hemlighet bort Hans kropp och helade Honom. Senare kom Issa till Srinagar där Han undervisade folket. Och där dog Han.

Gravstenen till Mästaren finns i en källare i ett privathus. Det sägs att en inskription finns där, som säger att Josefs son begravdes här. I närheten av gravstenen sägs det att mirakulösa helanden äger rum och välluktande aromer uppfyller luften."

Till sist vill jag med dessa inledande rader inte på något sätt antyda att den kommande texten gör anspråk på att skildra verkligheten. Den är som författaren själv intygar en "roman" som söker skildra ett tänkt levnadsöde för Jesus efter överlevandet på korset i Golgata. Emellertid är det intressant att konstatera att många namn och orter väl stämmer överens med ovanstående utsagor och att det således heller inte är någon "slump" att så är fallet. Författaren har själv ingående studerat många av dessa källor innan hon skrev texten.

Information och citat hämtade ur följande böcker:

Notovitch, N. [Jesus Kristus okända liv](https://www.gutenberg.org/ebooks/29288) at <https://www.gutenberg.org/ebooks/29288>
 som också är lagret på denne pc som *unknown life of Jesus Christ.txt*
 (se alla sist i pdf'n här under)
 Prophet. E.C, The lost years of Jesus
 Roerich, N. Shambala och Heart of Asia
 Saraydarian, T. Christ the Avatar of Sacrificial Love

Stjärnsund i juni 1992 Erik Åhrberg

inledning

I morgon skulle vandringen börja. I morgon började en ny epok i hans liv; kampen att bara bli människa. Gudasonen var uppstånden men Människosonen levde!

Han var medveten om att allt som skett varit en invigning - den högsta och svåraste en människa kunde genomgå. Spiralen hade blivit fullbordad, livsspiralen vars spets först betydde en övergång, för att sedan omedelbart bilda en ny spiral med nya, annorlunda förutsättningar. Döden hade blivit en pånyttfödelse i ett snabbare tempo än det vanliga.

Han vände sig om och tittade bort mot klostret Karmel. Han kände bergets skrovliga yta under sina fötter och hans händer smekte den mjuka mossan där han satt och vilade. Han skulle sakna sitt hemland trots att det behandlat honom så illa. Tårar av vemod, blandat med glädje steg upp i hans ögon. Han levde! Han hade bytt identitet, men han levde och han skulle ännu en tid på Jorden få vittna om Faderns nåd och allsmäktighet.

Han mindes inte någonting av de sista timmarna på korset. I början hade det varit uteslutande plågsamt. Han hade känt både lidande och smärta förr, men nu var det dubbelt, flerdubbelt. Hela Golgata var fyllt av hans lidande. Det gjorde så ont, inte bara i hela kroppen, men att se alla älskade ansikten som led med honom utan att kunna göra något för att lindra hans plågor. Det helvete han icke ville erkänna fanns där, runt omkring honom. Hans mors tårar regnade rakt in i hans hjärta, där de sved som eld. Maria Magdalenas ögon var djupa brunnar av medlidande och kärlek. Hans smärta var också hennes. Hans bamdomskärlek Maria från Betania skrek ut sin förtvivlan, slet sitt hår och sina kläder, skriade som ett vilt djur till dess hon togs bort därifrån av vännerna. Apostlarna var hans sörjande barn. Deras kamp för att hålla honom vid mod var större än deras eget mod.

Han var ännu vid medvetande när de två andra kors-fästa fick sina ben krossade. Han visste att om det skedde med honom så kunde han inte återvända. Var det så Fadern ville ha det? Under några korta ögonblick

trodde han att alltsammans var oåterkallerligt. Då skrek även han ut sin smärta. Sedan sjönk han in i en slags drömtillstånd, ljust, brinnande, kärleksfullt och till sist så sublimt, att Faderns ögon mötte hans i ett enda talande, skälvande ögonblick.

Den barmhärtiga slöjan som kallades "död" sveptes lätt kring hans panna. Men slöjan lindades åter av honom. Han vaknade. Det var mörkt i gravvalvet så när som på en liten oljelampa. Den käre Josef av Arimatea och Nikodemus, läkaren och lärjungen, knäböjde på var sin sida om honom. De smorde helande salvor på hans sår och doften av balsamiska örter stod tät och tung i det fuktiga valvet.

Han slog upp ögonen och smålog mot vännerna. Han försökte röra sig men det gjorde fasansfullt ont. Nikodemus förmanade honom att hålla sig stilla.

- För en gångs skull, Herre, må du lyda OSS, annars kan det gå illa! varnade han - men han smålog. Var stilla och följ mina råd så kommer du snart att bli frisk och återse dina lärjungar

- Men vakterna härutanför... flämtade den sjuke.

- Dem har vi tagit hand om, försäkrade Josef med skratt i rösten. Vi gav dem något i vinet som gör att de får en ovanligt god sömn! Vi måste dock härifrån snarast.

Två unga präster från Esséernas Brödraskap hjälptes åt med att flytta ut honom på en bår till den väntande åsnan och vännerna som skulle föra honom därifrån.

Därefter satte sig prästerna på vardera sidan om den stora stenen som rullats bort från ingången. I sina vida, vita, långa mantlar liknade de Änglarna som de varje dag kallade på i sina böner. Det var också meningen. När folket kom till kyrkogården nästa morgon skulle de unga esséerna med sin blotta närvaro och ett tomt gravvalv visa att Gudasonen uppstått till sin Fader i det härliga Himmelriket. Under tiden skulle den "döde" ha förts till en trygg plats där han fick vård och vila.

Hans "återfödelse" måste omges med ett mystiskt skimmer, eftersom Kaiphas hade spioner överallt. Han måste gälla som död till dess att han kunde lämna landet, det var ett villkor för hans möjlighet till överlevnad. Inte ens hans lärjungar fick veta om att hans kropp var lika levande som hans själ. Han visade sig för dem och återtog undervisningen under fyrtio dagar, men då trodde de att han var en eterisk skepnad från andevärlden. Därför fick de icke röra vid honom, inte komma för nära. Det kändes smärtsamt eftersom han älskade dem alla så högt. Några få blev invigda vid en senare tidpunkt. Det gick inte att ha några hemligheter för Johannes eller för Tomas. Deras ögon såg det fasta köttet, de läkta såren och de svagheter han ännu var behäftad med en lång tid efter botandet.

Han förstod att han måste "uppstå". Redan gick rykten om den "levande" Kristus som visade sig i synlig skepnad för sina lärjungar. Ryktet spreds snabbare än vinden ibland de trogna som sörjde hans "död". Det var lätt att samma rykte kunde nå kretsar som önskade se honom död. Det kunde bli farligt. I sin ungdom hade han rest omkring i Indien - dit han åter tänkte begiva sig. Där hade han inhämtat magiska kunskaper tillika med urgammal visdom. En duktig magiker kunde göra sig osynlig genom att bilda en dimma, eller dimkroppar omkring sin person. Det gick också att bli svagt synlig, som om man var genomskinlig, mitt inne i dimman.

Detta var vad han gjorde den fyrtionde dagen. Uppståndelsen var fullbordad.

Därefter reste han tillsammans med sin mor och några vänner, både män och kvinnor, till Karmel i norra Palestina. Där hade øversteprästen givit honom bestämda order att bilda familj. Han hade varit tveksam - mycket tveksam. Det var dock nödvändigt för att han skulle bli en hel människa och bättre kunna anpassa sig till ett nytt liv. *Han var rädd att den kunskap som ännu vilade i hans inres blomstrande trädgård skulle försvinna vid alltför starka band till det jordiska.* Men den gamle Hierofanten hade sett strängt på honom och sagt:

- Ge liv åt Livet, min son. Tag med dig Livet på din vandring och lär dig att förstå människan även ur det jordiska livets många aspekter. Låt Livet ge dig nytt liv och låt Fadern verka även där, här och nu och allt framgent. Drag dina färde i Frid, Mästare. Glöm vem du har varit men inte vem du ÄR.

Solen gick ner i en kaskad av rött, rosa och violett. Den täckte bergens toppar med sitt rosenfärgade guld. Solen gick ner över hans gamla liv - imorgon skulle den gå upp över hans nya. Han reste sig upp och borstade av den mjuka mossan. Den kändes sval och friskt fuktig under fingrarna. Han behöll en liten tuss av den och stack den i bältet som ett minne.

Klostret låg stort och massivt i den tilltagande skymningen. Det inrymde en god del av hans barndom, hans ungdom och nu den långa återhämtningen efter korsfästelsen. Att lämna det var också en smärta.

Men det var en känsla han handskades bättre med än den jordiska kärleken! Med en suck gick han sakta upp mot klostret, till ett nytt jordeliv, till ett nytt fädernesland och till en tillvaro i skuggan av Faderns strålande Öga.

1 kampen att bli bara människa

Orden "Messias - Guds son - Judarnas Konung" malde i hans hjärna när han vandrade tillsammans med de andra mot ett okänt mål, mot en okänd framtid. Sanden yrde kring hans fötter, den irriterade honom,. Han måste stanna och vicka på tårna för att rensa sandalerna från de stickande sandkornen. Då föll ögonen på såren som fanns på vardera foten. De hade varit läkta, men sanden gued in sina vassa tänder i de djupa ärren så att de vätskade sig. Helst ville han inte minnas, det gjorde alltför ont ännu. Men minnet kom ändå, obevekligt, smärtsamt, sårande, skymfligt . . ett minne eller en dröm? Hade han rätt till ett vanligt liv nu? Hade han lov att bara vara MÄNNISKA? Eller hade han alltid varit det?

En av de romerska soldaterna nedanför korset hade varit mycket ung - alldeles för ung, mindes han. Pojken hade ett nästan barnsligt ansikte, ännu icke märkt av de grymheter och den känslolöshet som var betecknande för de garvade soldaterna. Kanske hade ynglingen tvingats till soldatyrket av en dominant fader eller kanske bara av ren oförfalskad penningnöd. Han tyckte sig förnimma en strimma av medlidande i den unge soldatens klarblå, ännu troskyldiga ögon när de vändes upp mot honom. Pojken såg lidandet och knep hårt ihop ögonen ända tills en kamrat omilt skuffade till honom. Då tittade han envist ner i marken och det milda leende han kunde ha mött från mannen på korset upptäckte han aldrig.

När Kristusmedvetandet försvunnit hade det flugit som en fågel tillbaka till Fadern. Då kunde Profeten andas ut och trots den fruktansvärda törst som plågade honom fick han fram: "Det är fullbordat!" Sedan lät han den barmhärtiga dvala som de andra tog för Döden insvepa sig honom mörker och medvetlöshet. När han åter vaknade till liv i den mörka gravkammaren som tillhörde hans vän och lärjunge Josef från Arimatea, visste han att det stora, svåra i hans uppgift var över, men att han måste leva vidare med en enbart mänsklig identitet - ej längre som profet och Guds utsände son, utan som MÄNNISKA. En av alla andra - det måste han vänja sig vid. Det kunde tyckas som ett högt fall från att vara Mästare och Världsfrälsare till att vara en landsflyktig vandrare på väg mot det stora landet i Oster. Där hade han studerat i ungdomen och blivit invigd i de stora mysterierna, dit längtade han att få återvända.

Han var inte ensam längre. Ensamheten i hans mission hade också blivit korsfäst. Maria, hans mor, följde med honom. Stackars moder, vad allt hon hade måst utstå ! **Det hade dröjt innan hon fattade att han ännu levde.** En lång tid hade hon söjt honom och vägrat erkänna hans kroppsliga närvaro annat än som en sken-bild : ett spöke eller en uppenbarelse. Hon hade icke sett honom som Människosonen utan som son och människa. Hon hade alltid förstått att ta fram det jordiska i honom. Inte förrän hon kommit efter honom till Karmel hade hon blivit övertygad om att han verkligen levde -och nu överbeskyddade hon honom. Hon fann alltid på tusen små ting för hans bekvämlighet. Omsorgerna översteg möjligheterna under den strapatsrika vandringen. Hon körde med alla de andra i karavanen till dess han måste säga ifrån att nu fick det vara nog. Han intog ingen härskarställning, hans ödmjukhet borde vara ett exempel för henne. Som svar drog Maria alltid manteln tätare kring hans axlar, kysste hans panna och fortsatte att driva på där hon tyckte det behövdes. Det var inget annat att göra än att låta henne hållas!

Han sneglade på de mörkbruna lockarna hos kvinnan som hela tiden försökte hålla jämna steg med honom, kvinnan som var hans hustru. Han hade långa ben och han smålog i mjugg åt hennes ivriga små språng för att hålla sig vid hans sida. Då och då tittade hon förstulet upp i hans ansikte och log det där häpna leendet som lyste upp hennes rena anletsdrag och gav ett mörkt skimmer åt hennes stora blå ögon. Hon hade ännu icke riktigt fattat att hon var hans. Han kände så väl igen det där leendet från barndomen. De kände varandra väl, han och Maria från Betania. Hennes rena profil var mjuk och tilldragande, liksom hela hennes person. Han kunde inte minnas en enda dag som han icke hade älskat henne, men desto fler då han förnekat den sortens kärlek. Enbart den kosmiska kärleken som omspanner alla människor var tillåten för honom förut, den kärlek som det tillstod Guds son att känna och utstråla. Han hade arbetat med att behärska sin manlighet. Ingen anade vad det kostade på för honom att se Maria varje gång han var i Jerusalem och att avstå från hennes varma, spontana glädje och allt det andra som han läste i hennes ögon. Lasarus hade varnat honom för sin syster. Han kände hennes hemliga, tillbakahållna passion. Martha hade alltid behandlat sin lillasyster som en lat och oduglig docka som man måste kommendera och förmana, annars dög hon inte mycket till. De hade blivit vigda i esséerklostret på Karmel, han och Maria. Det hade skett strax före avfärden till Indien, när han hade repat sig såpass från skadorna av

korsfästelsen att han var redo att anträda den långa resan. De fysiska såren var läkta - men VEM var han egentligen?

Den tredje Maria red där framme på kamelen. Hon ingav honom nästan en känsla av vördnad: hon, Maria från Magdala som kallades Magdalena. Det var svårt att definiera hans känslor för henne, ty han älskade henne lika mycket som de andra två, men på ett helt annat sätt. Magdalena var hans lärjunge - den bästa av dem! Ingen

tog till sig hans ord på samma sätt som hon, ingen gav dem djupare och riktigare innebörd. Om en kvinna skulle kunna bli profet, så var hon det redan! Han smålog åt sin omöjliga tanke. Men hennes klara intellekt, hennes logiska svar på tveksamma frågor, hennes mjuka förstånd när dumheten stod på lur hos de andra, gjorde henne till en enastående kvinna. **Issa tillbad henne inte som kvinna.** Hon hade en gång fått nog av männens inviter, nu levde hon i en ren värld med heliga tankar och känslor. Trots detta var hon en duktig och aktiv hushållsmedlem när hon behövdes på den nivån. Mångsidigheten gjorde att både Moder Maria och hans maka var svartsjuka på Magdalena. Hans lilla blida Marias triumf då hon berättade att hon väntade hans barn hade inte varit att ta miste på. Men den triumfen unnade han henne. Hans hustru var också en god lyssnerska, även om hon var mer jordbunden och inte omsatte hans lärdomar i praktiken lika snabbt som Magdalena. Det behövdes inte heller. Han ville inte ha någon av dem annorlunda än de var - hans tre Marior!

Hans mor hade enträget bett att få följa med, hon ansåg att både han och Mariorna behövde henne. Strapatserna på en sådan resa kunde bli mycket svåra, så han hade tvekat. Till sist hade han måst ge efter för hennes tårar och böner och även hans hustru bad för sin svärmor. Han visste i sitt hjärta att han säkert måste lämna sin maka ensam ganska mycket. Hans uppgift var ännu oklar, men samtidigt var han medveten om att han måste föra ut Sanningen, samma Sanning som han hade vikt sitt liv åt när det Heliga Medvetandet överskuggade honom. Det var bara en del av honom som hade förändrats. Han var man och han var människa, men kunskapen låg latent inom honom och väntade bara på att få predikas och användas. Han hade mist en börda, den börda som lyft honom till oändliga höjder lyft honom in i Ljuset. Den bördan var också en ballast och när han förlorade den saknade han den, samtidigt som han blev lätt och fri.

För några av deltagarna i karavanen var han fortfarande Mästaren. Kanske skulle hans gärning stanna kvar i människornas hjärtan och kanske dess budskap skulle vandra ut över världen? Ingen skulle ändå veta eller förstå vem han var NU: en människa som de andra. Budskapet var dock evigt och han hoppades att det var oföränderligt. De efterkommande har sina munnar öppna och alla munnar talar icke lika, tänkte han. Människans girighet efter makt kan förvränga det ljusaste, klaraste budskap lika väl som att den kostbaraste juvel kan förloras i en pöl av dy. När dyn hårdnar kring ädel-stenen liknar den en vanlig sten. Han hoppades att vis-domen inte skulle gå förlorad utan att det alltid skulle finnas någon som kunde skrapa av leran.

Det hade inte varit svårt att finna ledsagare på vandringen. Den förste som anmält sig var Tomas, hans käre Tvivlare! Tomas tvivlade inte längre. Han var en trofast vän och medhjälpare och en eldsjäl, i högsta grad begåvad med talets gåva. Han hade också en förunderlig förmåga till att hela människor. De trodde på honom därför att han utstrålade

ansvar och tillit och hans allvarliga leende gjorde alltid intryck på omgivningen.

Johannes hade velat vara med. Det hade varit ett svårt avsked, inte minst mellan honom och Moder Maria. Han hade alltid varit sonen och brodern, alltid redo att trösta och ge kraft. De hoppades snart få återse honom. *Han hade sänts på ett annat uppdrag innan han skulle komma efter dem till Kashmir.*

Tomas gick framför dem. Hans svartlockiga hår hade vuxit ganska långt, precis som skägget, och hans blick var en stilla gråblå sjö. Han hade varit ett stöd, en krycka, hela tiden efter korsfästelsen. Det hade hänt att Issa gripits av trötthet och olust. Vad kunde han, den förre Mästaren, nu göra, förföljd och märkt av prästerna och av den romerske Landshövdingen?

Gud - Fadern var fortfarande hans älskade Fader. Han måste ha haft en mening med att låta Sonen leva. Men Sonen hade förlorat sin identitet och nu gällde det att skaffa en ny sådan, med lika stark och viktig innebörd. *Issa var det namn man givit honom i Indien under studieåren. Det namnet hade en yngre och vekare innebörd, men det gav honom också association till en hängiven eldsjäl med en outsläcklig kunskapsörst och opåverkbar tro. Issa fick duga.*

Den första tiden efter korsfästelsen hade känts förvirrande och smärtsam. Inte bara de lekamliga såren måste läkas, men även de andliga. Det hade varit svårt för honom att finna sig i hemlighetsmakeriet och flykten, den ständiga flykten under föregivna namn. Folket i Palestina måste tro att han var död. *Det var viktigt att de trodde att han hade uppstigit till sin Fader i Himmelriket, uppstånden till evigt liv i bländande kosmiskt Ljus.* Han måste försvinna i det Ljuset för att ge plats åt Tron. Det var den enda möjligheten att manifesteras på. Och så hade alltså skett. Men ännu fanns alltihop kvar i honom. Han visste att Kunskapen, den oändliga Visdomen utan slut, måste fortsätta att spridas. Han var nödsakad att finna nya vägar att meddela sig på, under ett nytt namn. Hans mål var att finna en plats att verka på, en församling att tala till - och att älska!

- Du är så tankfull, min älskade make!

Marias röst var som den mjukaste vindfläkt, en smekning i luften, en ljus, glad bubbla av ord som dansade in i hans tankars snåriga minnesskog. Han hade visst förirrat sig bland träden där, vilat i deras skugga i stället för ute på den blomstrande äng som utgjorde nuet. Jagets vindlande landsväg förde honom tillbaka i stället för framåt. Med ett befriat leende lät han sin hand leka med hustruns mörka lockar och viskade:

- Tack för att du väckte mig till VÅR verklighet, min kära! Det ger mina fötter vingar. Framtiden vinkar åt oss därborta, vi måste skynda oss mot målet.

Han är så högtidlig, tänkte Maria olustigt. Han kan inte komma ifrån den Mästarroll han spelat under hela sitt liv. Inte ens jag kan få honom att glömma den fastän han måste bli en annan nu. Allt är så förändrat, förstår han inte det? Han vet ju hur det står till med mig, men jag undrar om han riktigt fattat det, djupt inom sig? Vad för slags far blir han? Jag älskar honom, men vem älskar han mest, mig eller sig själv?

Framtiden - det är Kashmir, tänkte Issa. I sin ungdom hade han vistats i Srinagar, där han funnit visdom och kärlek till sin svåra uppgift. Nu

ville han återvända dit som lärare, inte som Mästare. Han mindes de goda, stränga män som undervisat honom i den magi som den yttersta - nej, den INNERSTA Visdomen utgjordes av. Han undrade om klostret fanns kvar och om vännerna därborta levde på Jorden ännu.

Maria knuffade lekfullt till honom med armbågen.

- Nu är profeten där igen, retades hon. Jag vill tala med min make! Är det långt kvar till Damaskus?

- Nej, du får snart vila, min kära, tröstade han henne. Maria hade vantat på honom i så många år, hon var van vid att vänta. Nu väntade hon hans barn. Hans säd hade börjat gro i hennes sköte och detta var i sanning också ett underverk! Hon hade fyllt trettiofyra år. En kvinna som förblivit ofruktsam i så många år tog en viss risk med en graviditet. Han överväldigades av ömhet och drog hennes lilla smutsiga hand till sig och kysste den. Hon ryckte den tillbaka och utbrast:

- Så du gör! Vi har ju inte sett tvättvatten på flera dagar! Jag hoppas vi slår läger vid ett vattendrag i afton.

Han var visst fastkedjad vid sina minnen denna dag. Ordet "vattendrag" gav honom en association till den mörkflytande floden Jordan och till en mager, skäggig man klädd i trasor, som stod mitt uppe i vattnet och döpte och välsignade. Oändliga köer av människor ring-lade sig ut i vattnet för att undfå Herrens nåd. Döparens ögon brann och hans röst var hes och skrovlig. Trots sitt ovärdade yttre och sin blöta, trasiga uppenbarelse utstrålade han en sådan oerhörd Kraft att människorna drogs till honom. Oaktat hans häftiga utfall mot dem tog de tyst och snällt emot dopet, det heliga, renande. Det var som om deras ödmjukhet stimulerade hans brinnande ord. Stark och obändig stod han där och ömsom hånade, ömsom dömde, ömsom välsignade! Men när barnen sträcktes fram mot hans hårda, spända händer, mjuknade hela mannen. Det kom ett mildt, nästan tårögt uttryck i hans ansikte och den hesa rösten viskade vänligt och kärleksfullt milda ord, allt under det att händerna försiktigt sköljde det vigda vattnet över de små huvudena.

Barndomsvännen och släktingen Johannes, som kallades "Döparen"! Hjärtat var färdigt att sprängas av ömhet och saknad vid tanken på vännen. Visst hade denne varit en bråkmakare, visst hade han kunnat såra och kränka, men han hade också varit en outröttlig arbetare i Faderns vingård, en trosfrände som aldrig vek en tum från sin tro, en människa som aldrig svek. Men han hade blivit sviken.

Och han själv, Issa? Hade han någonsin svikit Fadern? Gjorde han det nu? Hade han verkligen rätt att ge efter för den fysiska Kärleken? Många sömnlösa nätter hade påverkat hans omdöme och kanske gjort honom vekare än förr? Nu var det för sent att ångra sig - men skulle han någonsin få tillbaka styrkan, samma styrka som kusinen Johannes och han själv hade haft gemensamt? Vad skulle Johannes ha tyckt om kusinens omvändelse från profet och Gudason till familjefar? Johannes, den asketiska, kyska eldsjäl!

Moder Maria hade tagit det hela naturligt. Den äldste sonen, hennes älsklingsbarn, skulle skänka henne ett barnbarn. Om ändå hennes make fått uppleva detta! Issa betraktade sin mor, som red på kamelen där framme. Hans hustrus kamel travade vid sidan om, glad över att slippa människobördan. Hustru Maria envisades med att vandra vid makens sida. Hon kunde inte få nog av honom - och det besvärade honom en aning.

Han såg bara moderns ganska solkiga vita dok, men han visualiserade hennes ansikte och hennes förvånansvärt ungdomliga utseende. Den rena ansiktsovalen hade fläckfri, ljus hy och de stora mörka, drömmande ögonen hade kvar sina täta, långa ögonfransar. Den korta näsan var rak och den mjuka, runda munnen uttryckte fortfarande så mycket känslor, samtidigt som den raskt kunde kommendera sin omgivning på ett sätt som inte tålde motsägelser. Hennes kropp var fullig och spänstig som en ung flickas och visade inga spår av de många födslarna: hans fyra bröder och två systrar. De var alla vuxna och spridda över sitt hemland och de frågade icke mycket efter sin äldste bror, som alltid varit en särling de icke förstod sig på. Maria hade älskat deras far; från början för att hon tvingades till det och heller icke hade annat val, men sedan för att hon växte samman med honom, slipades in till hans styrka och klarhet. Josef var den starke och stränge, den skicklige yrkesmannen, den aktade medborgaren i en värld av strävan och osäkerhet. *Josef var icke Issas far.*

Maria hade berättat det först efter Josefs död. Sonen hade varit på resa i Indien, Grekland och Egypten, han hade varit borta i många år och vid hemkomsten fick han denna chock. Han som visste så mycket - detta hade han ändå icke anat! Kanske blev han mest chockad över sin egen aningslöshet. Han hade hyst stor respekt för Josef, men alltid känt ett slags främlingskap. Detta hade vuxit sig starkare under de senare uppväxtåren innan han reste hemifrån, men han hade trott att det berodde på att de ofta var åtskilda på grund av hans studier. Han hade känt att Josef var besviken på honom, att Issa borde ha visat anlag för att bli timmerman i stället för "uppviglare" och "pratmakare", som fadern vid ett vredgat tillfälle kallat honom. Det var när han som trettonåring "tagit sig ton" i synagogan, i det Heliga Templet. Josef hade nog aldrig riktigt förlikat sig med sonens "Gudasända" mission. Han skulle ha föredragit en vanlig pojke som stod under sin fars kommando.

Karavanen stannade upp för att slå läger för natten. Det var bara en halv dagsresa kvar till Damaskus, men alla behövde vila. Kvinnorna gjorde i ordning maten. Issa satte sig en bit ifrån de andra. Han tyckte om att se dem på lite avstånd i skymningen, den vackra bilden av en flammande brasa och alla de välkända gestalterna som rörde sig kring den. Hans mor kom till honom med kumminkryddat bröd och torkat fårkött.

- Jag är så glad för din och Marias förening, smålog hon. Måtte hon bara icke ta skada av resan så att barnet far illa.

- Tänk icke så, moder! förmanade han strängt. Ni måste väl veta att tankens kraft är starkare än ordets? Om tanken föder ordet flyger det ut på ljudets cymbal och blir till ett läte som snabbt försvinner. Men tanken allena kan få bergen att rämna, så var varsam om dess kraft!

- Du är fortfarande en förkunnare, konstaterade Maria. Din gärning är långt ifrån fullbordad. Din maka kan vänta sig ensamhet, så det är gott att jag finns med på färden.

- Jag är beredd att ta den ensamheten, mor, sade Maria, som kom med en bägare vin. Den ensamheten blir ändå en tvåsamhet, för i dag rör sig en ny liten resenär i mitt sköte!

Barnet hade givit sig tillkänna för första gången! Inom sig jublade han, men utåt gav han endast uttryck för den omsorg hans hustru behövde. Barnaföderskorna i Palestina plägade själva vara barn när de fick sin först-födda, men så var det inte nu. Han räknade med att de

skulle hinna till Taxila i Indien lagom till födseln. Hans barn skulle födas samtidigt som han själv höll på att födas på nytt!

Han gick ner till floden med de andra för att tvätta av sig resdammet. Fötterna värkte, men vad gjorde det jämfört med den smärta han erfarit på Golgata. Det svalkande vattnet kändes underbart och han blev sittande på strandkanten långt efter det att de andra gått upp till tälten.

Hans förmenta död skulle gå till hävderna - därför var hans liv i dag början till en ny födelse. Hans tro på Fadern var starkare än någonsin - korsfästelsen hade bara varit begynnelsen till en ny uppgift. Han återupplevde sorgen när den Heliga Anden tog hans medvetande och steg med det till de högre världarna där Fadern dvaldes. Men hans själs livstråd följde inte med. Han hade försökt pressa tillbaka glädjen när han upptäckte att han fortfarande levde. Livet hade inte sparats åt honom för nöjes skull. Livet skulle bli mycket kort om prästerna -först och främst Kaiphas - fick veta var han fanns. Det fanns inga gränser för Översteprästens hämndlystnad, han hade kunskapare överallt. Men Issa behövde livet därför att livet fortfarande behövde honom. Så mycket visste han. Nu sparkade ett nytt liv fram sin lilla själ i hustruns mage. Men hade han fått livet tillbaka för att kunna GE liv? Hörde det till hans nya rättigheter i det nya, okända livet? Skulle han återigen stå inför andäktiga ansikten och predika om Fadern? Skulle han, den kors-fäste, stå upp i glans och härlighet eller dömas till evig tystnad långt borta från sina faders jord?

Med böjt huvud, så att det långa bruna håret föll över ansiktet, gick han den snåriga vägen tillbaka till lägret.

2

Edessa

Edessa låg där, i gryningens övergång till dag. En lätt dimma strök smekande över stadsmuren, rörde vid den grova, skrovliga stenen och lämnade små glittrande pärlor av fukt efter sig. De fyrkantiga tornen på den gamla jätteborgen tecknade sina konturer innanför de luftiga vita slöjorna och vakten vid stadsporten skyggade för ögonen. Rörde sig något därborta, utanför portens trygga stenfamn? Han skakade på huvudet, det var omöjligt att urskilja om det var vilda djur eller en karavan. Han klättrade mödosamt uppför de nötta urholkningarna som bildade trappsteg i muren. Däruppe på krönet såg han bättre. Dimman nådde inte ner till marken, den svepte ett gott stycke ovanför sanden så att han tydligt kunde se det rytmiska travet som betydde lastdjur, och med dem en karavan.

- En ny karavan, muttrade den gamle vakten. Det kom ju en för ett par dagar sedan, även om den inte var mycket att skryta med. Han hade hoppats på en liten tupplur i skuggan av den tunga porten. I stället smällde han igen den, för här fick ingen komma in utan att först tala om ifall de var vänner eller fiender. Och så måste de betala, fastän den där karavanen häromdagen hade lurat honom på ett skamligt sätt. Resenäerna hade riktat hans uppmärksamhet på någonting annat, porten hade stått öppen och de hade lyckats smita in, hela högen. Ett rövarpack,

det var vad de var! Han vågade inte tala om det för

sin kollega, den unge mannen som så ofta kom med glåpord och nedsättande anmärkningar. Då skulle han helt säkert mista arbetet.

Han skrockade lite. Han hade lyckats hålla "ogärningen" hemlig. Han hade femtio års vana som vakt, han hade börjat som liten pojke med far sin. Den här gången tänkte han vara försiktig. De nyanlända måste ha legalt ärende till Edessa, annars fick de resa vidare utan att komma in i staden. Det såg ut att vara köpmän från Palestina, han kände igen stilen...

En kvinna i vita kläder kom emot honom. Fasligt fin var hon, tänkte gubben gillande - fastän inte så ung längre. Hon smålog mot honom och hans hjärta smälte bort alla förutfattade meningar. Han förstod att han måste släppa in henne och hennes följe denna arla morgonstund av dimma och nyfödd sol. Solen föds varje morgon, det hade hans mor lärt honom för länge sedan, och den dör bakom bergen varje afton. Det sker en ständig död och återfödelse i himmel och på jord, hade modern förklarat, och det trodde han på. Kvinnan påminde honom på ett märkvärdigt sätt om hans mor och den gamle vaktens ögon blev röda och tårfyllda när han såg in i hennes varma, vänliga ögon.

- Jag kallas Moder Maria och min karavan kommer från Palestina, förklarade kvinnan. Hennes röst var mild och behaglig, som när cymbalens toner far över liljorna i palatsträdgården, tänkte han. -Vi önskar tillträde till din stad, fortsatte hon. Vi har en förstföderska bland oss och hon behöver få vila ut några dagar innan vi fortsätter till Kashmir.

Karavanen släpptes in. Vakten iddes inte fråga mer, han var nöjd med det silverstycke som trycktes i hans hand. De mjuka små fingrarna som vidrörde hans tillhörde en fin dam. Den här gången var det fint folk som gästade Edessa, det var då säkert! Han såg på mantlarna att de var vävda av bästa sortens fårull, sådant förstod han sig på. Om de hade gott om pengar så var det bara bra

för staden, det hade varit ont om den sortens besökare på sistone.

Karavanen slingrade sig upför en hög, smal backe med lerig mark och små mörka, tysta hus vid sidorna. Issa hade känslan av att ögon vakade bakom de svarta gluggarna och tunga steg kunde förnimmas därifrån. Hit kunde rykten från Palestina inte ha hunnit spridas, men invånarna var säkert misstänksamma mot främlingar. Snart fann de emellertid ett härbärge som reste sina dubbla våningar lite avskilt från de andra husen. Som brukligt var hade man byggt härbärgen i en rundel. När de tagit sig in genom den ganska trånga porten befann de sig på en jättestor, rund gård, där även djuren kunde hysas. Mitt på gården fanns en brunn för både djur och människor.

Vattnet smakade rent och friskt. Människorna inkvarterades i stora nischer i väggarna runtomkring, där de kunde placera sina medhavda sängkläder på stenoffor som var inhuggna i väggen. Maten måste gästerna ta med sig och lägga själva.

Ett stenkast från härbärgen fanns marknaden, där alla slags födoämnen fanns att köpa, bara man hade tillräckligt med denarer eller andra värdefulla mynt. Både drachma, mina, stater och talenter var gångbara myntslag i Edessa. Issa hade fått en penninggåva från klostret i Karmel och den var beräknad att räcka hela resan. Dessutom hade de haft rika vänner i Palestina som skänkt dem gåvor, både i mynt och förnödenheter.

De var inte ensamma i härbärgen. En annan karavan hade anlänt

tidigare, och Moder Maria viskade till sin sonhustru att det var märkliga köpmän som satt vid brunnen med sina kameler. De var smutsiga och ovänliga. De besvarade varken hälsningar eller frågor och höll sig för sig själva. Annars var det vanligt att karavaner som möttes utbytte hälsningar och vidarebefordrade budskap. Man deltog i varandras måltider, glädje och vänlighet brukade vara förhärskande vid sådana möten, vare sig det skedde i öknen eller på ett härbärge. De här främlingarna spände upp ett solkigt tält mitt på gården och försvann in i det. Kanske de var nomader?

Tomas var på ett aggressivt humör. Om det var reströttheten eller de obehagliga främlingarna som färgade hans ord, men han förklarade högljutt, att här ville han inte stanna länge.

- i morgon fortsätter vi! förkunnade han med tordönsröst efter måltiden. Vi har långt kvar till Kashmir. Jag drömde i natt att ulvar jagade oss genom en snårig och stenig skogsmark. Det bådar olycka!

- Så du pratar! bannade Magdalena. *Du brukar predika tankens positiva kraft, men nu handlar du dåraktigt och obetänkt.* Både vi och inte minst djuren behöver vila några dagar.

- Du kommer snart att få se ett exempel på tankens positiva kraft, tillfogade Issa småleende. Den sviker aldrig och den kan uträtta mirakel. Ditt dåraktiga tal tyder på att du är hungrig. Skåda den måltid våra tre Marior har dukat upp!

- Jag vet bara att vi är i fara, svarade Tomas tjurigt och gick därifrån. Magdalena lyckades dock få honom att äta och det var inget fel på hans aptit, även om hans dåliga humör höll i sig. Efter måltiden försvann han utan ett ord till sin sovhörna och kröp in under täcket.

Den natten drömde Issa en mycket levande och märklig dröm. Han såg sig själv klädd i vit mantel sitta på en klippa och meditera. Nära honom fanns en väg som användes av karavaner och krigsfolk. Han befann sig på främmande mark, men i drömmen var den välkänd för honom. Plötsligt hörde han en röst som väckte honom med befallande skärpa. När han tittade upp såg han en konung i praktfulla kläder stå framför honom. Konungen smålog vänligt.

- Vem är du, ädle främling? frågade han.

- Herre, mitt namn är Issa, men några kallar mig Yus-Assaf. Jag är en profet från ett främmande land...

Han vaknade upp innan han fick höra konungen tala

igen. En klar vision kröp igenom honom som en ljusslinga. Han kände sig pånyttfödd, nyfödd i ny luft under en ny del av den koboltblå himmel där hans Fader dvaldes. Han var åter en Förkunnare, en Budbärare som konungar lyssnade till, likasåväl som de ringaste...

Den sköna, rena, upplyftande känslan gav vika för underliga ljud. Han hörde smygande steg och kvävda viskningar och han kröp försiktigt ut ur alkoven. Tomas var genast vid hans sida och tecknade åt honom att vara tyst. Båda smög sakta och varsamt med ryggar mot muren ner till den runda gården.

Det pågick en febril verksamhet därnere. Utan annat ljus än stjärnornas och en svag månstrimma, rustade männen i den andra karavanen för avfärd. Issas kameldrivare sov så djupt att sömnen föreföll onaturlig, i all synnerhet som de borde ha hört stökandet och prasslandet från den andra karavanen. Tomas pekade med darrande fingrar på vad som för ögonblicket sysselsatte de främmande männen. De var i full färd med att stjäla allt de kunde komma åt från den palestinska packningen. Gyllene kärl, juveler och klädesplagg samt andra förnödenheter fördes

tyst och skickligt över till tjuvarnas packdjur.

- Nu kan du ju försöka tänka positivt! viskade Tomas i Issas öra. Utan att svara honom gick den forne profeten raka vägen ner bland rövarena och upphov sin stämma:

- Tjuvar och rackarfolk hade jag aldrig trott att ni var! Återställ genast det ni har tagit från vår packning!

Hans röst var hög och klingande och hela gestalten ingav respekt. Issa hade ställt sig mitt ibland rövarena utan att visa minsta rädsla. Kameldrivarna sov fortfarande, förmodligen var de drogade. En kraftig man med yvigt svart skägg och vilda ögon sträckte ut sin slägga till arm och fällde den länge, smärte, men spensligt byggde Issa till marken med ett enda slag. Sedan gapskrattade han.

- Zerbad, slagskämpan, det är jag! ropade mannen. Se upp för mig, min styrka är oövervinnerlig!

- Det är inte så svårt att slå en mindre och svagare, svarade Issa och reste sig med Tomas' hjälp. Han gnuggade käken och sedan smålog han åt jätten som stod där avvaktande, beredd att åter visa prov på sin styrka. De andra rövarena stod bakom honom och deras munterhet var stor.

- En sådan som dig kunde jag behöva i min karavan, fortsatte Issa och sträckte ut handen. Zerbad blev förvirrad och sänkte sin höjda arm. När han gjorde det lade Issa handen på mannens handled. Rövaren ryckte ilsket till sig handen och knöt näven.

- Hör på mig! utropade Issa med så mäktig stämma att rövarena tystnade. De hade mumlat till varandra att det kanske var bäst att göra slut på de där två "bråkmakarna" så att de kunde rymma med bytet. En dolk blänkta till hos en av dem, redo att hugga till efter minsta tecken från Zerbad. *Rövarena granskade nyfiket den här underlige mannen och hans följeslagare. Båda uppförde sig på ett sätt som de råbarkade rövarena inte var vana vid, de verkade inte det minsta rädda.*

Nåja, de kunde få prata ett slag, det här kunde bli ganska roligt! Rövarena hade ändå övertaget och de harklade sig, spottade härs och tvärs, muttrade i skäggen och slog en allt tätare ring omkring Issa och Tomas. Katterna lekte med råttorna så länge det behagade dem!

- Jag har ett förslag till er! förkunnade Issa med samma starka, mäktiga stämma. Han tycktes inte märka att han var omringad.

- Följ med oss till Kashmir! Vi är tydligen på väg åt samma håll och varför då icke hjälpa varandra i stället för att stjäla från oss? Om vi slår följe får ni njuta av det vi medför i karavanen...

- Kvinnfolken också? avbröt ett ljushuvud längst bak. Frågan väckte enorm munterhet.

När skratten tystnat fortsatte Issa oberörd:

- Om ni följer med oss lovar jag att lära er ett och annat. Jag lovar inte gods och guld annat än det som min Fader sänder i er väg från sin Himmel, men jag lovar er en annan slags rikedomar som kanske visar er vägen till en större glädje än den ni nu känner. Hur mår ni egentligen när ni har stulit och dödat och druckit er fulla och idkat otukt?

- Otukt mår vi väl av! konstaterade ljushuvudet, men de andra tystade honom. De ville höra mera innan deras dolkar började arbeta.

De var sju till antalet och Issa fortsatte:

- Sju män måste ha sju mödrar om inte några av er är bröder. Kan ni minnas edra mödrar som livnärde er vid barmen och såg på er med kärlekens ögon? Lärde de er att stjäla och mörda? Vad lärde de er, kan ni

minnas det?

- Min mor var from som ett lamm fastän hon födde mig och bror min. Vi blev riktiga vargungar, svarade Zerbad. Ett brett grin spred sig över hans ansikte. -Men far min blev dödad av rövare innan bror min fötts och därför bestämde jag mig för att själv bli rövare, så att jag alltid kunde vara den starkaste.

- Det var en snedvriden filosofi, avbröt Tomas. Men han tystades av en varnande blick från Issa, som fortsatte sin samvetsväckande predikan:

- Har ni aldrig ångrat den väg ni valt?

Rövarna mumlade och muttrade och samma röst som förut ropade hest där bakifrån:

- Ta död på dem, kamrater! Vad ska vi med de fina herrarna till när vi kan förse oss med deras kvinnor och deras penningar?

Det var som om Issa växte och som om ett ljus spreds omkring honom så att rövarna ryggade tillbaka. Han sträckte upp båda händerna i luften och ropade mot natthimlen:

- Fader, Fader, hjälp oss att omvända dessa arma, fattiga män! Låt din Kärlek lysa över dem så att de kommer till insikt och förståelse om sina onda gärningar! i samma ögonblick kom en blix från den dunkla himlapällen. Den följdes av flera, det sprakade och gnistrade som ett fyrverkeri. Detta varade blott ett ögonblick. Rövarna, som hade börjat överväga en snabb avrättning av Issa och Tomas, föll på knä, utom sig av förskräckelse. Hade de givit sig i lag med trollkarlar? Vem var denne man? Vilken okänd, märkvärdig kraft besatt han? Kanske skulle hans nästa drag bli att döda dem allihop? Zerbad, som hela tiden stått orörlig utan att med en min visa vad han tyckte eller kände, vände sig snabbt mot kamraterna.

- Fattar ni inte att det är en gud, en profet som åstadkom detta naturfenomen? skrek han. En man som kan trolla fram blixtar från himlen mitt i mörka natten är värd att följa. Vi svär honom trohet och följer med honom! Han blir vår nye ledare!

- Om du, som varit vår ledare hitintills avsvär dig den posten, så måste denne man vara något enastående. Mannen som hela tiden hänfullt kommenterat Issas ord trädde nu fram och knäböjde inför honom.

- Jag heter Oshmar och är bror till honom där, fortsatte han. Lika stor och stark som brodern var, lika liten och undersätsig var Oshmar.

- Han är den som brukar vara stor i käften annars, inflikade en annan av rövarna. Vi följer med i er karavan. Intet ont ska vederfaras er så länge vi finns vid er sida.

- Det sätter jag mitt huvud i pant på, bekräftade Zerbad och gav sin lillebror en förmodat vänskaplig knuff, så att denne föll över ända och välte ett vattenkrus. Detta utlöste allmän munterhet och Tomas deltog i skrattet. Men Issa stod rak och allvarlig. Han hade vunnit en seger. Fadern hade stått honom bi. Det var första gången sedan långt före Golgata som han åter känt Kraften. Inom sig var han jublande glad.

Vare sig blixten hade sin naturliga förklaring eller icke, så hade han vunnit en seger över ondskan. De mörka fysiomierna omkring honom hade förändrats som i ett trollslag. Det goda fanns i alla mätiniskor, i rövare och banditer lika väl som i vanligt folk. Men det onda fanns också där. **Det låg på botten hos alla och väntade på näring. Gav man det ingen nannig så höll det sig i schack.** Det onda och det goda: denna

ständiga kamp, människans ok från ekot av det första ljudande Ordet...

En röst inom honom viskade att vad som skett var nödvändigt för att inte hans nya uppgift skulle gå om intet. Han hade omvänt rövare förr! På korset hade rövorna fått den hjälp han trots sitt eget lidande kunde ge dem. Det var som om detta hade skett i en annan värld, en annan tidsålder. Nuet var det som räknades och i nuet fanns Oshmar. Han var icke pålitlig, han verkade rädd, men inte övertygad. Rövarens ödmjukhet hade ett avvaktande, falskt tonfall. Där gällde det att se upp.

- Och vad får vi kalla vår nye ledare? frågade Oshmar med lismarens mjuka tonfall.

- Issa. Han vände sig mot Tomas. Jag tvivlade aldrig på Faderns hjälp, fortsatte han och borrhade blicken i sin vän. Om du hade trott att de skulle göra ont, dessa män som är fångade av Girigheten - ja, då hade de gjort ont. *Onda tankar drager till sig onda gärningar.*

- Och vem är den nye Issa om inte samme Mästare som utträttade mirakel i Palestina? frågade Tomas retligt när de gick tillbaka till sovplatserna. Rövorna hade lagt sig till vila och lugnet var återställt.

- Jag vet ännu inte VEM Issa är! var det märkliga svaret. Jag behöver tid för att lära känna Issa. Palestina är en annan värld, Tomas, en värld som vi gör bäst i att glömma. Vi måste skapa en ny värld här och nu och tänka över våra egna roller i den. De är långt ifrån färdiga ännu.

Tomas teg. Ibland kunde hans vän vara en aning påfrestande med sitt oklara tal. Men tydligen hade Mästaren kvar Kraften, det var bevisat nu. Han smålog för sig själv när han kom ihåg Moder Marias reaktion när Issa sagt ifrån att det gamla namnet inte längre gällde. *Nu hade han bestämt sig för att kallas för det indiska namnet till hennes stora förargelse.*

- Sådana dumheter! Skulle jag, din egen mor, kalla dig för något annat än det namn som du undfått genom det heliga dopet? Är jag inte Herrens tjänarinna lika väl som du är Herrens utvalde? Din förmenta död på korset ändrar varken moderskänslor eller dopnamn. Aldrig har jag hört maken till dumma påhitt!

Det var vad Moder Maria sade. Men hon hade blivit tvungen att ändra sig.

3 MINNEN

Dagarna blev till veckor och veckorna till månader. Marias stund närmade sig.

Två karavaner hade förenats till en då de brutit upp från [Edessa](#). Kameldrivarna hade först protesterat då de fått veta att "rövarpaket" skulle följa med dem. När de vaknat ur den djupa sömn som gott vin blandat med sömngivande örter försatt dem i, var de inte precis vänligt stämda mot rövorna. Det var Tomas som fick gripa in och tala dem till rätta. Han hade en enastående övertalningsförmåga och när kameldrivarna fick veta att rövorna ändrat sinnelag, fogade de sig motvilligt i det påtvingade sällskapet. De blängde på de nya kamraterna och vägrade först att prata med dem. Men när det visade sig att rövorna kände till flera värdshus på vägen, där man fick god mat och där det fanns sköna horor

att för-lusta sig med, blev stämningen bättre. Vinet rann i strida floder nerför deras törstiga strupar och löste tungornas band, men åstadkom även då och då ett uppiggande slagsmål.

Han som kallades Issa red i spetsen för den långa karavanen. Bredvid honom red Zerbad med förstföderskan Maria framför sig på kamelen. Issa hade bett Tomas att rida med Maria, men då hade Zerbad bett att få den ynnesten eftersom han var så stor och stark att han kunde utgöra ett ordentligt stöd för hennes rygg. Både Tomas och Issa var alltför tunna och enligt Zerbad "bräckliga" för en sådan uppgift. Den store rövarens ögon lämnade inte Maria. Han dyrkade henne. Hennes mjuka bruna lockar som skiftade i kopparrött i solnedgången, hennes stora blå ögon med de täta långa fransarna, det var färger som han aldrig förr hade skådat hos en kvinna. Oshmar såg till sin förtrytelse att om brodern kanske skulle ompröva sitt löfte till Issa någon gång, så skulle han ändå aldrig kunna slita sig från Maria. Hon var hans gudinna och hennes vilja var hans lag.

Mellan dessa båda, den späda havande palestinska kvinnan och den jättelike rövaren hade en märklig vänskap uppstått. Han var beredd att dö om hon önskade det. Oshmar gnisslade tänder och önskade hela karavanen ditt pepparn växer. Men han höll masken. Blixt och dunder kunde inte lura honom. Han trodde inte på mirakel. Han trodde på svärdet och den snabba pilen. Han trodde på bråd död och människors inneboende ondskas och hämndlystnad. Sådan hade Zerbad ju också varit! Den idioten!

De slog läger för natten. Issa hoppades att de skulle vara framme i [Taxila](#) nästa dag, de var inte så långt därifrån. Det berodde mycket på Maria. De kunde inte ta sig fram så fort nu, hon var tung och hade det svårt med ridandet. Vissa sträckor gick hon till fots för att det kändes lättare. Då steg Zerbad också av sin älskade kamel och travade efter henne som en trogen hund, fläktade henne med palmblad och räckte henne kalebassen. Issa var inte svart-sjuk. Han kände det som en lättnad att Maria fick den uppvaktning och hjälp hon så väl behövde. Själv hade han alltför mycket att tänka på, han måste planera karavanens vägar och olika mål. Han hade ju färdats den här vägen förut, även om det var längesedan. Han kände till de goda och de dåliga platserna, de vänliga viloställena, de lugnaste genvägarna. Han mindes tydligt sin förra resa i dessa trakter. Då hade han aldrig anat att han skulle komma hit igen - men han hade vetat att han alltid skulle längta tillbaka till Kashmir.

Issa hade svårt att somna den natten. Han var rädd att Maria skulle föda. Hon hade inte börjat få värkar, men något i hennes ansiktsuttryck talade om för honom att stunden var nära. Han hade vänner i Taxila som de säkert kunde bo hos och han hoppades att det skulle ske där.

Det var en sådan spänning mellan Moder Maria och Zerbad! Hans mor viftade bort jätten som om han var en näsvis fluga så fort han befann sig i närheten av Maria. Näsvis var han verkligen! Han tålde inte att bli bortjagad från den dyrkade, så han fann på tusen sätt att komma tillbaka och att hela tiden finnas tillhands för eventuella önskningar.

Issas tankar vandrade tillbaka till ungdomens dagar då han följt med en annan karavan på samma vägar som nu. Då var han en gosse på fjorton år, fylld av förväntningar, spänning och en hel del äventyrlust, även om han visste att allvarliga studier väntade. Resan hade varit lång

och tröttsam och bitvis mycket strapatsrik, precis som den nuvarande. Men strapatserna var värda målet eller målen, eftersom det var flera underbara platser han lärt sig känna och älska. De fanns gömda i hans hjärta och han gladde sig åt att få återse dem.

Den gamle läraren hade satt honom på hårda prov. Först hade han varit rädd för de där skarpa grå ögonen och det vita håret som flög i luddiga testar kring gubbens huvud. Det hade dröjt ett bra tag innan han lärt sig älska sin läromästare. Mellantiden hade varit mödosam och givit honom hårda läxor, *men klostret hade en stillhet och renhet som gav gossen ro i själen*. Naturen runt omkring var makalöst vacker. Bergen nådde nästan himlapällen, de gömde sig bitvis i molnen och lekte fram grågröna fläckar i det blåvita diset. Han visste att det växte underbara blommor däruppe och att de kunde användas på många olika sätt: som botemedel, som kryddor och som afrodisiaka. Det sista ordet visste han inte riktigt vad det betydde, munken som vandrade med honom på bergsslutningen hade nämnt det när han bröt av en växt som han kallade martorn.

När pojken frågade vad det ordet betydde, skrockade munken förtjust, blinkade med ena ögat och nöp honom skämtsamt i örat.

- Tids nog får du lära dig det, hade han sagt. Tids nog får du veta mer om sådant. Sedan skrattade han så att den tjocka magen hoppade och pojken förtrytsamt tänkte att det knappast kunde finnas en dummare gammal munk.

Men en som inte var dum, det var Lamaas, prästen som han först fruktat, men sedan älskade. Denne märklige präst i Jagannaths tempel hade öppnat portarna till den inre visdomen på vid gavel.

i början hade gossen bara kunnat skönja de lockande trädgårdarna innanför kunskapens portar, och varje steg för att komma in var ett lika högt kliv som till toppen av de höga klipporna utanför templet. Utan Lamaas hade det aldrig gått. De urgamla Vedaböckernas hemligheter var outtömliga och ibland väldigt svåra att förstå. Lamaas gjorde undervisningen till en rolig lek och de djupa sanningarna till självklarheter. Men han tålde varken lättja eller lögn och svepskäl. Hellre en obehaglig sanning är en hänsynsfull lögn, så resonerade han! Kärlek och sanning är tvillingar som vuxit samman och aldrig bör åtskiljas. Makt är detsamma som kraft från Herren, annars kan den bli farlig. Den kraften finns i alla de kosmiska lagarna, i de fyra elementen, i människan från födsel till död. Den makten är en kretsgång som Gud skapat för att fullkomna sitt verk, för att giva det odödlighet. Kärleken är urkraften från Urkällan, med evighetens stämpel på sin panna. Gud är kärlek, sanning och kraft. Det var Lamaas egna ord.

Issa smålog vid minnet av den man som givit hans tonår ett sådant viktigt och outplånligt innehåll. Sedan gick tankarna vidare till den tid han tillbringade hos Udraka, den förnämste läkaren i Indien. Han bodde i Benares. Här uppdagade Issa att de sanningar han lärt hos Lamaas kunde användas vid helandet. Kärlekkraften var den första och den största. Människans djupa inre kontakt med Gud och med Änglarna kunde hjälpa till att bota en svår sjukdom.

Först måste den inre kontakten etableras, sedan var det dags för botandet, vare sig det skedde med örtekunskap eller bara med kraften. Alla sjukdomar går att bota, så resonerade Udraka, men de LÅTER sig inte alltid botas. Senare erfarenheter visade Issa sanningen i denna lärdom. Kraft måste mötas av kraft - medveten eller omedveten. Strålspiralen som gick mellan läkaren och patienten måste vara hel. *Den sjuke kunde bryta*

den genom misstro, oförstånd, ovilja, självömkan, bristande tro.

Kanske hade läkaren även förmågan att se hur gamla inkarnationers negativa mönster påverkade sjukdomen i det nuvarande livet och bildade en karma som måste rensas bort innan den sjuke kunde tillfriskna. Man måste komma ihåg, sade Udraka, att det alltid är Helaren som klandras när patienten inte blir botad. Det gäller att få den sjuke att försöka inse vem han är och vad han vill med sig själv. **Det är auran som skall påverkas och det är i den som den verkligt gode Helaren måste arbeta. Läkaren måste vara seende.**

- Jag är den seende världen, men jag är också den blinda världen, sade Udraka. När den seende möter den blinda i symbios finns icke längre några hinder eller vanföreställningar.

Detta hade varit svårt att förstå i början, men allteftersom tiden gick och varje dag var som en uppenbarelse, en knoppning och i samma andetag en blomning, förstod gossen, som snart var man, varför Udraka var Indiens förnämsta läkare. Han botade inte bara dem som kom till honom, han kunde också bota på avstånd, därför, som han uttryckte det, *varken tid eller avstånd fanns, allt var en Helhet*. När så Issa frågat om de onda sjukdomskrafterna, om demonerna, så hade Udraka skrattat och svarat:

- Människan skapar själv sina demoner. Den onda kraften finns bara om man vill finna den, om man bestämmer sig för att den existerar. Stryk bort sådana tankar! Allt är beroende av din vilja och hur du styr den.

Det var inte bara ord. Issa fick genomgå hårda prov för att lära sig styra sin vilja och lyssna till sin intuition. Kunskapen som lärdes ut till honom var lika urgammal som livet självt. Han var ämnad att föra den vidare på sin resa genom livet. Vacklande tro, tvivel och tvekan var icke tillåtet, men han fick ställa frågor.

- Ingen undran är felaktig eller dum om den är baserad på att vinna den rätta kunskapen, undervisade Udraka. Det är bättre att ställa frågor än att göra fel. Människokroppen är ett alltför skört käril för att råka ut för den okunniges uppblåsta självsäkerhet, som bara bottnar i att han en gång skämdes för att ställa frågor. Kom ihåg det när du får dina egna elever!

Tillsammans med prästen Lamaas hade han sedan vandrat omkring i trakterna mellan [Jagannath och Benares](#). Där hade han också börjat sin undervisning och sina predikningar. Längre dröjde det inte förrän den unge profeten och Helaren blev uppmärksam. Han höll sig gärna vid flodstränderna, som han hade för vana sedan barndomen.

Josef och Maria var esséer och det var även många andra av hans släktingar och vänner. Även han var i hjärtat essé - något som alltid låg till grund för hans tänkande och uppförande. Samtidigt var han fri, fri i Anden. Han ville veta och lära, hans vetgirighet kände inga gränser.

Många av esséerna hemma i Palestina bodde i kloster och levde som munkar i ett heligt Broderskap. **Issa hade bott i esséerklostret på berget Karmel under långa tider i barndomen.** Det var där han lärt sig läsa och skriva. De esséiska grundlagarna fanns för alltid inpräntade i hans medvetande, men han var också öppen för att inhämta hur andra folk tänkte, samt att använda sig av andra tankegångar än dem han fått med modersmjölken. Han strävade efter att bli invigd i det Stora Vita Brödrskapet. De hade sitt huvudsäte i Heliopolis i Egypten och dit ämnade han kanske också färdas.

Han måste hejda floden av minnen som hotade att hålla honom vaken

hela natten. Issa steg upp ur bädden och gläntade på skynket som var spänt framför tältöppningen. Det var fullmåne. Natten var stjärnklar och det var nästan lika ljust som på dagen. Nattkylan svepte om hans huvud och hans andedräkt blev till en svag rök som slingrade sig upp i den kristallklara skyn. Andedräktens rök, tänkte han, är ett levande begrepp. Knappast synliga vattenkristaller bildar ångan av mitt liv. Han andades fort och pustade ut dimstråle efter dimstråle och följde dem med blicken. Andedräktens pärlor var den levande kroppens smycke, tänkte han vidare. Fadern blåste in dem i människan i begynnelsen. Skapelse - liv - levande anderök ... Han smålog och drog in ett långt, skönt andedrag. Sedan lyfte han blicken till stjärnvännerna.

På vilken stjärna vandrade någon mer som han, njutande nattens svala puls och andningens varma rytm? På vilka stjärnor dvaldes andra människor? Han visste att Jorden bara är en av de miljontals himlakroppar som är levande, som producerar liv, som låter livet leva i kosmos.

När han kommit så långt i sina tankar fick han syn på Tomas. Denne stod också mitt i månljuset och tittade upp mot natthimlen. Bakom honom avtecknade sig silhuetten av mångtusenåriga berg, tunga, ojämna, nästan frågande i sin tysta bidan.

- Kan inte heller du sova? frågade han småleende. Kom, så sätter vi oss och samspråkar en stund. Månen kräver sitt!

- Månen är den kvinnliga aspekten, svarade Issa. Jag känner på mig att Maria föder i natt. Hon har alltid varit överkänslig för fullmånen.

- Vill du berätta för mig om tiden då du undervisade i Indien? bad Tomas. Du säger aldrig så mycket om de där åren, ändå vet jag att de var en källa till oerhörd kunskap och visdom för dig.

- Vet du, började Issa tankfullt, att när jag undervisade i Katak hade jag en mycket egensinnig och annorlunda elev. Märk väl, att jag själv var i hans ålder! Pojken hette Bhagavan. Första gången jag skulle undervisa gossarna såg jag genast att denne icke var som de andra. Han ställde frågor - och vilka frågor han ställde! Han var smal och storögd med hög panna och stor näsa. Håret for till väders i luddiga svarta massor, som ett mörkt moln kring huvudet.

- Berätta varför han var annorlunda, bad Tomas.

- En gång frågade han mig om Gud brydde sig om ifall hans mor var sköka och fadern tjuv! Jag blev bestört eftersom jag visste att Bhagavans far var en aktad köpman i staden och många av hans släkt var betydelsefulla medlemmar i rådet. Modern var känd för att vara både vacker och godhjärtad. En tiggare gick aldrig tomhänt från hennes hus. Pojken såg min undran och skrattade och sade att kanske det fanns hemligheter dolda under välfärden. Då svarade jag att vi alla är barn av samme Fader och för honom är skökors och tjuvars själar lika värdefulla som kungars och prästers. Gud bryr sig icke om det som synes vara - Han vet vad som ÄR.

Men gossen var inte nöjd med mitt svar. Om människor är totalt förstörda i själen, om de icke har några goda sidor alls, menade han, vad gör Gud med dem då? Jag ville inte gå med på att en så tät ondska finnes hos människor, att ej en enda liten springa av ljus kan tränga in. Jag förklarade för honom att Guds öga genomtränger all materie och genomlyser ALLT med kärlek. Någonstans i djupet fastnar en del av Hans kärlek och om den inte kan breda ut sig i detta livet, så sker det säkert i nästa. *Gud glömmer icke ett enda av sina barn.*

Bhagavan frågade då huruvida Gud var lika intresserad av den envisa

flugan som just nu kröp på hans halslinning, som av honom själv. Så undrade han om flugan hade varit människa någon gång. Jag svarade honom, att all utveckling sker FRAMAT och att den som en gång blivit människa fortsätter med det från liv till liv. Det kallas reinkarnation. Bhagavan föreföll nöja sig med detta, men jag såg att han tittade på mig under lugg de närmaste dagarna. En dag letade jag efter mina sandaler före morgonens första lektionstimme. De fanns ingenstans och jag visste att jag hade ställt dem ifrån mig på en särskild plats. Plötsligt fick jag se att Bhagavan hade mina sandaler på sina fötter. Jag frågade honom varför han tagit dem. Han skrattade och sade att eftersom Gud inte bryr sig om vad som synes vara - en stöld alltså - så kan man ju ta det man har lust till. Jag frågade varför han hade valt att stjäla just mina sandaler och han svarade näsvis ton att det var en demonstration mot mina lärdomar. Sedan gav han mig sandalerna tillbaka. Jag ska säga dig, Tomas, att den gången hade jag svårt att behärska min vrede.

- Det går att vrida och vända på alla lärdomar, sade Tomas eftertänksamt. Vill man få till det på ett negativt sätt så är inte det svårt. Därför är det väl i första hand det negativa som ska bekämpas? Jag menar begrepp och känslor som är negativa?

- Javisst, svarade Issa. Detta väckte emellertid diskussion bland eleverna. Jag lämnade dem. Nästa morgon var de upprörda över att de icke kunnat finna mig föregående dag när de skulle ha undervisning. Då svarade jag dem:

- Jag lämnade er att finna ut vilken Gud ni ville tillbe. Edra ideal motsvarar olika gudar och jag erkänner bara en enda Fader. Han är universell. Att en människa utvecklas på olika sätt tar inte bort den Enhet som genom Fadern binder samman allt liv. Men varje människa bär i sig möjligheten att med tankens kraft föda eller dräpa. *Eftersom allt är ETT måste både det negativa och det positiva ingå i Alltet.* Ju mer vi lär oss att skilja agnarna från vetet, att arbeta med de mogna kornen och styra dem vidare till den goda process som väntar dem, desto mer uträttar vi för Ljuset.

- Då ska vi alltså offra till din gud i stället för till våra egna mångfaldiga gudar som så trofast hjälper oss i livets olika skiften? ropade Bhagavan. Vad får vi om vi offrar till Enhetsguden?

- Kärlek, svarade jag. Men till honom offrar man ingenting. Han tar emot dina tankar och gärningar och dömer dem rättvist, men han kräver icke offer. Ett levande offer, om det så är en blomma, är ett självsvåldigt intrång i Faderns domäner. Vi har ingen rättighet att ta liv. Det enda han vill ha är vår kärlek och vår sanning. Då ger han rättvisa tillbaka. Har ni det klart för er nu?

Ingen av gossarna kunde besvara min fråga. De hade svårt att smälta tankar som var så olika dem de fostrats med. Ändå accepterade de mig, alla utom Bhagavan. Men han gick ett hemskt öde till mötes, den pojken. Det är ett bittert minne, mycket bittert.

Issa torkade en tår ur ögonvrån innan han fortsatte:

- Har du hört talas om Jagannath-vagnen, Tomas? Vagnfesten firas i början av regntiden varje år i staden Jagannath. Guden som givit staden sitt namn, avgudabilden Jagannath, förs omkring i staden och till heliga platser runt omkring. Gudens vagn är nio våningar hög och flera meter bred. Den fruktansvärda tyngden drages av pilgrimer och andra frivilliga.

Runt vagnen samlas alltid stora folkmassor. Det blir en förfärlig trängsel och det sker ofta självmord.

- Jag vet inte om Bhagavan var trött på livet eller om han grubblat sig fördärvad på de nya sanningarna tills han blivit förvirrad och utmattad. Han omkom under den gigantiska vagnens enorma hjul. Det är oklart om han frivilligt offrade sig, som så många andra sorgligt nog brukar göra, eller om han knuffades dit av folkmassan. Han krossades på det mest ohyggliga sätt under hjulen.

Issa hade inte talat färdigt då ett skärande kvinnoskrik hördes från tältplatsen. Det innehöll en skälvning av både fruktan och glädje. De båda männen skyndade upp mot lägret. De förstod vad ropet innebar. Sådana skrik har ljudit över Jordan åter och åter igen och deras klang har alltid återspeglat den himmelska lyckan att få ge liv. Maria från Betania, Issas hustru, hade begynt sin födslovånda.

4 Maria från Betania

Hade de gift sig för att de älskade varandra, eller...? Hon såg sig i spegeln som hängde i deras lilla sovkammare. Det var en vacker spegel av polerad brons och hennes ansikte hade en mörkare färg än vanligt, men det visade också en ung kvinna som ännu var vacker och åtråvärd. Den stora passionen hade aldrig infunnit sig. Hennes make hade genomgått alltför många och stora lidanden för att orka med att besvara den åtrå som värkte fram hennes kropp. Hans älskog var mild som sunnanvinden och svepte in henne i en mjuk dimma av kärleksfull varsamhet. Men varsamhet var inte precis vad hon önskade sig! Det hände ofta nuförtiden att han ofta glömde bort - eller stängde av? - sina naturliga kärleksbehov och även hennes. En kyss från hennes mjuka läppar verkade besvärande på honom. Han viftade bort hennes förföriska små inviter som om de var irriterande flugor. Till slut hade hon upphört med inviterna. Hon hade vid ett tillfälle upptäckt att fullmånen drev sitt spel med Issa. Då höll hon sig alltid i närheten av honom och då brukade han överrumplas av sin egen manlighet och uppmuntra henne till närhet. Lille Josef var en frukt av fullmånen. En liten mångud, tänkte hon ömt när hon lutade sig över vaggan. Hon uppfångade en skymt av Zerbads skugga därutanför och skalv till. Hon måste säga åt den forne rövaren att ta sig en hustru. Han behövde säkert en kvinna. Hon vågade inte tänka vidare på hur Zerbad skulle älska en kvinna. Han hade ett drag av okuvlig passion omkring munnen och ibland i ögonen. Hon visste också att det uttrycket var ämnat åt henne. Det gjorde ont, det skar henne mitt itu. Hennes kropp var en flamma som sattes i brand av hans tysta trånad. Men aldrig ämnade hon låta honom märka det.

Hon tänkte på sin bror Lazarus som dog innan hon gifte sig. Han hade dyrkat Issa ända sedan barnaåren. Han hade varit den minsta och klenaste

av pojkarna, men både Issa och hans kusin Johannes hade försvarat Lazarus när de andra barnen retade honom. Tidigt hade de tre syskonen blivit föräldralösa: Lazarus, Martha och hon själv.

Martha var den äldsta och hon var stark som hälleberget. Hon rumsterade i huset, arbetade från solens uppgång till dess nedgång och försökte få med syskonen i det eviga hushållsarbetet. Lazarus höll sig hellre ute i trädgården eller bland boskapen, medan Maria tvingades delta i byk och bak. Ibland hade hon rymt för att plocka blommor eller sitta vid flodstranden och titta på vatten-leken: vågorna, skummet som yrde och de otaliga färgerna från soldiset som mötte flodens levande yta. Då hade hon aldrig tråkigt. Ibland besökte Issa dem och då brukade han komma och sätta sig bredvid henne och de hade samtalat på ett annorlunda sätt än barn brukar. De hade talat om liv och död, om Fadern och änglarna. De funderade över hur många änglar det fanns och vad de gjorde däruppe i himlen. Esséerna sände böner till dag-änglarna varje morgon och till nattänglarna varje kväll. Det fanns en ängel för dagen och en för natten för var dag i veckan och alla hade de olika uppgifter.

Barnen brukade även spekulera över stjärnornas gång och varför månen lyste svagare än solen. Det var från den tiden Maria visste att Issa var känslig för nymåne och fullmåne. Det hade han anförtrött henne i ett andlöst ögonblick av samförstånd en tid innan han begav sig till Kashmir första gången. Kanske var det i den stunden de visste att de tillhörde varandra. Så ung var kärleken då, att den viskade med nästan ohörbar stämma i deras bröst - men den fanns där!

Många var friarna som skockades kring Marthas goda soppgryta. Martha kände ansvaret för sina syskon och avfärdade sina egna friare - men de var inte så många, eftersom hon var känd för att ha en skarp tunga och alltid ville vara den som bestämde. *Däremot försökte hon att få Maria att gifta sig.* Många unga män drogs till hennes vackra ansikte och milda sätt. Men Maria sade alltid nej. Minnet av Issa som då fanns någonstans i Orienten förföljde henne. Fick hon inte honom så ville hon ingen ha.

Lazarus höll med henne och utan hans samtycke var Marthas påtryckningar lönlösa. En tid blev Maria så trött på systemens truganden och ganska beska anspelningar, att hon begav sig hemifrån. Hon var borta i fem år. Hon rymde från barndomshemmet för att söka efter sin älskade, men hon fann honom aldrig. Genom att tjäna i olika hus och sedan för en tid slå sig ner i en esséerby lyckades hon uppehålla livet. Hon lämnade aldrig Palestina, det vågade hon inte, för tänk om Issa skulle komma tillbaka. Hon vandrade söderut, mot Egypten, för han hade sagt att han tänkte återvända dit någon gång mot slutet av sin långa resa. Där hade han ju bott de fem första åren av sitt liv.

Uttröttad och utsvulten hamnade hon i en esséerby vid kusten. Där blev hon kvar under ett par års tid och hon skulle säkert ha stannat där längre om inte ryktet nått henne att brodern, Lazarus, var svårt sjuk. Hon tog ett smärtsamt farväl av esséerna, som blivit som en familj för henne. Där fanns en ung blivande präst som bett henne bli hans hustru. Hon visste, att om hon gifte sig med honom och de fick barn skulle han lämna henne efter några år, ty så var seden i de esséiska byarna. Han skulle flytta till klostret uppe i bergen och hon skulle bli kvar i byn med barnen och ensamheten. Hon skulle kanske aldrig återse Issa. Hellre förblev hon jungfru.

Den långa vandringen hem belönades bara med systemens raseri vid

återseendet. Brodern hade redan fallit i en dvala som påminde om döden. Martha kom med ändlösa förebråelser trots att Maria stilla och lugnt berättade var hon varit och varför hon lämnat hemmet. Martha överöste henne med okvädingsord - många av dem skulle ha skrämt en svagare kvinna på dörren. Men Maria var inte svag. Nu ämnade hon hjälpa brodern så länge det fanns en gnutta liv i honom, sedan tänkte hon inte stanna längre hos Martha. Systemen var egentligen inte elak. När hon förebrådde Maria för att arbetsbördan känts dubbelt så tung, särskilt på grund av ovissheten efter systemens försvinnande, så förstod Maria henne och höll med. Detta gjorde att Marthas ilska varken fick kraft eller näring.

- Och vad händer när Lazarus är död? frågade Martha en dag. Hon placerade sin bastanta kroppshyddas mitt framför systemen och satte händerna i sidorna. Nåå, lilla syster, vad gör du då? Boskapen ska ha sin skötsel, ull ska spinnas, brödet ska bakas...

- Inte blir jag kvar här, svarade Maria bestämt. Kanske har Issa hunnit komma tillbaka då. Jag hoppas så att han ska komma, varje dag är detta det första jag tänker på. Han är den ende som kan hjälpa Lazarus.

- Issa och Issa, fnös Martha. Han sitter nog i ett kloster vid det här laget och hänger över gamla skrifter, som han brukade göra tillsammans med Lazarus. En bonde ska förbli bonde och inte ge sig in i studiekammaren, detsamma gäller en snickare.

- Du vet lika väl som jag att Issa inte är snickare, fräste Maria tillbaka. Redan när han var barn kunde han helbrägdagöra och en gång såg jag med egna ögon hur han återuppväckte en död liten fågel till livet.

- Fågeln hade väl fått sig en törn och låg avsvimmad, replikerade Martha retligt och vände tvärt på klacken. När samtalet kom in på obegripliga ting ville hon inte var med längre.

Lazarus dog. Maria glömde aldrig den dagen och ännu mindre dagarna som följde. Hon hade suttit vid broderns sjukbädd då han vaknade och såg helt klar ut i blicken.

- Var är Issa? fick han fram.

Hon måste svara att vännen ännu ej kommit tillbaka från främmande land.

- Då hinner vi inte ta farväl, viskade brodern och slöt sina ögon, som de trodde för alltid. Martha grät men Maria fick inte fram en tår. Hon kände sig besviken över Issas frånvaro. Det hade ryktats om att han var i antågande, kanske till och med redan befann sig i Palestina. Hon kunde inte gråta. När sorgen är tillräckligt stor har tårarna inga kanaler att rinna igenom. Förtvivlans ökenvind har förtärt deras förmåga till att ta emot det läkande tårevattnet.

Lazarus stod på bår men ingen Issa visade sig. Så lades brodern i familjegraven i berget bakom huset. Många sörjde den fine unge mannen. Han var älskad av alla på grund av sitt blida väsen och sin hjälpsamhet. Men när Lazarus legat i graven i två dagar kom Issa. Med sig hade han som vanligt ett långt följe och bland kvinnorna fanns Maria Magdalena.

Det är klart att hon finns med var han går och står, tänkte Maria hätskt. Hon hakar sig på honom, hon är som en tistel. Kunde hon kväva honom med sina fjun så skulle hon. Men Issa gick raka vägen fram till Maria och hälsade på henne först av alla. Han kysste henne på båda kinderna och frågade var Lazarus befann sig. När han fick veta att vännen varit död i två dagar gick han utan att säga ett ord vidare raka vägen till klippgraven. Han befallde några av männen att hjälpa honom att rulla bort stenen som

låg framför gravöppningen. Då ropade Maria:

- Varför vill du se honom nu? Det är ingen vacker syn.

Sedan kom tårarna. Hon började gråta så häftigt att hon lade sig ner på marken och skakade i hela kroppen. Då ropade Issa till henne:

- Gråt inte, Maria, för din broder lever! Jag har upp-väckt honom!

Förskräckt hade hon rusat fram emot graven, men stannade som förstenad. Det var fullständigt tyst, ingen av Issas följe, ej ens Martha sade ett ord. Sakta kom en vit skepnad gående ut ifrån gravkammaren. Det var Lazarus, klädd i sin svepning. Han var blek, men annars sig lik. Hans kropp var hel och han svepte generad linneklädnaden tätare omkring sig när han såg folket utanför. Issa omfamnade honom och ropade muntert:

- Titta, Maria och Martha! Jag sade ju att er broder lever!

Den förstelnade människoflocken var plötsligt i rörelse och tystnaden förbyttes i rop och jubelskrik. De skyndade fram till Lazarus och klämde på honom och nöp honom tills Issa ställde sig framför den återuppväckte och ropade med tordönsstämma:

- Sluta upp att slita i honom, han är ännu svag av det lidande han genomgått. Gå i stället hem och berätta för alla att Lazarus lever och att Gud har uppväckt honom från de döda. Han lever för att ni ska sprida kunskapen om Guds underbara gärningar. Min Fader har större makt än någon levande eller död, ty han RÅDER över liv och död.

Den dagen glömde hon aldrig. Hon var maka till miraklernas herre, en undergörare, en profet. Då måste hon också försöka förstå att han var annorlunda än andra män - han var en gud, fastän han strängt förbjudit henne att tänka så. En gud med tre kvinnor: Moder, maka, lärjunge. Tre som han älskade. Tre som inte alltid älskade varandra! Den dagen brodern återuppväcktes hade han tagit Maria Magdalena i handen och dragit henne med sig och de såg ut att ha mycket att säga varandra. Han hade inte ägnat henne en blick - Maria, Lazarus' syster.

Visst var hon svartsjuk på Maria Magdalena, det var lika bra att erkänna. Hon var det ännu. Fortfarande hände det att Issa gick åt sidan med Maria Magdalena och de viskade tillsammans. Då sjöd det i Maria. Ibland var Tomas med. Hon hade hoppats att det skulle bli något mellan Tomas och Magdalena, men kvinnan från Magdala såg bara sin Mästare.

Visst kunde man arbeta tillsammans med henne i hushållet, hon var alltid vänlig och hjälpsam. Men man kom henne aldrig nära. Hon höll alla på avstånd, alla utom Marias make! Kunde Magdalena väcka hans passion? Var Magdalena hans hemliga älskade? Han kallade henne "syster" och hans uppförande mot henne fanns ingenting att klandra på. De kunde gott ha varit syskon. Moder Maria sade ingenting. Hon var expert på att tiga om känsliga saker.

Men hon hade ju varit i lag med en Ängel ... det var åtminstone vad folk sade.

På sitt sätt var Magdalena vacker. Hon hade inga regelbundna drag som Maria, hennes ögon var inte lika stora och hennes mun var välformad, men snålt smal. Det praktfulla hos henne var håret. Det hade en djup mahognyfärg, ibland sprakade röda gnistor ur det, ibland verkade det rödsvart. Det var långt och silkeslent med vackert fall och det lockade sig i hennes panna. Hon älskade att låta hårmassorna flyga fritt för vinden, band inte sedesamt upp dem som Maria. Marias bruna lockar var ostyriga och yviga och hon önskade att de krulliga lockarna skulle hålla

sig stilla under det sträva bomullsbandet.

Magdalena var lång och rank som en lilja. Oåtkomligheten hos den blomman fanns också hos henne. Hon rörde sig en aning stelt, kanske på grund av en bäckenskada som hon fått. Nej, det ville Maria inte tänka på, kanske det bara var ovänligt skvaller. Om det verkligen var sant att någonting skett med ett barn som Magdalena försökt göra sig av med, så var det ju bara synd om henne. Maria såg ner på sin egen mjuka kropp, just nu lite rundare än vanligt så snart efter barnafödandet. Ingen kunde kalla henne rank, inte heller oåtkomlig! Men hon hade också haft sitt, hon hade både slitit och lidit med den kroppen. Kunde Magdalena någonsin ha lidit sådana kval som Maria, under den långa tid hon väntade på sin Issa? Och sedan, när han äntligen kom, hade han varit för helig att vidröra. Det hade gjort så ont, så ont. Tålmod var den läxa hon fått lära, men den hade till sist fått sin belöning...

Maria väcktes ur sina funderingar av att Zerbad stack in huvudet och ropade till henne att Moder Maria önskade hennes närvaro för att tillreda aftonmåltiden. Maria Magdalena hade tillsammans med Issa och Tomas begivit sig till konungens palats. De båda missionärerna var kallade, men inte kvinnan. Kungen emottog dem med stor välvillighet, men hans ansikte förändrades då han såg Maria Magdalena. När Issa förklarade att denna kvinna var en av hans apostlar, blev kungen först vred, sedan förvånad. Issa och Tomas skrattade åt hans tvekan inför en kvinnlig lärjunge.

- Med de kunskaper hon besitter är hon nästan en man, påpekade Tomas.

- Varför bär hon då icke manskläder? undrade konungen. Magdalena svarade själv med att falla på knä inför honom.

- Oh, store konung, utropade hon, jag är icke värdig att kyssa dina fötter, men jag har upptagits som lärjunge till den helige Issa redan för många månvarv sedan. Store Herre och konung, jag har överskridit den mänskliga naturen och "blivit till man". Se mig varken som man eller kvinna, se mig bara som MÄNNISKA!

Dessa ord rörde konungen och han hade därefter ingenting emot Magdalenas närvaro tillsammans med missionärerna. Tomas rykte hade gått före honom. Han var redan välkänd som missionär och helbrägdagörare. Issa måste ännu vara försiktig. Rykten som gällde botande av sjuka och uppväckande av döda for iväg med vindens hastighet: de följde med karavaner och sjöfarare. Många israelitiska stammar hade också sökt sig österut och hos dem fann Issa och Tomas alltid stor uppskattning.

- Fred följer oss ständigt, fred och anhängare till tron på en enda Gud, yttrade Tomas belåtet en kväll då han satt vid Mästarens sida och intog aftonvarden.

- Den dag ska komma då broder utmanar broder och ljuset måste tjäna mörkret för att överleva, muttrade Issa till svar. Det blir inte under våra barns tid, ej heller deras efterföljare i många led, *men Jordens smärta blir en gång så stor, att hon öppnar sig i kvalfull kramp och slukar människorna och deras gärningar.*

Så du talar, min make, sade Maria som satt vid hans andra sida. Hon hade deras son i famnen.

- Josef ska väl inte höra sin far sia om sådana hemska ting. Det sker ju inte under vår eller hans tid.

- Ingen tidsålder är utan kval, svarade Issa allvarligt och strök sin son över det korta svarta silkesfjunet. Just nu kom de över mig, alla Moder Jords kommande tids-åldrar. Jag kände en sådan vanmakt och samtidigt en oerhörd kärlek till henne. Jag vill vaka över min Moder så att hennes plågor lindras. Det kan jag endast göra genom att mina ord lever vidare i människornas hågkomst och att mina lärdomar efterföljs sekel efter sekel.

- Det är bättre att du vakar över din köttsliga moder, påpekade Moder Maria beskt. Jag har också smärtor och det vet du nog. Det gör så ont i bröstet.

- Låt då ditt hjärta vila, föreslog Issa, och oroa dig icke så mycket över oss andra. Tomas och jag har en gärning att fullfölja och den är viktigare än något annat...

- Issa! vädjade Tomas för att släta över den olust som han alltid kände när han tyckte att Issa ignorerade familjen. Maria hade tårar i de vackra ögonen och Moder Maria reste sig och gick ut ur rummet. - Säg Issa, kan du inte berätta lite fler minnen från din ungdom i Indien och på andra platser du besökte?

- Den brahmanska kastläran, svarade Issa häftigt, den har jag svårt att glömma. Brahmanerna indelar sina trosfränder i kaster på ett i mitt tycke orättvist sätt. Människorna är ett broderskap och den ene står icke lägre än den andre, även om försynen givit dem olika lotter livet. Det var vad jag predikade hos s'udras i Jagannath. Prästerna var så uppbragta, att de önskade min död, och hade icke min lärare Lamaas varit med mig och bevekat dem hade jag inte suttit här nu. Kanske var det minnet av att bli utdriven med gissel från deras tempel som gav mig de dystra framtidsbilderna i afton. Jag var så ung i Jagannath. Nu hoppas jag få komma tillbaka dit och delgiva dem av mina erfarenheter. Men har de månne ändrat sig? Folket kan vi säkert omvända, Tomas, men samtidigt inleder vi dem i fara. Vår gud är inte den-samme som prästernas.

- Berätta om Ajainin, bad Maria ivrigt. Honom lyckades du väl omvända?

- Det var i Benares, sade Issa och lade oväntat armen om sin hustru. Ja, kanske vi så småningom får veta om Ajainin hjälpt till att sprida mitt budskap till sina egna. Han kom från Lahore och han var brahmansk präst. Han ville först icke besöka mig eftersom han ansåg mig vara av lägre kast än han. Då lät jag hälsa honom, att om klass-fördom höll honom borta från mig kunde han förbli i sitt eget hus. Jag ämnade icke besöka honom som han ville, eftersom jag tyckte att mitt dåvarande hem hos en bonde dög lika bra åt honom som åt mig. Till sist kom han. Ajainin hade färdats långt för att få möta den unge profeten *och han blev till slut tillräckligt nyfiken för att strunta i seder och bruk.*

Jag lyckades övertyga honom om att vad jag förkunnade var en uråldrig visdom, gammal som livet självt. Därför lyssnade han noga på vad jag hade att säga och jag sådde nya friska frön i hans hjärta. Den ende Guden blev för honom en åtråvärd bekantskap och mina frön fick en god jordmån.

Sedan vi skilts åt hade Ajainin en märklig dröm som handlade om rättfärdighetens Gud, Himmelens och Jordens skapare. Den skakade om honom. Jag hoppas att han har fortsatt att dela med sig av mina lärdomar och kanske får jag veta det om vi kommer till Benares. Den gången kunde jag inte stanna där, ty prästerna hade anlitat en lönnmördare för att utsläcka mitt liv. Lamaas lyckades få reda på detta och vi flydde till

Nepal.

Han avbröts av Zerbad som viskade i hans öra:

- Kung Gundaför önskar din och Tomas' närvaro i palatset. Han är redo att lyssna på vad ni kan förtälja om er tro.

- Har den misslynte korpen kraxat färdigt? skrattade Tomas och tog Issas arm under sin. Nu ska vi omvända konungen och hela landet! Hur härlig är icke vår uppgift, käre vän och Mästare!

Tänk att det hade gått så bra! Magdalena kände sig and-löst högtidlig och lycklig. Både Issa och Tomas hade velat ha henne med på kungens audiens. Hon hade först vägrat, men de hade övertalat henne. Nu stannade de båda kvar hos kungen, hon hade fått tecken att lämna audienssalen. Men hon kände sig ändå mycket glad över att ha fått stanna så länge. *Hon - en kvinna!* Det hade nästan varit otänkbart från början, men nu kände hon att hon blivit accepterad för den hon var - icke för sitt kön.

Skulle hon gå hem och berätta för de andra kvinnorna? Hon visste precis hur det skulle bli. Moder Maria skulle rycka på axlarna och säga, att det inte anstod en kvinna att oombedd närvara vid männens audiens. Sedan skulle hon kommendera Magdalena till vävstolen eller till köket, alltid fanns något att göra i hushållet som var viktigare än allting annat.

Och Maria, HANS hustru? Hon skulle nog inte säga så mycket, bara ge Magdalena en lång blick, fylld av svartsjuka och avund. Nej, hon fick inte tänka så! Maria hade aldrig öppet visat sådana sidor, hon var evigt tålmodig och vänlig. Men det fanns andra sätt att visa det på. Magdalena fick t.ex. aldrig ha hand om barnet - HANS barn. Hon hade märkt de tillfredsställda blickarna från Maria när maken kysste henne så att Magdalena såg det, eller när de båda gick tillsammans in i sovkammaren. Det behövdes inga ord, fiendskapen fanns där mellan dem, rivaliteten. De älskade honom båda. Här hade hon nu kunnat tänka "var och en på sitt sätt". Maria med kroppen och hon själv med själen. Men var det hela sanningen?

Tankarna vandrade långt tillbaka, ända långt innan hon mötte HONOM, Mästaren. Hon hade haft det svårt, men hon hade alltid tyckt om att lära sig saker och ting. En gammal skriftlärd som bodde granne med hennes familj, hade lärt henne läsa och skriva. Det hade varit ovanligt för flickor av hennes sort. Hon var varken rik -eller fattigmansbarn under uppväxten, men fadern dog tidigt och modern hade en vacker kropp som hon valde att försörja sig på. Hon ansåg icke detta val som syndigt, ehuru omgivningen och faderns släkt tog avstånd ifrån henne och hennes barn. Modern hade en okuvlig aptit på livet i alla dess former och drog med sig äldsta dottern i sin lösaktighets vällustiga yppighet. *Magdalena var bara tretton år när hon blev gravid.* Modern deklarerade på det bestämdaste att barnet icke fick födas. Hon visste icke ens vem fadern var. Det fanns bot för sådant, men boten var hård och omild. Illasmakande örter och späkning av kroppen gav bra resultat. Gång på gång upprepades aborterna. Magdalena hade lätt att ta emot de frön som såddes i hennes kropp och det blev allt svårare att bli av med dem. Hon blev ett par och tjugu år och skammen fortsatte att irritera hennes stackars kropp. Till slut beslöt hon sig för att föda, vad modern än hade att säga. Hon var redan i ganska framskriden grossess när modern befallde henne att gå ner till stranden och tvätta några tunga linnestycken. Därnere var det stenigt och halt och hon halkade på en vass sten och slog

så hårt i underlivet, att hon svimmade. Kanske hade modern hoppats på något sådant, för Magdalena förlorade barnet och blev samtidigt så illa därän i underlivet, att hon trodde att hon aldrig skulle orka gå mer. Den ena höften hade blivit svårt skadad så att hon haltade en aning. Hennes förtvivlan över förlusten av barnet gjorde henne omtöcknad och vad man kallade för "besatt". Ingen begrep att hennes s.k. besatthet kom sig av kärlekslöshet och besvikelse, djupaste sorg och förlorat hopp. När ändå ingen förstod henne, kunde hon lika gärna tala i gåtor och skrika och väsnas. Det började som trots, men blev så småningom till en vana.

Detta tillstånd varade tills hon blev trettio år. Hon ansågs för vansinnig, men eftersom hon aldrig blev våldsam fick hon bo hemma hos modern, där hon mestadels tyst och stilla satt vid spinnrocken eller grytan. Det var slut med herrbesöken. *Ingen ville bli intim med en sinnessjuk kvinna*. Många var rädda för henne. Men inuti henne växte alla de ord hon icke fick säga och blev till en slags predikan, som handlade om den ensamma människan. Så mötte hon Issa. Det förändrade hennes liv totalt. Vad som förut gällt för besatthet blev nu visioner. **Hon fick andliga upplevelser på ett annat plan**. Hennes starka intuition uppmärksammades och accepterades helt av kretsen kring den unge profeten. Det berodde naturligtvis också på att han uppmuntrade dessa visioner. Han vädjade till hennes intuition, han förstod henne och fördömde henne aldrig. Många i kretsen avundades henne. Varför skulle en kvinna plötsligt bli en mer älskad lärjunge än männen omkring Mästaren? Men hon var van att freda sig. Hon kunde både tala och svara för sig precis på det sätt som var nödvändigt. Hon följde Issa vad som än hände, vem som än klandrade henne. När han korsfästes vägrade hon att tro att han var död, även om hans moder högljutt klagade.

Hon var den första som mötte den "uppståndne" Profeten. Först hade hon icke känt igen honom - inte förrän han talade. Rösten var densamma, den kunde hon aldrig ta miste på. Det utståndna lidandet hade präglat hans ansikte och hans kropp var ännu öm och sång efter de romerska knektarnas omilda behandling. Men han levde! Han levde än i dag, *åtta år efteråt*. **Han sade själv att Kristusmedvetandet lämnat honom på korset och att det flugit upp till den himmelske Fadern**. Men hon visste bättre. När hela det här stora misstaget med att bilda familj och försöka leva som en "vanlig" människa hade gått över, så skulle Kristus komma tillbaka. Det var hon övertygad om. Ett litet våp som Maria från Betania skulle inte kunna hindra honom.

Han hade valt äktenskapet efter korsfästelsen - som en säkerhet? Hon visste att Moder Maria varit mycket angelägen om detta. Maria från Betania hade varit en tänkbar brud redan när de båda var unga. Magdalena skulle aldrig mer kunna få barn. Hennes underliv hade genomgått samma tortyr som den som Mästaren utstått på korset. Det hade hon sagt honom en gång, men han hade icke svarat henne. Hon visste att han hållit Betaniakvinnan mycket kär ända sedan barndomen och att också hon hade väntat på honom. Men hustrun förstod honom inte så bra som Magdalena gjorde. Hon hade inte den INRE kontakten med sin make.

Magdalena försökte skamset utplåna de tankar som alltid kom krypande när hon var i närheten av hustrun Maria. Det var hon som fick känna hans armar omkring sig. Det var hon som fick njuta hans mandom och pressa sin heta kropp mot hans. Nej, sådana tankar var förbjudna. Magdalena skrev ut sin kärlek i visioner och drömmar, skrev ut den i

kunskap som han givit henne och som hon formade till en jublande sång. Även om Moder Maria och hennes svärdotter tyckte att Magdalena var överflödigt i den lilla gruppen, så ämnade hon stanna kvar där så länge hon levde och andades! Aldrig tänkte hon lämna Mästaren! Hon andades med hans andedräkt, hon såg med hans ögon, hon kände med hans känslor och ibland - ja, ibland rörde han vid henne! En kyss, lätt som en västanfläkt, på hennes panna, t.o.m. vid sällsynta tillfällen på hennes mun, var hederspriset och den högsta lyckan.

Hon satt på marken och funderade, lutad mot ett gammalt olivträd. Hon kände trädstammen genom den tunna slöjan och gned nästan vällustigt skinnet mot den skrovliga ytan. Hon erfor en slags enande som var mer än samhörighet: ett uppgående i trädet. Hon tänkte att hon personifierade esséernas symbol nu: hon satt på jorden och ovanför henne sträckte trädet grenarna mot de himmelska Änglarna och den himmelske Fadern. Under henne grävde rötterna ner sina slingrande fingrar allt djupare i Moder Jord. Alla svarade de på Jordens starka Änglars andedräkt och växte i takt med deras välsignelser. Magdalena behövde denna sammansmältning, annars skulle hon försmäktas i ensamhetens dal. Inte ensamheten från människor, utan den oerhörda ensamhet som var HON SJÄLV. Hennes ensamhet fanns i trädet som hon lutade ryggen emot. Men trädet bar sin ensamhet utan klagan. Det hade en levande ande inom sig som såg till att det fick näring både uppifrån och nerifrån. Magdalenas ensamhet var också besjälad: hon gav uttryck åt den i sångerna. Men kroppen var ensammare än trädstammen.

Hennes andedräkt insöp den klara luften, hennes näsa uppfattade den aromatiska doften från det fuktiga gräset, hennes tunga kunde smaka den bittersöta saften från harsyran som växte intill henne. Men hon hade ingen att dela det med. Två ögon, en näsa, en mun med en smakande tunga - tankar som slog ut som små blad i hjärnträdets snirklade förgreningar, små musöronblad som växte till stora, blanka löv. Blanka av ensamhet, men ändå fyllda av liv, av färg. Löv som susade fram hennes eget evangelium, hennes tankar som fötts genom honom. Hon kunde också föda åt honom. Hon kunde föda ord som skulle bestå längre än ett liv på denna jord. Men hennes sköte värkte av längtan ...

Hon spratt till när en hand lades på hennes axel.

- Vi har kommit tillbaka, sade Tomas' vänliga röst. Vi saknade dig inne i huset. Diktas du hymner till den sjunkande solen?

- Jag har inte ens märkt att den sjunker, svarade hon och reste sig upp och borstade jord från kjolen. Gick det bra att omvända kungen?

- Ja, han är omvänd och många med honom! svarade Tomas icke utan stolthet. Inte nog med det, Magdalena: vi har fått en stor summa pengar till att bygga ett magnifikt palats för och jag ska leda bygget! Men jag ser helt andra möjligheter med de pengarna. Vad ska vi med ett palats till? Här finns det tillräckligt många sådana.

- Du menar att pengarna behövs bland de fattiga? undrade Magdalena mjukt. Hon tittade på aposteln, som var så lik hennes älskade Mästare både i utseende och tänkande. *Varför hade hon aldrig älskat Tomas på samma sätt som Issa?* De brukade kallas tvillingar på grund av sin fysiska likhet och de kallade alltid varandra för bröder. Men om man såg noga efter så var färgen på deras ögon helt olika. Tomas hade gråblå ögon och hans hår var tunnare och mörkare än Issas. Visst kunde även Tomas utföra mirakel, tänkte hon, men det var som om han ändå alltid ansåg sig underordnad Issa, något som präglade hans sätt och gjorde honom till en

blek kopia av Mästaren när de båda var tillsammans. Just nu var Tomas ivrig som ett barn och hans pojkaktighet smittade av sig på Magdalena. Hon tog hans hand och så dansade de en kort stund i trädgården, hand i hand, skrattande som två barnungar.

- Tänk om Mästaren kommer och ser oss! utropade Tomas och stannade förskräckt upp. Magdalena drog lekfullt i honom.

- Han skulle tillåta oss lite livsglädje, ropade hon. Jag blev så glad när du sade att du tänkte ge pengarna åt de fattiga!

- Det blir jag också! hördes Issas röst. Han kom gående på den lilla stigen mellan träden. Låt oss genast skrida till verket.

- Mästare, sade Tomas högtidligt, trots rynkan mellan Issas ögonbryn, som alltid kom när vännen kallade honom "Mästare".

-Jag tackar dig, Mästare, för att du dog en kort tid så att jag kan få leva i dig i evighet!

-Nu förringar han sig själv igen, suckade Magdalena inom sig. Issa behöver honom som stöttepelare vid sin sida, inte som en dyrkande hund.

När Moder Maria fick veta vad Tomas tänkte göra med Gundafors generösa summa frågade hon:

-Och vad händer när konungen får veta att inget palats skall byggas och att hans pengar har spritts ut för vindarna?

-Då, smålog Issa, kära Moder, får han veta att palatset hos vår Fader i himmelen är mycket större och vackrare än vi någonsin kan bygga det, i det får han bo när han lämnat det jordiska om han nu delar med sig av sitt goda till de fattiga. I dag kanske han sörjer sina penningar men i morgon blir han invigd i dopet och smord med olja och då förstår han säkert att det finns viktigare ting än palats. Han har inviterat oss alla att bo här så länge vi önskar och själv hoppas han att vi stannar kvar för alltid. Så blir det icke. Tomas och jag kommer att vandra till olika platser runt häromkring. *Om ungefär ett år, när vi har vilat ut ordentligt, fortsätter vi till Kashmir.*

-Ett år är det minsta du kan unna oss i lugn och ro, muttrade Moder Maria, som var ganska trott på att resa. Glöm inte att du är familjefar. Du ska se till att din familj har det bra och att lille Josef slipper växa upp på en ändlös karavanväg.

-Moder, vi måste ta oss till Kashmir, bestämde Issa och kysste sin mor på pannan. Där ska vi slå oss ner för gott, kanske i Srinagar, kanske lite längre bort. Tomas och jag måste hjälpa hedningarna till den rätta tron på Fadern. De sjuka behöver hjälp, likaså de fattiga, så att de alla ser Guds hand i allt i och omkring dem. Så snart konungen och hans broder Gad har blivit döpta av oss måste vi ut och predika bland folket här. De stora festligheterna sker i morgon och då ber jag er alla att närvara.

Magdalena hade föredragit att Issa bett henne att följa med på missionsresan. Det gjorde han inte. Så snart de kom tillbaka från palatset efter de högtidliga dopceremonierna, smet de båda missionärerna iväg utan att ens taga farväl. Maria förstod att hon skulle få ligga ensam i bädden länge - men det hade hon vant sig vid. Magdalena kände sig också ensam och förbigången. Hur många gånger hade hon icke förklarat för Issa att hennes plats inte var bland kvinnorna, utan vid hans sida. Då skulle hon kunna förhärliga hans gärningar med sina sånger och samtidigt inhämta visdom från honom. Hon ville vara hans eko och man kan inte bara försvinna från sitt eko. Han kunde allt vara förskräckligt retfull ibland, profeten.

-Borde vi inte ha sagt till Magdalena? Hon hade kanske velat följa

med oss, undrade Tomas när han och Issa skyndade genom Taxilas gränder ut mot den yttre delen av staden.

-Vi kanske blir borta hela natten, kanske flera dagar, svarade Issa en aning irriterat. Hon mår bättre av att vara hemma med de andra kvinnorna.

Ibland, tänkte Tomas, förstår jag mig inte på Mästaren. Ibland motsäger han sig själv. Magdalena har varit med oss på många utflykter - så varför icke i dag? Är han rädd för sig själv? Vad TÄNKER han egentligen?

Issa kastade en snabb sidoblick på vännen och smålog. Han kunde läsa tankar, det visste Tomas. Ibland var det mycket enerverande. De intima tankar Tomas hyste nu hade han ingen lust att delgiva någon. Men Issa fortsatte att småle utan att säga någonting.

- Nu lämnar jag dig! förkunnade Issa plötsligt när de stod utanför stadsmuren. Du måste fortsätta ensam tills du kommit en halv mil österut. Där kommer något att ske som ger återklang bland många icke-troende och gör dem troende. Du ska bli bågaren - jag skall vara drycken! Du kan inte ta fel på platsen - det är den första byn du kommer till.

-Varför följer du inte med mig? Vart går du? Var möts vi igen? frågade Tomas oroligt. De snabba förändringarna i vad som syntes vara ett bestämt, planerat program gjorde honom förvirrad och osäker. Men Issa skrattade åt honom.

- Jag önskar att du går ensam, bestämde han. Det är genom dig det ska ske. Jag går åt mitt håll och möter min Fader. Vi ses snart igen.

"Genom mig det ska sket, tänkte Tomas uppbragt. Ske VAD? Han ska möta sin Fader, han. Precis som om han inte gjorde det varje minut på dagen, det har han ju själv sagt. Ibland undrar jag om det här fortfarande är någon slags utbildning. Han har sagt att jag är hans högra hand och att mina kunskaper är desamma som hans. Vad jag känner mig dum ibland! Inte kan jag vad han kan! Vad är det nu han har hittat på?

Han hade gott om tid att fundera på det under den ganska långa promenaden. Att det alltid skulle bli så här! Just när man var inställd på att göra något nytt och spännande tillsammans, så lämnades Tomas ensam. Han borde ha lärt sig mönstret nu. Det var lika retfullt varje gång. *Det skulle ha varit bra om Magdalena följt med, så hade han haft någon att prata med.*

Han mindes den där gången Issa hade sålt honom som slav till köpmannen Abban, bara för att Tomas vägrade att resa ensam till Indien. Issa hade velat att han skulle bli missionär och predika i det fjärran landet, men Tomas förstod inte alls hur han, som var hebré, skulle kunna nå bortom indiernas egen religion. Han hade helt enkelt nekat att göra det trots den älskade Mästarens enträgna böner. För tre usla silverpund hade Issa då sålt sin trofaste vän och lärjunge. Så rasande som Tomas varit på vännen hade han aldrig trott att han kunde bli på någon. Han började skratta högt där han vandrade på vägen, han skrattade så han blev tvungen att stanna och torka sin svettiga panna och tårarna som rann. *Det hade nämligen varit en skenmanöver från Issas sida och det enda sättet att få iväg Tomas till Indien.* Abban hade aldrig behandlat honom som slav utan som vän. Dessutom hade köpmannen visat stor vördnad för Tomas när denne berättade om sina gärningar tillsammans med Issa.

Tomas hade vandrat runt i Indien en tid och det hade inte alls varit så farligt som han trott. Han blev väl emot-tagen överallt dit han kom och han hade lyckats bota många sjuka människor och omvända andra. Sedan

hade han återvänt till Palestina för att sammanträffa med Issa, som då befann sig i klostret på berget Karmel. Efter Mästarens bröllop följde han med i karavanen. Han hade känt sig säker och lycklig med sitt arbete i Indien och han längtade tillbaka dit. Osäkerheten drabbade honom bara ibland när han var med Issa. Så skicklig som denne kunde han aldrig bli och inte heller så helig...

Issa hade funnit en hustru. Han ville att Tomas också skulle söka sig en kvinna. Han hade föreslagit Maria Magdalena. Tomas ville inte alls ha henne. Hon var äldre än han och även om de var goda vänner, kände han inga som helst begär efter hennes magra kropp. Hon hade en mans intellekt och en mans uthållighet. Dessutom visste han inom sig att hon älskade Issa. Hon var begåvad på många sätt, kunde läsa och skriva och skrev själv sånger och berättelser om vad som hände dem och om sin starka tro. *Nej, han ville inte ha en intellektuell kvinna som var kär i en annan man - men det kunde han förstås inte säga till Issa.* Han skyllde på ålderskillnaden. Issa accepterade det, men Tomas visste att vännen sett rakt igenom honom. Han hade en liten misstanke om att Issa ville komma ifrån den öppna dyrkan som Magdalena ägnade honom. Den bäddade för rivalitet mellan kvinnorna. Det hade inte blivit mer tal om det, men man visste aldrig var man hade Issa. En vacker dag kanske han kom dragande med en kvinna åt Tomas. *Tomas ville slippa inträda i det äktenskapligaståndet. Det passade honom icke. Han älskade sin frihet och den ville han behålla.*

När han kom fram till den lilla byn föll mörkret snabbt och tungt och gav djupa skuggor åt de små enkla ler-husen. En gammal man stod vid brunnen och frågade om han önskade nattkvarter. Tomas följde med den gamle, som visade sig vara en snickare. Det hade han själv varit en gång för länge sedan och han tyckte fortfarande om att känna träbitar växa till små föremål under fingrarna. Men när gubben frågade varför han kommit till byn svarade han bara att han var predikant.

- Då kan du få predika i morgon, då! föreslog gubben. Det finns en gosse i vår by som är så sjuk, att han förefaller död. I flera dagar har han legat utan att röra sig, hans hjärta slår knappast längre. Men hans mor påstår att hon sett hans ögonlock röras och att hon vet att han lever. I morgon ska det avgöras om han ska begravas. Byborna vill inte att en död ligger för länge och begravningen ska helst ske på morgonen.

Följande morgon visade gubben Tomas till den sjuke gossens hus. Han möttes av en gråtande kvinna som var pojken mor. Efter en noggrann undersökning hade flera av de äldre och läkekunniga i byn konstaterat att sonen var död. Nu fanns det ingen återvändo, man höll redan på med begravningsförberedelserna. Man tänkte bränna honom.

- Han är icke död! förkunnade Tomas när han lagt sin hand på gossens panna. Kalla på de byäldste!

Det lilla huset fylldes av folk. Pojken låg i ena hörnet av det lilla rummet och modern hade lagt rena linne-stycken under hans kropp. Hon hade lagt hans händer i kors över bröstet. Han var vaxblek, det vackra ansiktet vilade i dödens stillhet. Kroppen var stel och styv.

Tomas bad gossen att återvända till livet. *Högt uttalade han ett främmande ord som han lärt sig av Issa. Plötsligt for en skälkning genom barnets ögonlock.* De långa svarta fransarna som vilade som solfjädrar på kinderna rörde sig. Färgen kom tillbaka i pojken ansikte och han tittade upp och smålog. Han såg oförstående på Tomas, som höll sina händer på

hans bröst.

- Var är den andre mannen? frågade pojken, han som sade åt mig att jag inte fick sova längre! Han liknade er, men hans hår var ljusare och ögonen hade en annan färg... Utmattad, efter att med möda ha sagt dessa ord, somnade han. Men denna gången var det hälsans sömn. Tomas stannade hos pojken tills han åter vaknade. *Då frågade aposteln honom om han fortfarande såg den andre mannen.* Pojken skrattade glatt.

- Inte nu längre. Men förra gången jag vaknade stod han vid er sida och han sade att han visste många underverk som han tänkte demonstrera genom er och andra stora uppgifter han tänkte fullgöra genom er. Fastän att väcka mig var väl inte så svårt? Har jag sovit länge?

Byinvånarna visste inte hur de skulle kunna visa sin tacksamhet. I stället för begravning blev det en glädjefest. Inte förrän tre dagar förflutit efter uppväckelsen släppte de iväg honom. Men han hade använt tiden väl. Han hade predikat och undervisat och invånarna i den lilla byn hade alla fått emottaga dopets välsignelse.

När Tomas kom tillbaka till Taxilas stadsmur stod Issa där och väntade på honom.

- Nåå, hur många själar har du omvänt efter uppväckelsen? frågade han och omfamnade Tomas. Och så skrattade de. Det var just detta som var det bästa med Issa: man kanske inte visste riktigt var man hade honom, men man visste ändå att han var en stöttepelare. Ibland kunde de skoja tillsammans och känna sig som småpojkar. Det var härligt! Det gjorde att Tomas var färdig att glömma att Issa planlagt allt som hänt. Han hade lärt sig en hel del och han hade fått uppleva hur en liten by levde upp i samstämmig glädje över miraklet. För ordningens skull ämnade han ändå protestera över att han inte själv fått bota pojken, när Issa förekom honom.

- Det VAR du som botade honom, Tomas! Kraften kom från Fadern och flödade genom dina händer. Det var du som drev bort sjukdomens orena ande och släppte igenom helandets gudomliga kraft. **Jag visade mig för pojken, men det var för att du skulle få budskapet om att jag deltog i ditt arbete.** Du ska veta, Tomas, att du alltid själv är det bästa instrumentet du har för att bota. *Var säker på att det underverk som sker inom och genom dig inte är beroende av mig, utan enbart av dig själv. Tveka aldrig, Tomas, min älskade tvivlare!* Låt tvivlet upplösas så som honung upplöses i vatten! **Kom ihåg, min vän, att du är jag och jag är du! i Faderns stora enhet utgör vi båda tillsammans delar som är ouplösligen förenade med varandra. Vad spelar det då för roll vem som sagt eller gjort en god gärning?**

De gick tillbaka till hemmet i Taxila. Tomas kände sig så lycklig. Men de mötte ingen glädje därhemma. Magdalena skyndade emot dem med rödgråtna ögon.

- i tre dygn har ni varit försvunna, klagade hon. Konungen har sökt er och han har sänt ut folk för att leta efter er. Var har ni varit, de hittade er inte? Kan ni inte förstå vår oro?

Hustru Maria var trumpen. Hon höll Josef i famnen som en sköld när hennes make böjde sig fram för att kyssa henne på kinden. Då utropade Issa:

- Nu säger jag eder en gång för alla: ni måste tro på mig och lita på mig. Detsamma gäller för Tomas. *Vår uppgift är att sprida kunskap om*

själen och att bota kroppen. Vi har gjort bådadera. Ni är tre kvinnor som känner mig väl, ni tre Marior! Ni har upplevt min död och min återfödelse. Hur kan ni då oroa er för tre dagars bortovaro? Ett barn har fått livet tillbaka och en mor har återfått sin glädje och lycka. Var det inte värt de tre dagarna? Låt mig aldrig mer höra att ni jämrar er över våra missionsresor.

Men Moder Maria mådde icke bra. Hennes hjärta hade varit oroligt under sonens frånvaro. Hon låg i sin kammare och när Issa kom in dit överöste hon honom med förebråelser. När han lämnade henne var hans huvud böjt och ögonen sorgsna.

- Min mor kommer att vara med oss ännu en tid, var hans svar på Marias ängsliga fråga. Om hon bara ville lyssna till mig så skulle jag försöka bota henne. Men det är som om hon barrikaderar hela sin kropp och även sin själ med svarta moln av destruktiva tankar. Hjälp henne, ni kvinnor, och försök få henne glad igen. Hon har det allra svårast med sig själv.

*

Året som de skulle stanna i Taxila blev till fyra år. Moder Maria kände sig aldrig tillräckligt frisk för att vilja fortsätta och hennes son föll till föga för hennes böner om att de skulle stanna. De hade det så bra där. Kung Gundafor ville dessutom ha dem kvar. Varje dag kom det människor som önskade lyssna till Issa och Tomas och som villigt lät sig döpas. De båda missionärerna genomdrev dock Issas beslut att så ofta som möjligt vandra till byarna runt omkring. Lille Josef växte upp under mors och farmors överinseende och lärde sig att värda sin far som en märkvärdig, sällsynt gäst i huset. En sjökaptan som är ute på de vida haven under största delen av året blir en slags avgud i sina barns ögon. Så kändes det också för Josef. Issa hade sällan tid med honom. Det var Zerbad som sysselsatte sig med honom och lärde honom spel och lekar som han mindes från sin egen barndom.

- Nej, sade Issa en dag vid familjens gemensamma måltid, nu måste vi resa härifrån! Världen är inte bara detta hus i denna stad och nu har vi döpt så många det går i dessa trakter. Jag vill fortsätta till Srinagar och jag vill besöka Hemisklostret i Ladakh.

Tomas och Zerbad lyssnade allvarligt på honom. Zerbad hörde till den närmaste kretsen omkring Issa, men hans bror Oshmar hade lämnat dem. Oshmar var en opålitlig listmare. När han inte låtsades vara vänligt inställd till sin omgivning, så förtalade han dem alla till vem som ville höra på. Han var full av hat och avund. Han ansåg att rikedom och dumhet hör ihop och därför borde alla rika frantagas sina ägodelar så att han, Oshmar, kunde ta hand om dem.

- Men då blir du ju rik och dum, skämtade brodern.

Oshmar invände att han redan var så klok, att inga rikedomar kunde göra honom dum. En afton råkade han i gräl med en av de f.d. rövarna. Oshmar ville ha en kumpan till att stjäla i Issas hus, men den forne rövaren ville inte medverka till några oärligheter.

- Du vet ju hur det gick sist, påpekade han. Mästaren Issa ser allt och hör allt. Mig får du inte med på något sådant.

Oshmar blev så ursinnig, att han slog till mannen. Det blev först ett rejält slagsmål, men så tog Oshmar upp en dolk och stötte den i bröstet på den andre. När denne låg livlös och Oshmar upptäckte att han dödat mannen, rymde han därifrån. Hans hetsiga humör hade försatt honom i en

mycket allvarlig situation. Det gällde att komma så långt bort som möjligt innan mordet upptäcktes. Han var mest rädd för Zerbad. Brodern var så trofast mot den där Issa, att han säkert inte skulle sky några medel för att få tag i Oshmar och göra slarvsylta av honom. Han löpte över stock och sten snabb som en get och drog en lättnadens suck först sedan han kommit en bra bit utanför stadsmuren. Eftersom inga förföljare hade synts till kanske illgärningen ännu ej var upptäckt. Nu gällde det att få tag i en karavan som han kunde följa med och kanske senare ett fartyg.

Men illgärningen hade upptäckts. Issa blev underrättad. Zerbad bad att få hämnas den döde vännen och följa efter brodern, men Issa bad honom vänta. Han påstod att det stackars offret för Oshmars vrede ännu icke var död - och se! *An en gång skedde undret!* Rövaren kom tillbaka till livet. Såret i hans bröst var djupt, men hjärtat var icke skadat. Om han lämnats att förblöda hade han kanske inte kunnat räddas. Issa förklarade för Zerbad att brodern skulle straffas tillräckligt av sin egen rädsla och att han aldrig skulle komma hem till Damaskus, eftersom vådliga äventyr på vägen skulle ta hans liv. Därmed fick Zerbad låta sig nöja.

Siandets gåva fanns i Issa, men han använde sig sällan av den. Han ansåg att det försvagade människans förmåga till självhjälp att få veta sitt - eller andras - öde i förväg. Om Oshmar försvann på den strapatsrika resan tillbaka till Damaskus så hade han själv skapat sitt öde. Zerbad sörjde inte brodern, de hade aldrig stått varandra nära.

Issa bad Zerbad att ordna med karavanen till den förestående resan till Srinagar. Det måste anskaffas last- och riddjur som var lämpliga för det hårda klimatet i bergen. Tält och bohag skulle ses över och provianten måste planeras.

- Den här stunden har jag väntat på i flera år! utropade Zerbad och sträckte sina jättearmar i luften. Det börjar bli enformigt här i Taxila!

Så helt enformigt hade han det inte, eftersom alla visste att den jättelike forne rövaren ofta besökte ett visst hus i staden, där han kunde förlusta sig med glada, lätt-samma kvinnor. Han var en efterlängtd gäst på horhuset. Han betalade bra och han var ömsom kelig som en katt, ömsom brutal som en krigare. Glädjeflickorna älskade honom. Särskilt fanns där en ung kvinna, grann och fyllig, med bröst som fullmogna pumpor och en midja som pilträdet kunde avundas henne. Så brukade Zerbad beskriva henne. När han kom till låren, som han tyckte liknade honungslimpor, brukade Tomas sända bort honom i något ärende.

- Du skulle pröva henne, Tomas, hon heter Roona, viskade han förtroligt innan han lydigt avlägsnade sig. En vacker dag kanske jag gifter mig med henne, för hon möter min lust med större hängivenhet än någon annan kvinna!

När Issa förkunnat sin avsikt att lämna Taxila blev det starka reaktioner från alla håll. Moder Maria blev inte glad, men hon förstod att den här gången måste hon lyda sin son. Dessutom blev det ett fasligt bestyr med Zerbads bröllop. Han kunde inte tänka sig att lämna sin yppiga, heta Roona, så han friade och fick ja! Moder Maria teg, hennes ögon var varken glada eller uppmuntrande. Hustru Maria var däremot glad åt att Zerbad fick sig en kvinna. Hon hade lärt sig att stå ut med hans längtande blickar och att ta hans alltid närvarande tjänster som ett ofrånkomligt faktum. Nu kände hon verkligen lättnad. Men Magdalena var rädd för Roona. Kanske påminde glädjeflickan henne om sådant hon helst ville glömma. Roona var som ett barn: pratsam, vänlig och med en ständigt skrattande mun. Hon var en enfaldig själ, tyckte Magdalena, med

ett enda attribut: sin kropp. Hon tjattrade dessutom som en apa. Magdalena undvek sällskap och framför allt Roonas. Hon höll sig till de två profetera och gjorde stillatigande de sysslor som tilldelades henne. Men alla tyckte om Zerbad. Han skulle få ett fint bröllop, även om bruden var oskärad. ([orenad](#), [befläckad](#), [besudlad](#))

Så kom det sig att karavanen som lämnade Taxila var betydligt större än den som hade kommit dit. Många av de nydöpta "fåren" som Issa kallade dem, följde med. Bland dem fanns också gossen Moza, som Tomas uppväckte till livet fyra år tidigare. Nu var han nästan man och en av de ivrigaste lärjungarna. Hästar och åsnor lastades med stor omsorg och noggrannhet, ty vägen gick över bergen och var bitvis brant och krokig. Moza var en skicklig ryttare och utnämndes genast till spanare. Den nittonårige ynglingen kände sig hedrad och red i täten på en ljusbrun hingst, som byborna i hans hemby hade givit honom i avskedsgåva. Gundafor (konungen) hade också försett dem med storslagna gåvor av guld, silver och ädelstenar, trots Issas protester. *Mästaren ansåg en gång för alla att vägen till himmelriket var kantad med tro, icke med ädelstenar.* Hade han fått som han ville, hade guldsporten fått stanna i Taxila, men den här gången sade Moder Maria ifrån. De var många i karavanen och det var ett stort ansvar med så mycket folk. De kunde råka ut för allehanda äventyr på vägen. Dessutom skulle de behöva guld för bosättningen i Srinagar. Vem visste hur det var där?

- Vi kanske råkar ut för rövare, sade Issa med en sidoblick på Zerbad och skratt i ögonvrån. Det är bäst att ni, kära Moder, tager hand om skatten, så vandrar jag och mina lärjungar med Faderns skattkammare i våra hjärtan. Därifrån får vi vad vi behöver.

- Med hjälp av tiggargästerna, ja, fnös Moder Maria.

- Vad är det för fel på den? genmälte hennes son och kysste henne på pannan. Den har givit oss tillräckligt med föda på alla våra vandringar.

- Den födan har andra arbetat sig till i svett och möda för att kunna dela med sig av, var Marias beska kommentar. Skatten följer med oss och jag ska gärna taga hand om den!

Så blev det. Moder Maria, som insisterade på att rida på en åsna som hon var van vid, åtföljdes av en packåsna tyngd av juveler och guld i gråa tygsäckar. Men hustru Maria var orolig för sin svärmor. Till det yttre var hon lika kavat som hon brukade, men ibland tog hon sig åt hjärtat och såg ut som om hon hade ont. Hon ville inte erkänna det. Inte heller Issa erkände moderns smärta. Han lade sina händer på hennes bröst och förklarade, att Fadern hade givit henne god hälsa och den skulle hon behålla. Icke förty så unga Maria att svärmodern led.

De hade ridit i två dagar när Marias oro för makens moder kom till en punkt, då hon ansåg att något måste göras. Moder Maria satt som en säck på åsnan och höll sig oavbrutet för bröstet och jämrade sig. Magdalena gav henne kryddor som lindrade smärtan, men den äldre kvinnan var blek och glåmig och svetten rann i små rännilar utefter hennes kinder.

- Vi ska slå läger snart, meddelade Zerbad när han såg hur svårt Maria hade det. Issa och Tomas hade ridit i förväg.

- Vi kommer till en liten stad som heter Man, fortsatte han, och där kan vi stanna några dagar om det är nödvändigt.

Man låg i en blomstrande dal, tusen meter över havet, mitt inne bland bergen. När karavanen anlände dit stannade de upp inför den betagande

syn de mötte. Den lilla staden var omgiven av bergstoppar och från en av dessa rann en fors så strid, att den bildade en stor sjö nedanför vattenfallet. Grönskan var helt fantastisk. Träden klädde sluttningarna och mångfärgade växter prydde de otaliga trädgårdarna i staden. Det var som om även luften plötsligt klarnade och de tågade rakt in i en kristall! De möttes av barn som kom springande med blomsterkransar som de hängde om halsen på alla karavanens deltagare. I Man hälsade man alltid främlingar på detta vis.

Moza hade en farbror som bodde i Man. Pojken hade följt med Mästarna och sett till att allt var väl ordnat när karavanen anlände. De anvisades rum i farbroderns hus, där också en utsökt måltid väntade dem.

Issa drog sig undan de andra och vandrade tidigt nästa morgon till sjön, strax nedanför vattenfallet. Där badade han i det första morgonljuset och inväntade, klädd i vit mantel, att det röda guldets från solens första strålar skulle nå bergens toppar. Han kände sig otålig att få fortsätta resan. Moder Maria hade bett att få stanna här ett tag, hon orkade inte med fler strapatser.

-Hur kommer det sig att du inte kan bota henne? hade hans hustru uppbragt frågat honom. Du vandrar runt och botar sjukdomar och uppväcker döda, men din egen mor har du inte någon hjälp för. Ser du icke hur hon lider?

-Jag botar dem som skall bli botade genom min Fader, hade han svarat. Och vemodigt tillade han: Jag önskar att jag kunde hjälpa min mor, käraste. *Men det är den himmelske Fadern som bestämmer när det är dags för henne att lämna denna jord, icke jag.*

-Tror du att hon dör? utropade Maria förskräckt. I stället för att svara hade han flytt hit ut till stillheten och skönheten i det högt belägna landskapet. Han behövde renheten i luften, ljuset och känslan av att vara allena på Jorden. Han behövde få sammansmälta med Fadern i bön.

Sakta rullade solklotet upp sitt huvud på den ännu dunkla morgonhimlen. Luften dallrade av återhållen smärta, som vid en födsel. Tystnaden var nästan hörbar, eftersom ljud och ljus föll samman till en ton inuti honom. Nu vaknade hans sinnen för det överjordiska och hans aurakropp lösgjorde sig från det fysiska och begav sig ut på flykt i soluppgångens paradiset. Han kände hur han omgavs - nej omfamnades av aurans strålade färger. Det röda, fysiska, var nästan försvunnet och hade antagit en rosa ton. Det psykiska orange var ljust som en omogen persika, det eteriska gula strålade så skarpt, att det nästan utplånade de andra färgerna. Den turkosfärgade ramen kring det gröna smälte in i himlatakets färger. Det blå var inte bara blått, utan innehöll nyanser från alla blå färger som ögat kan uppfatta och några till, som flöt ut i stora, violetta vingar. Med dem flög han genom landskap som ännu intet fysiskt öga sett. Han snuddade vid Guds fingerspetsar, de höga fjäll som växte uppe i skyarna. Han erfor Guds andedräkt i sitt ansikte, som en vind av söta, lätta, friska och utsägligt sköna dofter och han skalv av både lycka och lidande. Lyckan av att vara till och få verka bland människorna - lidandet att icke få vara ett med Fadern längre. Och han hörde Rösten:

-Sanningen gör eder alla fria. Men Sanningen varar blott en sekund i sekternas kretsång. Sanningen finns cirkeln, i spiralen, i den fulländade treenigheten som du kallar Pyramid. Sanningen finns i det gyllene skrin du kallar ditt minne - och du skall ge den åt människorna!

- Vad kan jag mer göra än verka som jag gör nu? viskade han. Rösten svarade genast därifrån det eviga, strålade ljuset:

- Sanningen, min son, är detsamma som Kärleken. Låt Kärleken bli de hungrigas föda och de törstigas dryck. Utan Kärlek förlorar Jorden sina rikedomar, sin andedräkt. Elementens näring är Kärlek. Ge tanken näring med Kärlek. Öva tanken att styra ljuset: Föd Kärlek, lev Kärlek, älska Kärlek, dö Kärlek...

Rösten dog bort och lät honom falla. Han föll genom avgrunder mellan regnbågar. Efter andlös väntan satt han åter vid stranden nära det mäktiga vattenfallet. Det sista han såg var fallets Ande, som stor och vit i en dräkt där miljoner vattendroppar glittrade som diamanter, sträckte sina händer mot honom som till bön. **Han förstod. Jorden, vattnet, elden och luften skulle inte alltid lyckas förbli rena. När ryktet om hans gärningar skrivits ner i böcker som icke var sanning, skulle Jordens andedräkt försvagas. Han måste varna dem alla, de som förde hans budskap vidare. Han måste få dem att förstå hur de skulle breda ut ljuset och kärleken och öppna portarna till Himmelriket och låta Fadern vara med i elementens kärleksdans. Då först skulle Jorden kunna räddas.**

Så tänkte han på sitt hemland, Palestina. Han kände ångest. Där härskade ej broderskap och kärlek. Där härskade makten. Älskade Fader, hur skulle han någonsin kunna bryta maktens spira och onda andars intrång i människornas gärningar över hela Jorden? Var fanns Babylon? Fanns det inte kvar i mångas hjärtan? Storslagen skönhet, makt, korrumpning och sist undergång. Hur många Babylon fanns redan på Jorden och hur många skulle uppstå under seklernas gång? I dem bodde andra gudar, i dem glömdes den ende, den sanne Guden.

- Ditt namn skall användas som fana i blodiga strider under evärdeliga tider, hörde han ånyo Rösten. Men nu verkade det som om den kom inifrån honom själv. Solskenet låg nymornat runt omkring honom och lekte i böljorna så att de blänkte som silver. Fiskarna hade börjat hoppa upp och snappa efter luft. Fåglarna sjöng i de mest olikartade tonarter och bakom honom prasslade det högljutt i gräset. En stor orm reste sin skimrande fjälliga kropp och han mötte dess blick. Ormen väste till, inte ondskefullt utan mer som en hälsning, och ringlade iväg.

- Jag söker inte strid, svarade han högt. Jag söker frid i mina bröders hjärtan.

- Alla ord kan misstolkas, fortsatte Rösten utan förskoning, men också utan bitterhet. Även dina ord som kommer från mig! Därför bör kärlek vara den känsla som föder varje ord du säger och kunskap bli dess ankare. Du måste ut i världen. Jag ska ge dig kraft att förflytta dig på ett sådant sätt att din ande tar fysisk form på andra platser i nya, kommande tider. Du får många namn, men du är EN i ENHETEN. Förstår du? Fridens Furste skall du vara och Fridens Ängel skall hålla din hand när du flyger till främmande länder. Du ska vara du, här och nu. Du ska vara du, där och då.

Sakta reste sig Issa. Kroppen var lätt som en av solstrålarna som lyste omkring honom. Huvudet var böjt mot jorden, men han lyfte snabbt sitt ansikte mot ljuset som strömmade mot honom ovanifrån. I virveln som solljus och himmelsljus åstadkom, seglade en vit duva. Hon såg på honom med glada, glittrande svarta ögon. Då visste han. Det var tecknet.

Han kände det som om han exploderade. Det var som om hans Jag delades i tusen olika bitar - nej flammor. ..! Han hade upplevt ett farväl till Kristusjaget när han korsfästes. Nu kom det tillbaka, men på ett annat sätt. Han såg sig själv som i tusen speglar, men han såg också sin mor.

Han visste att hon var på väg till en annan medvetenhet och att det hade förorsakat en slags frigörelse i honom. Mariamoderns ansikte flöt förbi, blekt och stilla, men upphöjt av ett leende som bara en visionär kunde ha. Hade hon varit visionär? Hade han någonsin funderat över VAD hon egentligen hade varit? VEM hade hon varit förutom modern, den som alla tagit för jungfru när hon födde honom. Jungfruföderskan? Vad mer visste han om henne? Vem hade hon älskat mer än honom? Hur hade hon tänkt? Vad hade hon önskat, drömt? Vad kämpade hon med nu?

Han hade aldrig givit sig tid med att tänka sådana tankar. Han hade tagit för givet att alla tankar skulle vara symbios med Fadern. Han var mer Faderns son än Marias - eller? Fadern hade inte fött honom. Han hade kommit fram ur en kvinnas sköte, Marias sköte. Hon hade givit honom ett älskande modersbröst som han hungrigt gripit tag i. Då levde han inte på näring från Gud allena. Det gjorde han inte nu heller. Men han var hennes. Han var sig själv och Faderns och Hustru Marias och Magdalenas och Mariamoderns - och ALLAS. Ja, där var han igen. Fri av kärlek, fri med kärlek, i enheten av allt levande. Han sträckte ut sina armar över vattnet för att omfamna världen. Han önskade att världen skulle omfamna honom tillbaka. Då hörde han steg bakom sig. Han vände sig snabbt om och såg in i Maria Magdalenas bruna ögon. De var fulla av sorg.

-Som vi har letat efter dig, Mästare! flämtade hon. Alltsammans gick så fort.

-Hon är alltså död? frågade han stilla.

-Ja Issa, din moder är död. Hon frågade efter dig och du var inte där. Så sade hon något märkvärdigt: "Älskade son, jag ser dig! Så fick vi ändå taga farväl av varandra!" Hon verkade så lycklig, det var som om hon verkligen såg dig.

-Det gjorde hon, instämde Issa. Vi möttes nyss här!

Magdalena gav honom en förvånad blick.

-Kanske hon var hos dig då, sade hon sakta. Maria och jag höll henne i var sin hand. Hon somnade in så fridfullt, med ett visionärt leende på läpparna!

-Jag vet, sade Issa med rynkade ögonbryn. Men hon led hela tiden. Jag har inte förstått det förrän nu, när jag mötte henne i övergångens stund. Hon hade sitt sätt att ge kärlek. Kärlek som kom ur lidande.

-Maria är död, förklarade Magdalena mjukt, *men hennes ande lever i dig och hon är heller icke borta för oss andra*. Allt är en enhet, eller hur? Alltså finns hon kvar fastän hon gått över Ljusgränsen...

Issa gav henne en forskande blick. Än en gång hade Maria Magdalena visat prov på en inre klarhet som vida översteg de andras.

*se /es evt også TALMUD JMMANUEL om dette där det står; "Med sin mor, Maria, sin bror Thomas og sin elev Judas Ischarioth reiste Jmmanuel til nord- India. Under tiden prekte han i mange land og måtte ofte flykte, ettersom hans tale var av revolusjonært slag. Derfor tok hans reise til India flere år, og den inneholdt store prøvelser. I det, som i dag er vest- Pakistan, langt nord på de siste utløpene av vestre Himalaja fjellene, ble hans mor meget syk og døde, og Jmmanuel var da 38 år gammel.

Etter tapet av sin mor dro Jmmanuel videre og gikk over til det som i dag er det Indiske Kashmir, der han atter spredte sin lære. Han krysset dermed en meget stor del av India i landets nordlige del, inkludert hva som i dag er Afghanistan og vest- Pakistan, hvor ti Israelske stammer hadde slått seg ned, som hadde utvandret fra Israel.(Dette bekreftes i Dänikens bok "Reisen til Kiribati).

Da Jmmanuel var ca. 45 år gammel giftet han seg med en ung og vakker kvinne, som fødte ham tallrike etterkommere. Liksom en hver normal familiefar ble han bofast og slo seg ned i nåværende Srinagar i Kashmir/India. Derfra foretok han utallige reiser og prekte atter sin nye lære. I en alder av ca. 110 til 115 år døde han en helt naturlig død og man begravde ham i Srinagar.

Men Judas Ischarioth døde i en alder av ca. 90 år og ble begravd en plass ikke langt fra Srinagar.

Men Jmmanuels første fødte sønn, som het Joseph, skrev videre på Jmmanuels historie og forlot India etter hans død. Under en treårig reise vendte han tilbake til sin fars land og levde til sin død i Jerusalem. Men original skriftrullene tok han med seg fra India og gjemte dem i den samme gravhulen, hvor Jmmanuel en gang hadde ligget. Han anså denne plassen for å være den sikreste. Disse rullene ble i 1963 funnet der, hvor 36 kapitler er [oversatt](#). Eller engelsk her)

Moder Maria begravdes i den lille staden Mari, høgt oppe på en kulle, där vinden svepte direkt från fjällen och förde med sig stänk från de stora vattenfallen. ([kart link.](#))

Där omslöts hon av morgonens första solstrålar och aftonens röda vin. Där fann hon trygghet och skugga från en yvig cypress som lät dagens alla ljusskiftningar sila ner på den mörka gravstenen. Ryktet om den heliga jungfrumodern hade spritt sig och människor vallfärdades redan till graven som snart var helt övertäckt av blommor.

Nu fortsatte karavanen mot Srinagar. De sjutton mil som återstod innan de nått sitt mål tog längre tid än de beräknat. Landskapet var en oerhörd skönhetsupplevelse. Skogklädda bergvägar ringlade som ormar, smala och svårframkomliga. Ibland måste de vada över vattensamlingar som var insprängda i landskapet likt blågröna juveler. Den första anblicken av Srinagar mötte dem uppifrån ett berg. Vägen stupade ganska brant ner dalen. Staden var anlagd vid en stor sjö. Växtligheten runt omkring var prunkande, med djupa, varma färger. Kamomill, vildmynta och lavendel trängdes utefter bäcken som följde vägen.

Maria var åter havande. Inte förrän hon stod däruppe på berget och såg ner över deras blivande hemvist, talade hon om det för sin make. Hon mådde inte alls bra och hon undrade om de nu äntligen skulle få stanna en längre tid på samma plats. Issa kysste henne ömt och sade:

- Ett nytt barn är välkommet. Jag har tänkt skaffa ett hus i Srinagar och där ska vi slå oss ner för framtiden. Självtänker jag resa en hel del runt omkring. Jag vill besöka de platser där jag var i ungdomen och kanske få återse gamla lärare och vänner. När jag är borta sköter Zerbad säkert väl om mina kvinnor.

'Hans kvinnor' var väl hon själv och Magdalena, tänkte Maria. Hon undrade ofta, och nu mer än någonsin, vem han älskade mest! Det märkliga var att efter Marias död hade hon och Magdalena blivit så goda vänner, som de aldrig varit förr. Magdalena var rädd om Maria, omtänksam och hjälpsam. Så snart hon förstätt Marias tillstånd, redan för några veckor sedan, hade hon tagit hand om Josef.

Maria hade svårt att orka med pojken nu. Han var en livlig liten krabat. Så länge Moder Maria orkade hade hon tagit väl hand om barnbarnet och Maria saknade den hjälpen till att börja med. Då trädde Magdalena in och det visade sig att hon hade fantastisk hand med barn. Josef älskade henne. Hon berättade så underbara sagor för honom att han ständigt ville ha mer och mer. Magdalena gjorde den tunga, svåra resan lätt för den lille pojken.

Den lille staden Srinagar var som en solbelyst famn. Den låg tätt intill sjön Dal, som liknade en praktfull safir i infattning av smaragder och oslipade agater. Låga hus hukade sig nära vattnet, omgivna av prunkande trädgårdar, vilka på många ställen kröp ut i vattnet som drömmande paradisöar. Spetsiga torn och runda tak på moskéer blandade sig med ett enkelt gytter av trähus som låg tätt, tätt, med trånga gränder emellan sig. Människorna var vänliga och hjälpsamma. Det tog inte lång tid för Issa och hans sällskap att finna ett hus i utkanten av staden. Det var omgivet av en underbar liten trädgård och flera andra små byggnader hörde till.

Det var viktigt att alla medlemmarna i deras karavan bodde tillsammans eftersom de talade samma språk och kunde hjälpas åt med alla sysslor. Floden Jhelum mötte Dal nära deras bostad och i bakgrunden gav de höga fjällarna med sina snöiga toppar en känsla av vila - men också av evighet.

Magdalena var orolig för Maria. Graviditeten tycktes framskrida helt normalt, men det var Marias sinne som gav anledning till oro. Hon var deprimerad och oerhört trött. Hon ville inte låtsas om detta för sin make. Han hade fullt upp med att förbereda en resa till Ladakh, där han skulle besöka sina gamla vänner i Hémisklostret.

Tomas hade lämnat "familjen". Han hade begivit sig ut på en missionsresa. Ganska snart efter ankomsten till Srinagar hade Issa befallt honom att giva sig åstad. Mycket motvilligt hade han lämnat dem.

Därefter hade det inte dröjt länge innan Issa förklarade att han tänkte begiva sig till Ladakh och att han säkert skulle vara borta flera månader. Hans hustru hade då kommit till femte månaden av sitt havandeskap och hon var trött och håglös. Issa hade uppdragit åt Magdalena att förestå hushållet och åt Zerbad att ta väl hand om dem alla. Zerbads hustru, den glada, runda Roona väntade också barn och beräknade föda ungefär samtidigt med Maria. Roona var utpräglad konstnärlik. Hon hade aldrig haft möjlighet att utveckla den sidan när hon var glädjeflicka, men nu målade hon och vävde bilder och slutade aldrig upp med att dekorera i huset. Hon använde naturens hjälpmedel till detta: blommor, blad, torra grenar och mossor, stenar och annat hon fann på sina vandringar utanför staden. Hon var ständigt i gång med något och hon var omtyckt av alla. Hennes öppenhet och oförblommerade språk väckte munterhet men aldrig anstöt. Kanske berodde det på att Magdalena till sist hade accepterat henne.

I början var det svårt för den enstöriga författarinnan och drömmerskan, som stördes av Roonas framfusighet. Det kom till ett avgörande mellan dem när Marias nya havandeskap började. Eftersom maken aldrig märkte Marias illamående och depressioner var det Roona och Magdalena som fick ta tag i problemet. Det var Roona som till sist mer eller mindre tvingade Maria att berätta för Issa att hon väntade barn. En dag, när de tillsammans hade badat lille Josef frågade Roona den andra kvinnan:

- Vad har du emot mig, Magdalena? Varför undviker du mig? Är det för att jag har varit hora?

Denna öppenhjärtiga fråga som avfyrades tillsammans med ett gott skratt gick ej att motstå. Magdalena skämdes. Hon svarade lite förvirrat:

- Jag vet inte, Roona, jag vet faktiskt inte. Kanske har det att göra med min egen ungdom eller kanske jag bara vill behålla min integritet.

- Bestäm dig då, replikerade Roona snabbt. Jag är villig att ta dig i famnen! Vi två har mycket som vi behöver hjälpas åt med. Det är bättre att vara tillsammans helhjärtat, både med sinnet och händernas arbete. Vi kan inte rådgöra med varandra om vi inte känner oss sams. Hon bredde ut sin stora famn och Magdalena kröp tacksamt in i den. Så blev de vänner.

Issa var borta så mycket och då var Magdalena hänvisad antingen till sin egen ensamhet eller till de andra kvinnorna. Hon kunde inte ta steget ut och bli eremit, för då skulle hon förlora Josef. Hon älskade det barnet över allting annat, och Josef tydde sig till henne. Maria var ofta irriterad på honom och därför blev Magdalena hans trygghet. Roona visste allt detta. Hon var långt ifrån dum - som de hade trott från början!

Magdalena diktade. De skönaste dikter kom till henne och hon sjöng sina hymner med mjuk och fyllig sopran. Musiken fanns där bara - djupt inuti henne. Orden skrev hon ner, eftersom det mesta var tillägnat Issa och utgjorde en slags dagbok som hon ämnade visa honom en vacker dag. Egentligen hade hon velat följa med honom till Hémis, men det var omöjligt eftersom han skulle besöka ett munkkloster. Dessutom behövdes hon i Srinagar. Det hade han sagt i den där befallande tonen som inte tålde motsägelse - och som hon avskydde!

En som däremot följde med Issa var den unge Moza. Först ville han ledsaga Tomas på dennes vandring söderut, men Tomas bad honom att i stället följa med Mästaren och lära av honom. Moza var först tveksam. Han kände stor vördnad för Issa och han visste att han hade återuppväckts av något mer än Tomas' böner. Han hade skådat Mästaren vid missionärens sida den gången, trots att Issa icke var där i sin fysiska kropp. Han hade fått uppleva fler mirakler under den tid han varit tillsammans med den lilla gruppen. Men om han skulle vara riktigt ärlig, så var han lite rädd för Issa. Det hade denne förstått. När Tomas hade givit sig iväg hade Moza hållit sig undan och undvikit profetens närhet. Kanske skulle Issa då glömma bort honom och så kunde han vänta i lugn och ro i Srinagar på Tomas' återkomst. Kvällen innan Issa skulle resa kallade han på Moza.

- Min avfärd är nära förestående, sade han och lade handen på Moas axel. Jag önskar att du följer med mig. Allt är ordnat, du behöver inte packa ihop mer än dina kläder. Vi startar i gryningen medan det ännu är svalt. Jag har köpt en ponny åt dig! Gå ut i stallet och bekanta dig med den! Djuren är våra bästa vänner. Ju mer vi sysselsätter oss med dem och betraktar dem som våra förtrogna, ju mer lyssnar de på oss och blir oss trofasta. Jag vet att du tycker om djur.

Moza kysste Issas hand och begav sig skyndsamt ut i stallet. Där fann han en livlig och vacker liten ponny. Nu fanns inte längre någon tvekan i honom: självklart skulle han följa med Mästaren och beskydda honom från alla faror! Ponnies var de bästa och tåligaste djuren uppe i dessa trakter, även om de ibland kunde vara lika istadiga som åsnor. Men i Kashmir fanns en speciellt tålig hästras som kunde bära tunga bördor på sina starka, breda ryggar och som hade kraftiga, lurviga ben. Den var snabb som vinden, simmade som en utter och klättrade i berg lika bra som de vilda getterna. En häst från just den rasen hade Moza fått och han viskade överlyckligt om och om igen i det ludna örat:

- Du är min och du ska heta Nuja! Du är min egen, egen och ingen annans lilla häst.

- Man kan inte äga någon annan levande varelse, avbröt honom en röst. Moza tittade sig omkring. Stallet var tomt så när som på hästarna, men rösten fortsatte:

- Allt levande är unikt och individuellt. Ändå tillhör vi alla en enda källa, en enhet, ett ursprung. Det är kärlek som binder oss samman. Utan kärlek är vi ingenting och kan icke åstadkomma annat än ett lidelsernas dårhus och total destruktion. Utan kärlek exploderar våra själar i Armageddons brand. Men kärleken länkar samman människa med människa, människa med djur, djur med djur till en kedja som håller för alla påfrestningar utan att någon äger den. Lev och låt leva! Älska och låt älska!

När Moza vände sig om stod Issa där och smålog mot honom. Pojken

hoppade högt och utropade:

- Herre, jag hörde icke att du kom!
 - När ägandet förvirrar sinnet så försvagas också hörseln! var svaret.
 - Maria har givit mig en av magnoliabusarna i trädgården, berättade pojken, en med skära blommor. Den äger jag väl i alla fall? Hon har sagt att om jag ger den särskilt öm omvårdnad kanske den förökar sig och jag blir ägare till många, många magnoliabuskar. Då kanske jag kan odla dem och sälja dem till människor som inga har. Det jag säljer måste jag väl äga?

- Du äger ingenting av det Vår Fader i himlen har skapat, genmälte Issa. Allt levande är sig självt. Jag är i Jag är - kom ihåg det! Bygg inget eget hus på denna jord, för du är en bit av oändligheten och oändligheten äger icke!

Moza ryste. Oändligheten var för stor för honom. Han var bara en enkel bondpojke från en liten bergsby och sådant här tal ljöd skönt och rätt, men också mycket förbryllande. Nu skulle han ut och resa tillsammans med en man som kunde och visste så svindlande mycket. Skulle han verkligen kunna klara av något så stort och ofattbart som närheten till en främmande Profet?

- Jadå, det kan du, svarade Issa med skratt i rösten, som om han läst pojkens tankar. Vi får det säkert bra tillsammans. Jag kan lära dig mycket - men du kanske kan lära mig en hel del också. Du vet så mycket mer än jag om djuren och naturen uppe i bergstrakterna. Jag vill gärna lära mig av dig!

Aha, kunde det vara så, att Moza hade något att ge den store Mästaren? Då kom alltsammans i ett annat läge. Mästaren ansåg alltså inte bondpojken för en okunnig luns med dålig fattningsförmåga? Moza hade kunskaper han också! En skälvande suck av tillfredsställelse undslapp gossen. Han tittade undrande upp på Mästaren, som började skratta. Då vågade Moza skratta också. Vänskapen var grundad.

Nu var de på väg. Moza satt på hästryggen och funderade intensivt på sina kunskaper om naturen och hur han skulle förmedla dem till Issa. Han visste hur varierande naturen var i hans hemtrakter och förmodligen liknade vägen till Hémis andra vägar han farit. Men han skulle snart få erfara att skillnaderna var hisnande och att äventyren avlöste varandra.

De första nätterna slog de läger under stjärnhimlen på platser där vargarna slog sina lovar kring tälten och björnen ruvade bland skogens täta stammar. Det var emellertid ett ansevärt antal deltagare i karavanen. Där fanns män från Srinagar som hört Issa predika och de som blivit helade av honom. Andra hade han lejt till olika sysslor under den långa resan. Två resenärer var unga män med äventyrlust i blodet. Den ene hette Shifa. Han var i trettioårsåldern, lång och smal med rufsigt svart krusigt hår som han förgäves försökte linda in i en turban, men som alltid hängde utanför. Han hade oroliga mörka ögon som hade svårt att fästa blicken på någonting under längre tid. Han hade haft en svår magsjukdom och hans omgivning hade inte givit honom lång tid att leva när Issa kommit till hans hus och botat honom.

Han hade handlat med djur och var känd för att vara en ganska opålitlig, slipad affärsman. Helbrägdagörelsen hade förändrat honom. Hans tacksamhet gentemot Issa visste inga gränser. Han följde med till Hémis för att få lära sig om det "okända, heliga" som profeten förkunnade. Förmodligen hade han dock vissa planer på att göra nya affärer.

Den andre mannen hette Kabir. Han var ganska kort till växten, kraftig och stark. Han hade varit livvakt hos kungen i Srinagar, men då han lyssnat till Issas budskap hade han bett att få lämna konungens tjänst för att bli profetens livvakt och lärjunge. Han fick nådig tillåtelse att resa. Men det hade redan uppstått ett problem. Dessa båda unga män, var och en bra på sitt sätt, tålde icke varandra. Issa försökte att inte låtsas om det. Det var svartsjuka som var grunden till fiendskapen, båda ville stå Mästaren närmast. Det hade hänt att Moza fått lov att gå emellan dessa två, när slagsmålet hängde i luften.

De hade kommit till en dal som kallades Gulamarg. Där fanns en ljuvlig äng, omgiven av höga mörka furor. Det var försommartid. Ängsmarken doftade av olika sorters gräs och blommor och de höga fjällen runt omkring bar den sovande vintern på sina snötäckta hjässor. Här, vid Himalayas fötter, växte solgul krokus i den tunna luften och blåögd gentiana stack upp i skuggan av blåtall och deodarceder. Vårlok med täta blomställningar stod i blekgyllene klungor längs kanterna på ängen. Skönheten var nästan skrämmande i sin fullkomlighet. Vattnet som genomströmmade dalen var kristallklart och de kunde tvätta sina kläder och sig själva trots att det var ganska kyligt.

När de slagit sig ner framför lägerelden efter aftonmåltiden av torkat kött och bröd, kände Moza att den sköna, klara aftonsvalkan hotades av Kabir och Shifa. De båda männen stod mitt emot varandra som två uppretade tuppar. Issa syntes inte till någonstans. De bråkade om vem som skulle leta efter Mästaren. Kabir ansåg det självklart att han skulle göra det eftersom han var livvakt. Shifa blev ursinnig. Han ansåg sig själv som profetens favorit - en helt och hållet självpåtagen titel - och ingen skulle hindra honom från att leta efter den dyrkansvärde. När Kabir ställde sig bredbent och började fästa upp tunikan var det dags för Moza att ingripa.

- Om Issa får se er så är det han som blir arg! skrek han till dem.

- Moza har alldeles rätt! hördes en välbekant stämma och plötsligt stod Issa där.

Han fortsatte med rynkad panna:

- Skäms ni inte, stora karlar, att bråka om var jag är? Jag är alltid där jag vill vara! Jag behöver ingen hjälp att hitta rätt, eftersom de vilda djuren är mina vänner, jorden min moder och himlen min fader, vattnet min syster och elden min broder. Var jag går så har jag dem som följeslagare och från dem kommer min kraft. Vakta på era tungor, Kabir och Shifa, mitt tålmod har också en ände. Tryck nu varandras händer och sätt er lugnt vid lägerelden och rök edra pipor i stället för att gnabbas som småpojkar.

Han tog Moza om axeln och förde honom med sig till stranden av älven en bit bort från lägret. Det var månljust och stjärnklart. De satte sig på några stenar och betraktade vattnets nästan självlysande, silverblå skum.

- Om Kabir hade dödat Shifa, hade du återuppväckt honom då? frågade Moza troskyldigt. Issa försökte dölja ett leende.

- Naturligtvis, svarade han allvarligt, om så hade varit meningen. Det går icke att uppväcka en död som Fadern önskar ta till sig. **Det går heller icke att uppväcka någon som varit död i tre dygn eller mer. Mellan kropp och själ finns en silversträng och den lämnar kroppen efter tre dagar. Då kan inte den störste Mästare på Jorden återuppväcka den**

döde. När silversträngen är borta är det definitivt slut - på det livet! Men efter en tid, som varierar från fall till fall, återföds själen. Då förväntas den sona sina synder genom karmalagen och utvecklas vidare genom prövningar. Men den längtar alltid tillbaka till Evighetens boningar och efter att en gång få stanna där.

- Du kunde icke väcka upp din mor igen, Issa. avbröt Moza. Jag har funderat länge på det. Visst ville du väl att hon skulle fortsätta att leva? De andra säger att du var trött på hennes tjat så du lät bli att väcka upp henne!

- Lyssna inte på sådant harmligt tal! utbrast Issa förargad. Jag älskade min mor! Men som jag förut sade: när tiden är ute måste själen försvinna från Jorden, *åtminstone för en tid.*

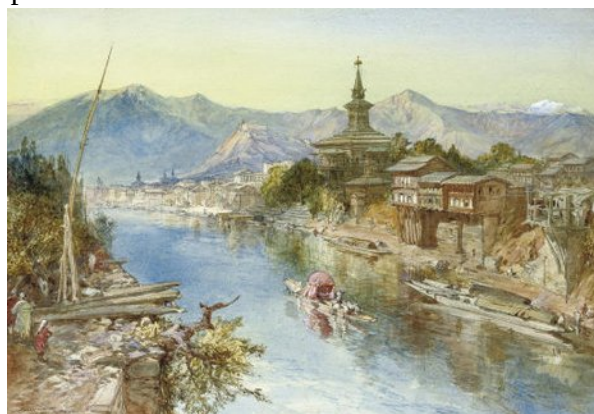
- Och hur avgör man det? frågade pojken ivrigt. Vem talar om när själen inte får stanna kvar här?

- Det gör intuitionen, svarade Issa. Intuitionen är din bästa vän. Den talar alltid sanning. Lär dig att lyssna till den. Men i morgon ska vi stå upp tidigt och bege oss upp i bergen och då behöver vi en natts god sömn. Ska vi återvända till lägret?

- Mästare, bad Moza, kan du inte berätta lite om din egen barndom och ungdom? Kanske kan det lära mig något. Jag finner det så svårt att tänka mig dig som ett vanligt barn. Har du någonsin varit det?

- Kanske, kanske inte. svarade Issa tankfullt. Om du vill ska jag gärna berätta några minnen från barndomen och uppväxten.

Från skogen bakom dem hördes en ugglas hoande och en svag vissling, som kanske kom från en kärlekskrank piphare. Sida vid sida gick mannen och pojken tillbaka till det sovande lägret, medan samma måne och samma stjärnor lyste på den som visste och den som ville veta. Redan följande kväll berättade Issa för sin unge lärjunge en märklig historia, som räckte många kvällar under den strävsamma resan till det gamla Hémisklostret i Ladakh.

Issa berättar

- Moza, sade profeten när nästa afton sänkt sin mörka kåpa över bergens taggiga profiler, du har berättat för mig om den stora björnen som lever häruppe på fjället. Du har sagt att björnhonan är farlig på våren då hon kommer ut ur idet, åtföljd av sina ungar. Du har berättat om alla fåglar som finns här och om vildsvin och langurer och om snöleoparden. Det är dags att jag talar om något för dig också.

Du undrar om jag varit en pojke som alla andra. Från början var jag nog det. Men mina föräldrar inpräntade i mig att heliga tecken visade sig i samband med min födelse och att visa män sökte upp dem när jag var nyfödd och talade om att Guds son kommit för att frälsa världen. Detta var en tung vetskap för ett litet barn att växa upp med, en börda som ibland kändes olidligt svår att bära. Samtidigt har jag inom mig alltid

känt en så stark samhörighet med det kosmiska, att jag levde i samklang med min intuition, i stället för att, som ni andra, leva utanför den.

Jag har en släkting som är en rik köpman, men även en vis och god människa. Han heter Josef av Arimatea. Han handlar mycket med tenn och när jag var tolv år skulle Josef resa västerut, till ett land som heter Britannia. Han tog mig med dit och det blev ett stort och underbart äventyr! Vi kom till en plats som heter Glastonbury och där fick jag min första kontakt med en märklig, urgammal kunskap. De som utövade denna kunskap kallade sig druider. I deras förnämliga skola fick jag en mycket speciell undervisning. All kunskap som druiderna förmedlar sker muntligen - icke ett skrivet ord kan man finna hos eller av dem! Deras lära är hemlig och först efter speciella inträdesprov äger man rätt att delta i undervisningen. Jag hade den stora lyckan och förmånen att få inblick i den inre mystiken hos en druidisk Mästare som kallades Saronid. Jag stannade där i två år innan jag började min första resa till Kashmir.

- Var det hos druiderna du lärde dig att försvinna och dyka upp som en trollkarl? frågade Moza ivrigt. Man ser inte när du kommer - och plötsligt är du där! Simalabim, det skulle jag vilja lära mig!

- Nej du, den hemligheten lärde jag i Hémisklostret, dit vi är på väg. Men det går inte på ett ögonblick att lära sig sådant, försäkrade Issa leende. Man måste vara orädd och absolut sann både mot sig själv och andra. Ryktet har nått mig att druiderna svävar i stor fara just nu. Romarna förföljer dem på samma sätt som de hemsökt Palestina. Druiderna har fallit offer för Makten. Makten har lett dem in på vägar som för mot undergången. När människan dukar under för Makten viras hennes äkta känslor in i sorgflor, hennes sanning och kärlek försvagas.

- När började du helbrägdagöra människor, Mästare? undrade den frågvisse Moza, som tyckte det var roligare att lyssna till Issas bamdomsäventyr än till hans moraliska utveckling.

- Jag var bara barnet när jag räddade en pojke från att dö av ett ormbett, berättade Issa. *Jag visste redan då att en Högre Kraft arbetade genom mig och dikterade mina handlingar.* Om jag förutsättningslöst följde den inre rösten lyckades alltid helandet. Om jag inte lyssnade ordentligt eller kanske hyste en självisk tanke i mitt medvetande under tiden det pågick, misslyckades jag. Den ormbitte pojken lyckades jag rädda genom att vända mig direkt till ormens gruppsjäl och sedan till djuret självt. Ormen befalldes suga tillbaka giftet den sprutat in i gossen - och märkligt nog gjorde den det! *Jag visualiserade den sugande ut giftet - fråga mig inte om den gjorde det fysiskt! Det enda jag minns är att pojken blev frisk och att ormen försvann.*

Det är en helt sann historia men det finns många berättelser om mig som är osanna. Människorna gör om sanningen så att den skall passa dem. De vill ha ett erkännande för sitt sagoförtäljande och lägger till osanningar. Då blir det fel. Man påstår t.ex. att jag förvandlat tolv sparvar av lera till levande fåglar, som flög iväg. Så var det inte alls. Jag befriade fåglarna ur snaror som hade trasslat sig runt deras små oskyldiga kroppar. Vid samma tid roade jag mig med att göra små fågelskulpturer i lera och det sattes i samband med dem jag befriat.

- Men skulle du kunna förvandla bilder till fåglar om du riktigt vill? undrade Moza.

- *Nej! Varför skulle jag göra det? Fadern skapar de fåglar som skall leva på Jorden och som har sin uppgift här, hur obetydlig den än kan*

synas. Den inre kunskap jag arbetar med är inget trolleri, ingen magisk förvrängning av verkligheten. Den är en Kraft som visserligen kan åstadkomma mirakel - men mirakel är fullkomligt naturliga när man förstår dem. Det finns magi, både vit och svart. Den som försöker ge uttryck åt de mörka krafterna genom att kalla på dem och besvärja dem att utträta s.k. underverk, er en skamlös bedragare. Till ett äkta mirakel behövs en oändligt stark, villkorslös Kärlek.

Månen gick i moln och Moza ryste till. Han tog tag i Mästarens arm. En skugga rörde sig bakom dem, snabb och mörk som natten själv, ljudlös och smidig. Så blev det tyst. Pojken kände med varje fiber av sin varelse att djuret vaktade på dem, färdigt till språng.

- Tror du inte att jag kan tala med en snöleopard? frågade Issa, när de började vandra mot de sovande tälten. Tror du inte att man får lära sig telepatisk kontakt med djur när man studerar den innersta visdomen? I begynnelsen var djur och människor vänner och kommunicerade med varandra. Men den kunskapen föll bort så snart människan begynte dräpa. Jag såg leoparden, Moza, och jag gav den order att försvinna från oss.

Moza kände sig dock inte lugn förrän de kröp in i tältet. Issa skrattade hjärtligt åt den skräckslagne pojken.

- Det var du som skulle lära mig om djur, retades han. Du ser alltför ensidigt på dina egna kunskaper. Det är inte bara kunskap om djurens beteende som behövs, men också förmågan att VARA djuret! Jag var nyss en snöleopard som bad sin broder att ge sig iväg. Det var med leopardröst och leopardtanke jag kunde nå honom, förstår du?

Det gjorde inte Moza. I hans förvirrade pojkhjärna blandades fruktan och beundran med osäkerhet och rädsla. Visst kände han de vilda djurens vanor, björnens, vildsvinets, vargens beteenden, och alla andra djur som fanns i bergstrakterna. Hur skulle han kunna tala till ett vilt djur med bara TANKEN? Var det verkligen så Issa hade gjort - eller skröt han bara? Visserligen hade Moza hört hur snöleoparden smög sig bort ifrån dem och det hade han förundrats över. De stora kattdjuren var inte att leka med. Var de hungriga så anföll de människor. Kanske den här besten nyss fått sig ett skrovsmål på get eller goral?

Nästa dag fortsatte resan uppåt i branta vindlingar på en väg som knappast var skönjbar, men som bitvis bar nästan lodrätt uppåt. Det gick sakta och männen roade varandra med historier när de inte skyndade på hästarna med arga tillrop och små snärtar. Issa hade förbjudit dem att använd piska eller på annat sätt göra illa djuren. Men Kabir och Shifa var för en gångs skull eniga. De ansåg att de skulle komma mycket fortare framåt om de "satte fart" på djuren. De flesta av männen i karavanen tyckte detsamma. Moza hade fått en ordentlig tankeställare kvällen innan. När han berättade för de andra om snöleoparden väckte det först stor munterhet, men sedan blev männen rädda.

En Mästare som kunde förmå djuren att fly - var inte det lite väl magstarkt? De visste att Issa var en förkunnare, en profet, en helare - detta med hans förmåga att tämja vilda djur var något nytt. Det blev samtalsämnet som förkortade bergbestigandet - ty plötsligt var de uppe på 3.700 meters höjd.

Däruppe var berget täckt av snö fastän det var sommar-tid. De erfarna vägvisarna manade dem alla till total tystnad, eljest kunde de förorsaka en lavin! Aldrig hade väl en karavan glidit fram under en så fullkomlig ljudlöshet, det var som om också luften stod stilla. När en fågels skrik

genljöd över klippkanten lät det öronbedövande! När en gren knakade under någons fötter stannade allesammans och vågade knappt andas. Så lite behövdes för att ett snöskred skulle störta ner däruppfifrån och begrava dem alla. Endast Issa gick orubblig och småleende framåt, ledande sin häst. Hans ansikte var upplyft mot himlen och läpparna rörde sig som i bön. Moza kände sig helt trygg när han såg detta. De andra anade nog inte vilket beskydd de hade i den främmande profeten.

Vägen stupade plötsligt nedåt. Lika tvärt som snön hade funnits där, så var den borta. Luften blev mildare och spred den söta doften från vilda törnrosbuskar som kantade stigen. Upp och ner bar det, genom dalgångar och över smala broar som ledde över djupa klyftor och raviner, slingrande genom snårskog och till synes ändlös ökenmark. Det var ett omväxlande sceneri både att se och uppleva. Ibland passerade de byar där byborna nyfiket hälsade främlingarna med stor vänlighet och bjöd på te med jaksmör.

Eftersom dessa fettklumpar i teet oftast smakade väldigt härskna, så måste Issa och hans följeslagare betraktas som mycket viktiga och märkvärdiga gäster. Moza visste att härsket jaksmör var den största delikatessen på dessa breddgrader och en sannskyldig ärebetygelse. Det gällde att tappert försöka svälja ner det, men många av männen smög sig ut och lät smörklumpen diskret försvinna i buskarna.

Vid ett tillfälle uppväckte Shifa byamännens vrede när han öppet tog fettklumpen och slängde den åt en mager hund. Situationen blev tillspetsad. Inte ens Issa kunde beveka de ursinniga bergsmännen. Eller brydde han sig egentligen om det? Moza förstod att Mästaren tyckte att Shifa kunde ta sitt straff som en lärdom.

Straffet hann dock aldrig verkställas eftersom Shifa, med för honom osedvanlig fart, hoppade upp på sin häst och satte iväg. I bergsbyn hade man inga hästar, där tjänade jakerna som både rid- last- och mjölkproducerande husdjur. När Shifa for iväg i galopp lyckades Issa lugna den hotfulla hopen av byamän medan karavanen gjorde sig redo till uppbrott. Det dröjde en halv dag innan de återfann syndaren, skakad och omskakad. Han hade drivit på sin lilla häst tills den var nära att stupa, så rädd var han. Hästen stannade när den inte orkade springa längre, terrängen lämpade sig inte för fortsatt galopp. Men Mästaren var vred. Det visade han genom att ta Shifa i ordentlig upptuktelse.

- Har du glömt varför du följer med mig? frågade han. Shifa satt med huvudet i händerna och skämdes. Svettpärlor tillrade nedför hans panna och förmodligen blandade de sig med tårar som han inte ville visa.

- Är du så stor och märkvärdig att du törs kränka gästfriheten i en liten bergsby? bannade Issa vidare. Lyssna på mig allesammans! Jag säger eder att de äldsta av er ska vara som de yngsta och ledaren den som tjänar. Ty vem är störst, den som sitter till bords eller den som tjänar? Ni kallar mig Mästare och ni har rätt i att jag är det! Men kom med mig till bäcken här allihop, så ska jag tvätta era fötter. När jag har gjort det så ska ni tvätta varandras fötter. Låt den som är störst bland er bli likställd med den ringaste. Om ni inte ändrar på er inställning och blir som barn, öppna och anpassliga, så kommer ni icke in i himmelriket!

Kabir tog tag i Shifas häst och gav den extrafoder och lät den dricka i bäcken. Sedan ryktade han den. Issa gick fram till honom och smekte hästen. Han höll händerna över de djupa såren som Shifas piska åstadkommit. Moza, som följde tätt efter Mästaren, såg med häpnadsgen att såren drog ihop sig och det bildades långa ärr. Hästen gnäggade lite,

vände på huvudet och såg på Issa. Moza rusade fram och tog hästens lena mule mellan sina händer och kysste den på nosen.

- Varför finns det så mycket ondska i världen? suckade han.

- Det är också nödvändigt att det onda kommer, svarade Issa allvarligt, *men ve den från vilken det kommer!*

Den natten försvann Shifa. På morgonen när karavanen gjorde sig i ordning för avfärd, saknades han. Hästen stod lugnt och betade och hans packning fanns ordentligt stuvad i sadelpåsarna. Först trodde de att han hade gått åt sidan för att uträtta sina behov. Lägret var nära en liten bäck, i vilken männen föregående afton muntert tvättat varandras fötter och ropat åtskilliga grova och glada tillmälen åt varandra. Shifa hade hjälpt kocken med kvällsmaten. Han var osedvanligt tyst, annars brukade han komma med hänfulla anmärkningar om det mesta. Alla tydde hans tystnad på att han skämdes. Men Kabir var misstänksam. Han anförtrodde vägvisaren att han trodde att Shifa ångrade att han kommit med på färden och att han ämnade lämna dem. Då hade vägvisaren skrattat och sagt att Shifa inte kunde klara sig ensam och det måste Kabir gå med på. Hade Shifa tagit hästen så hade de förstått att han ridit i förväg till Leh. Men eftersom Ladakhs huvudstad låg mycket högt, så var det ingen lätttriden väg. Vägvisaren, en liten satt man med mongoliskt utseende, höga kindknotor och yvigt svart hår, var mycket bekymrad. Han for runt i terrängen som en spårhund. Efter en liten stund kom han tillbaka och höll i en bit blodigt tyg. Det var, efter vad männen förstod, en bit av Shifas kaftan.

Något av de vilda djur som de hört tjuta under nattens tysta timmar, hade blivit hans öde. Shifa hade utsetts till vaktpost den natten. En man måste alltid vaka över lägret. "Så får du tänka över dina synder", hade den godmodige vägvisaren sagt till honom med ett vänligt skratt. Det var det sista han såg av Shifa.

Issa gjorde tecken åt karavanen att bryta upp. Moza red till hans sida. Kunde Mästaren vara så hård, att han inte ens sade ett par vänliga ord om Shifa till de andra? Borde de inte leta lite till?

- Jaså, du tycker att jag är hård? frågade Mästaren och smålog mot pojken. Tycker du inte att Shifa fått sona sina gärningar?

- Han gav smör åt en hund och piskade en häst, påpekade Moza. Är det brott som förtjänar en så ohygglig död? Visst är det fult att plåga ett djur, men borde vi inte ha hört hans skrik i natt och skyndat till hans hjälp? Du som vet allt, visste du inte att han var i fara?

- Jovisst, svarade Issa, fortfarande småleende. Men han är inte död! Du ska inte döma innan du vet vad som hänt.

Moza bet ihop tänderna och de fortsatte under tystnad. De hade inte färdats fem minuter då de hörde ett rop. Uppe i ett träd satt Shifa. Han hade förmodligen suttit där hela natten. Han var en ynkelig syn. En björn hade anfallit honom när han satt ute i buskarna för att göra sitt tarv. Ena höften var blodig och han hade sår längs hela högra sidan och benet hängde slappt ner. De hjälptes åt att få ner honom från trädet.

- Jag kan inte förstå att björnen plötsligt gav sig av, snyftade han. Den måste ha blivit skrämmd, annars hade jag blivit uppäten vid det här laget.

- Det var då för väl att du inte är det, utropade Kabir och gav till allas förvåning ovännen en kram och kysste honom på båda kinderna. Jag hade allaredan börjat sakna dig! Jag måste ha någon att gnabbas med förstår du väl!

Shifa lyftes upp på sin lilla häst. När han kom upp på hästryggen föll

tårarna ymnigt och jämrande lade han armarna om hästens hals och kysste den på manen. Issa åsåg detta med outgrundlig min.

- Shifas sår kommer snart att läkas, sade han. Nu måste vi skynda oss vidare.

- Tänk, funderade Moza högt där han red bredvid Issa, tänk vad konstigt att björnen lomade iväg. Kan det ha skett på grund av någons tänkande, Mästare?

Issa svarade inte. Men plötsligt erfor Moza hans röst inuti sitt eget huvud. Bravo, pojke, sade den. Ty, ser du, den som icke först har varit i mörkret har icke förmågan att se ljuset. Därför säger jag dig att närheten av ljuset är mörkret! *Om du icke står i mörkret är du icke i stånd att se ljuset.* Då kommer alla krafterna som finns inom dig, de som är ovanför och de som är nedanför, att vara den plats där gråt och tandagnisslan möts.

Moza kunde inte somna. Han vände och vred sig i bädden. Hans kön var i uppror. Det skämdes han för. Han försökte tänka på de snöhöljda bergen, den kyliga luften på slätterna och hästarnas taktfasta hovslag på de ojämna vägarna. Han räknade getter. Han försökte tänka på stjärnhimlen och minnas de stjärnbilder han kände till. Ingenting hjälpte. Kanske Issa haft rätt då han sagt att Moza behövde en hustru? Men å andra sidan var han inte alls säker på att han ville gifta sig. Han visste nog att det fanns andra möjligheter till förlustelser!

De hade tagit in på det här lilla värdshuset i Leh och männen hade gått tidigt till vila för att orka fortsätta till Hémis följande dag. Men Moza hade tjuvlyssnat på Kabir, när denne dragit med sig den inte särskilt ovillige Shifa till ett hus i närheten, där man tillhandahöll kvinnor för en natt. Då de upptäckte Moza frågade de skrattande om han inte ville följa med, men han hade inte vågat. Nu ångrade Moza sin feghet. Tankarna letade sig oupphörligt fram till do okända fröjder som de äldre männen lovsjungit.

Männen hade berättat. De talade inte om annat när Issa inte fanns i närheten. Honom hade de respekt för, i hans närvaro höll de sådant liderligt prat i styr. Hade inte Shifa blivit botad onaturligt fort i sin onda höft? Och benet som var nästan avbitet blev snabbt helt igen. Nu sprang han omkring som förut, snabbt som en vessla - men kanske ändå att han hade förändrats. Det hade kommit ett annat, mildare uttryck i hans ögon och han bråkade inte så aggressivt med Kabir som förut. De gnabbades i all vänskaplighet, men nu kunde de också skratta tillsammans. Och besöka glädjehus. Issa verkade belåten med den utgång händelsen på berget fått. Som vanligt ordade han icke över vad som varit. Han såg alltid framåt eller levde i nuet.

Moza reste sig oändligt försiktigt för att inte väcka de andra. Han kunde lika gärna ga en sväng som att ligga och vrida sig i störande fåvitska drömmar. Den kyliga nattluften skulle säkert svalka av honom.

Han drog en djup, befriad suck när han kom ut. Stjärnhimlen hade gömt sig bakom svarta moln och månen hade ledigt från nattvakten, så det var beckmörkt. Men i en stad blir mörkret levande, fyllt av ljud och dofter och svaga konturer. Gatan var lerig, det hade nyss regnat. En och annan lykta glimmade till längre bort och han styrde fötterna mot närmaste ljusglimt. Han snubblade till i den våta leran och ramlade. Med

en svordom reste han sig, men den ena foten gjorde ont. Han skymtade en husgavel och linkade fram till den. Han tog stöd mot den och klämde på sin fot. Den var nog stukad, men inte värre än att han skulle kunna rida.

- Vad håller du på med?

En skrattfylld flickröst hördes alldeles nära. En mans tunga steg försvann bortåt gatan och Moza kände att någon tog tag i hans arm.

- Har du skadat dig? frågade samma röst. Kom med mig så ska jag hjälpa dig! Du är bestämt en ung pojke -varifrån kommer du?

- Har du kattögon? var hans buttra motfråga. Han såg inte ett dugg, men tydligen såg hon honom. Hon drog honom hårt i armen. Han följde tveksamt med in i huset. I lyktskenet därinne förstod han att det var horhuset. Han ville springa sin väg, men hans följeslagerska tog ett ännu stadigare tag i honom och såg honom iansiktet. Hon skrattade ett ljust, medryckande skratt.

- Så du ser ut! konstaterade hon. Du har tydligen bekantat dig med gatsmutsen, eller har någon givit dig en omgång?

Fnissningar hördes. Han var först bländad av ljuset, sedan såg han att han befann sig i ett ganska stort fyrkantigt rum med flera mattor på golvet. På varje matta kravlade ett par vällustigt omkring mer eller mindre oklädda. Moza såg på flickan som fortfarande höll fast honom. Hon var väldigt söt. Svarthårig och snedögd var hon, med ett litet trekantigt ansikte och djupa smilgropar i kinderna. Hon visade honom på en tom matta i en hörna.

Plötsligt hade Moza kommit precis dit hans sömnlöshet nyss hade fört honom. Drömmen hade blivit verklighet. En liten mun närmade sig hans läppar - sedan var allt en virvel. En virvel av eld och åtrå, en fontän som sprutade livets pärlande brygd in i något namnlöst oändligt skönt - ett käril, en amfora.

Det var över. Flämtande låg han på bädden och flickan försökte dra upp honom. Hon höll ut sina händer och bad om pengar. Förvirrad letade han i kläderna och fann till sist några mynt som han gav henne. Hon såg inte på dem, utan stoppade dem snabbt i bältet. Sedan ställde hon sig på tå och kysste honom.

- Jag ska visa dig vägen ut, viskade hon.

- Vad heter du? frågade han.

- Jag heter Rani. Min mor äger det här huset. Kommer du tillbaka?

- Vi färdas vidare i morgon i ottan. Men jag ska aldrig glömma dig, Rani. Vi ska mötas igen!

Hennes klingande skratt var vad han mindes bäst när han linkade de få stegen tillbaka till värdshuset. Foten värkte ordentligt nu men han var angelägen att smyga sig in osedd. Det lyckades han med, men just när han kom till sin bädd tyckte han sig se Issas höga skugga avteckna sig mot det svaga ljuset från fönstergluggen.

Han somnade som en sten trots värken i foten.

Det var inte bara Moza som kände sig mörbultad och sömnig i den tidiga morgonstunden. Kabir sträckte på sig och gnuggade armar och ben. Sedan viskade han till pojken:

- Jag tyckte precis att det var du som kom till horhuset i natt. Varför haltar du?

- Jag snavade på tröskeln när jag måste ut i natt, svarade Moza undvikande. Det tändes en glimt i Kabirs ögon.

- Ungt folk brukar sova natten igenom om de inte är ute och förlustar

sig, anmärkte han och gick till sin häst. Han visste! Men frågan var om Issa visste? Inte med en min låtsades han om något särskilt till Moza, som osäkert höll sig i hans närhet. Skulle Issa klandra honom ... eller tiga?

När karavanen var i färd med att ordna sig för avfärd upptäckte Moza en ung flicka som gömde sig bakom några åskådare. Hela kvarteret hade mött upp för att beskåda främlingarna. Det fanns inte så många nöjen i Leh på den tiden. Nya ansikten och dessutom en helig profet var tillräckligt för att de nyfikna skulle samlas. Moza såg att flickan hastigt drog igen slöjan omkring ansiktet, men han hade känt igen Rani. Han försökte vinka henne till sig eftersom han inte vågade stiga av hästen. De väntade på avfärdskommandot. Rani sträckte upp en liten hand och gav honom en hastig vinkning, sedan försvann hon bakom alla de nyfikna ryggarna. Han visste att han inte skulle glömma henne och att han måste få återse henne. Hon var hans första kvinna, inträdesporten till hans mandom - men hon var också något mer, som kändes i hjärtat och som jublade inne i hans huvud!

Mästaren red som vanligt efter vägvisaren tillsammans med Moza. Issa varken talade eller skrattade. Han verkade djupt försjunken i tankar och Moza vågade inte störa honom. Det var en dags resa till Hémis. Färden gick genom "öknens med de rosafärgade stenarna", som den kallades. Det var en ökenplatå som verkade oändlig. Då och då stannade de för att ge hästarna vatten och för att äta och dricka. Det blev inte mycket prat, alla var trötta och angelägna att nå fram till klostret före nattens infall.

Dagens hetta övergick till svalka och det började mörkna. Då befann de sig plötsligt i ett trångt, lummigt pass som ledde upp till klostret. Det var som en allé av träd och buskar, bitvis inflätade i varandra till ett mörk-grönt nätverk av löv och grenar. Genom det gröna skymningsljuset kunde de äntligen se målet för resan.

Det väldiga huskomplexet hängde på bergväggen och såg ut som om det utgjorde en del av den. Massivt och grått, byggt i en oändlig massa utbyggnader, alla kvadratiska, kunde det ha varit en förtrollad borg som draken gjort till sin mörka hemvist. Moza ryste till.

När de kom ut ur passet och klostret låg nära, med dimmor svepande kring murarna, stannade Issa upp sin karavan. Han samlade männen kring sig och talade till dem.

- För mig känns det underbart att återse detta urgamla kloster, sade han. Där har jag inhämtat mycken lärdom och visdom i min ungdom. Vi kan räkna med att klostrets invånare redan har upptäckt oss från de övre våningarna däruppe. Innan de kommer emot oss vill jag tacka er för gott kamratskap under resan. Jag vet inte hur många av er som följer med mig tillbaka om ett par månader, men ni ska veta att det står er fritt att stanna kvar eller färdas vidare om ni så önskar. Jag vill bara att den av er som har öron, han höre och den som har ögon må se. Rannsaka ert inre när klostrets stillhet kryper under ert skinn. Lär er att akta på den kärlek som varar beständigt, den som är upprinnelsen till all sann kunskap. Begäret säger: jag vill hava för min egen vinnings skull! Begär och kärlek har ingenting med varandra att göra. Men för en blind höna är allt vetekorn. Det finns många blinda hönor ibland oss! Äkta kärlek kan möta var och en av er. Därifrån och till den väg som för till det eviga Livet är det icke långt. Men få är de som finner den. En av vägarna är klostrets ro och stillhet. Minns det när våra vägar skiljas!

Moza kände att denna predikan till stor del var ämnad för honom. När de fortsatte att rida mot klostret styrde Issa sin häst mot honom och smålog varmt.

- Känns det bättre i foten nu? frågade han. Du måste lära dig att se upp för leriga gator!

Det fanns ingenting att svara på detta och Moza red tyst vid hans sida. Det kändes lite egendomligt att veta att Issa läste i en som i en öppen bok. Egendomligt och obehagligt!

Hälsningsceremonierna från Hémisklostret var öron-bedövande. Så snart karavanen kom i ögonsikte utlöstes ett dånande, skrällande ljud som kom från en hel orkester av speciella blåsinstrument, vilka användes av munkarna. Hela karavanen höll för öronen utom Issa, som leende satt av hästen och gick munkarna i möte.

De hade kommit lagom till den årliga stora fest som pågick i tre dagar till en helig lamas ära. Det var en buddhistisk fest och de var alla hedersgäster, främst Issa som slöt klostrets lama i ett igenkännande famntag. Det var inte samma lama som när han varit där och studerat. Den gamle Ajajnin var död. En av de munkar som Issa hållit mycket av hade blivit huvudlama för Hémisklostret. De inkvarterades i allas tycke kungligt, eftersom var och en av dem fick ett eget rum. Vägvisaren och hans medhjälpare anvisades dock plats i ett särskilt hus.

De var alla mycket trötta och ville gå tidigt till vila. De gästvänliga munkarna gav sig dock inte förrän de samlades till en aftonmåltid. Moza gäspade stort, han hade ju inte sovit mycket natten innan. Det syntes aldrig på Issa om han var trött och han samtalade glatt med munkarna på ett språk som inte Moza förstod. När laman infunnit sig och måltiden skulle börja höjde huvudlamans hand och åskade tystnad.

- Det är inte bara en broder som står mitt hjärta nära, utropade han. Vi kallar på en annan broder som väntat på Issa med stor längtan och otålighet!

In genom dörröppningen kom en ganska lång ung man i vit mantel. Han hade vågigt brunt hår och skägg och ansiktsfärgen var rätt så ljus. Moza hade aldrig sett honom förut. Men Issa gav till ett häpet utrop och tog nykomlingen i famn. Det verkade vara ett mycket kärt återseende.

- Johannes, Johannes! utropade Issa. Ingenting kunde göra mig gladare än att få träffa dig här! Du anar icke vad jag tänkt på dig sedan våra vägar skildes utanför Edessa. Jag visste att du var i Indien, men anade icke att du kommit upp hit, ända till Himalaya.

- Jag ville se både Himalaya och dig! skrattade Johannes, Issas trofaste vän och lärjunge. När det ryktades att du ämnade dig hit så bestämde jag mig för att möta dig här. Det var dags för oss att träffas och rådslå om de vägar jag ska ta i fortsättningen, eller hur?

De båda Mästarna satte sig tillsammans och samtalade och Moza kände sig ensam och utanför. Han pratade lite med Shifa och Kabir, men deras skämt om vad han haft för sig kvällen innan föll honom inte alls på läppen. Han gick surmulen till sängs.

Nästa dag började den stora festen. Det var ett fantastiskt skådespel och besökarna i klostret åsåg med häpnadsglans i deras ögon det i deras ögon hedniska spektaklet. Mitt på gården där föreställningen ägde rum reste sig två höga master. I deras toppar hade man fäst jaksvarsar och långa pappersremсор, på vilka heliga böner var präntade. Utefter klostrets långsida var bönehjul uppställda och från dem fladdrade mångfärgade band. Lamorna och deras gäster tog plats på verandorna på första våningen. Så fort publiken var

församlad började musiken.

Klostrets portar öppnades. Ett tjugotal personer dansade ut på gården, alla utklädda i broklga dräkter som föreställde fåglar, djävlar, monster och djur av olika slag. Alla hade fantastiska emblem broderade på bröstet och koniska hattar, prydda med mångfärgade band, och alla bar masker över ansiktet.

Sakta dansade de bisarra figurerna runt masterna. Då och då stannade de till under dova trumsignaler och kastade upp märkvärdiga föremål i luften, ting som såg ut som skedar, dekorerade med människohår. Efter en stund, som för Moza verkade som en oändlighet, gick dansarna åt sidan för att ge plats åt en ny omgång män i masker av koppar. Deras dräkter var överbroderade med invecklade teckenmönster. De bar en tamburin i ena handen och i den andra höll de små klockor. Från tamburinen hängde bollar som vid minsta handrörelse slog mot instrumenten. Även dessa masker vandrade runt masterna. Deras dans slutade med en omgång öronbedövande trumslag, varefter de rusade till tempelporten och grupperade sig där.

Efter en lång stund av tystnad uppenbarade sig ytterligare fler maskerade män, denna gång med enorma huvudmasker som representerade olika gudar. Var och en av dessa hade ett öga mitt i pannan. I täten av dessa imponerande masker marscherade en ledare som kallades "han som föddes i en lotus-blomma." Denne åtföljdes av en monstros mask som höll ett enormt gult parasoll över "guden". Parasollet var översållat av teckningar. Dessa skådespelare representerade tillsammans de sex klasserna av förvandling:

gudar, halvgudar, människor, djur, andar och demoner. Därefter kom personer med gyllene kronor, i vars mitt en sockertopp av blommor sköt upp som ett torn. De bar trummor och satte sig på marken runt ledaren. Denne satte genast fingrarna till munnen och lät höra en gäll vissling. Från templet dansade en rad unga män, klädda till krigare. De hade hemska gröna masker över sina ansikten. Två av dessa gjorde groteska krumsprång då de knuffade och skuffade sina kamrater. Detta utlöste stor munterhet hos åskådarna.

När de sista maskerna uppenbarade sig som hemska röda och bruna skelett med ett stort öga målat på bröstet, drog Moza en lättnadens suck. Han tyckte att skådespelet hade dragit för långt ut på tiden, han var sömnig och hungrig och funderade på hur Issa egentligen reagerade inför denna hedniska tillställning.

Till hans förvåning verkade Issa glad, ja nästan uppsluppen.

- Det här är svårt att förstå, konstaterade pojken buttert. Det är i strid med allt vad du predikar.

- Jag har varit med om alltsammans i min ungdom, berättade Issa. Då hade även jag mask och uppträdde med de andra. Symbolerna är djupa och vackra när man lärt sig att förstå dem. För folket är detta skådespel viktigt, de olärda människorna är som barn. Det är lättare för ett barn att hantera en leksak än ord som de har svårt att begripa. Människorna här vill ha kunskap som de kan röra vid. De vill se Buddha som ett lejon - inte som en ogripbar gud. Tänk på att de gamla egypterna tillbad djur, träd, stenar, vind och regn och allrämest solen. Ut ur detta skapades avgudabilder...

- Du har alltid sagt att du är emot avgudar, avbröt Moza ilsket. Avgudar finns bland våra folk i bergen också. Det är ju du som har lärt

mig att tro på en enda Gud!

- Javisst, återtog Issa lugnt. För mig finns bara en Gud. Men jag berättar om hur andra människor i andra länder tänker för att du, liksom jag, ska förstå dem bättre. Om vi icke förstår dem - hur ska vi då kunna omvända dem? Vi behöver lära oss att acceptera varandras religioner. Det som jag predikar och det du nyss har skådat har faktiskt samma ursprung. Om flera hundra år ser kanske bondens plog inte likadan ut som den gör i dag, men orden i våra läror förändras icke. Känslor förändras icke. Kärlek, glädje, tålmod, sanning och många andra kommer alltid att finnas, tillika med deras motsatser, hat,

1
09

vrede, avund... Tiden finns icke, Jorden förändras ändå. Förändringen består av en serie tankar och handlingar som löper parallellt med vad vi kallar tid.

- Din visdom har inga gränser, var Mozas beundrande anmärkning. Men Mästaren avbröt honom:

- Jag är en människa som alla andra människor. Min insikt beror på min VILJA till insikt! Utan den viljan vore jag bara en strömmande våg i Livsoceanen.

*

Några dagar senare gav Issa sin vän Johannes ett överraskande besked.

- i natt har jag fått veta din mission, berättade han. Du är ung och stark och det behöver du sannerligen vara! Fadern önskar att du reser till en främmande kontinent på andra sidan havet. Du skall färdas genom Indien och följa floden Ganges hela vägen ända till dess utlopp. I den hamn du finner där ligger en stor båt och väntar på dig. Den för dig först till Polynesien och sedan ska du färdas vidare till den okända kontinenten. Där ska du sprida Kärlekens budskap.

- Det låter inte som någon lätt resa, protesterade Johannes. Den skulle bättre passa en Mästare som du.

- Min kraft blir din kraft, svarade Issa gåtfullt. Tvivla ej på att färden blir gynnsam! Tvivla ej på Faderns styrande hand! Mina ord blir dina ord, min kunskap skall vara din.

- Detta har jag anat, svarade Johannes. Jag läste det i Faderns ansikte när han såg på mig genom dimmorna på berget härovanför. Jag har hört Hans röst rulla fram som tordön över bergstopparna och den har alltid haft samma förkunnelse: "Res över vida vatten och sprid upplysning till hedningarna bortom havet." Men jag förstod inte förrän nu vart det skulle föra mig. Du befäller - jag lyder, Herre.

- Nej, påpekade Issa allvarligt. Fadern befäller, vi lyder Honom. Vi är bröder, Johannes, du och jag är tvillingar.

Johannes skrattade:

-Det är ju Tomas som kallas för din tvilling! Jag hoppas jag möter honom någonstans på vägen.

-Vi är tvillingar i våra gärningar, betonde Issa. Tomas och jag kallades för tvillingar på grund av liknande hårfärg, skägg och de vita mantlarna.

-Där är i alla fall en som inte liknar oss, sade Johannes och nickade åt Mozas håll. Är han en av dina trogna disciplar?

-Ja och nej! svarade Issa. Han måste först leva ut sin mandom, som han hittade i Leh, och hans konstanta aptit på tsampa är kockens stora huvudbry! Men han kommer till oss, han blir en av oss. Jag ger honom ett år att arta sig på!

-Jag känner starkt för honom, sade Johannes. Med tiden blir han säkert din högra hand.

-Tror du att jag behöver en hand till? frågade Issa spjuveraktigt.

-Jag tror att din gärning aldrig kan bli fullbordad, svarade Johannes allvarligt. Jag tror att vi kommer att leva ett evigt liv i människornas tankar och att vi både blir älskade och missförstådda genom tusende tider.

-Du tror rätt, medgav Issa och reste sig. Korsfästelsen kommer att ske gång på gång ända tills de lär sig ... och det blir en hård lärotid. Våld, strid, smärta, hat och ondska kommer att regera världen och gud kommer att stå emot gud. Med Guds namn skrivet på fanan kommer dråp och blodig massaker att göras till något högt och äro-fullt. Broder ska stå mot broder, son mot fader och släkt mot släkt Det är den börda vi måste bära med oss, du och jag och de andra, de som ännu inte fallit offer för tron.

-Låt morgondagen bli början på nästa morgondags glädje, sade Johannes mjukt och kysste sin vän på kinden. Jag lyssnar med hjärtat och önskar att alla kunde göra detsamma!

11 Bergsbestigningen

Issa och Johannes vandrade sida vid sida uppför det höga berget som sträckte sig ovanför Hémisklostret. De ämnade besöka en eremit som höll till i en grotta ganska högt upp. Vägen var brant och besvärlig att gå. Den lilla stigen var knappast synlig och bitvis svårframkomlig. En av munkarna i klostret brukade gå upp dit två gånger i veckan med mat och vatten, men han hade icke gjort sig besvär med att röja upp ris och grenar och kullfallna träd. De njöt dock av motionen, den var en skön omväxling från klosterrutinerna. Både Issa och Johannes var vana vid frihet från fasta tider. De var också vana att säga sitt hjärtas mening. Den lama som numera med fast hand styrde klostret var swami Chaitanya. Han tålde inga avvikelser från den buddhistiska läran, han var sträng och mycket bokstavig i sina omdömen. Issa och männen i hans följe skulle snart resa tillbaka till Srinagar. Innan dess fanns mycket att dryfta och förbereda för honom och Johannes. Chaitanya respekterade Issa, men var icke alltid av samma åsikt som profeten. Därför var det skönt att andas ut i den kristallklara bergsluften.

Halvvägs uppe satte de sig en stund på en stor sten. Därifrån såg de ner i dalen. Klostret skymtade som ett dockhus där det klängde på berget där nere, omgivet av snöhöljda fjäll. Tunga moln vilade över topparna och en kylig vind gjorde att de drog mantlarna tätare om sig trots att de satt mitt i solskenet.

-Jag har undrat över en sak, sade Johannes plötsligt. Din nye vän Zerbad, som tycks vara dig till god hjälp i Srinagar har gift sig med en förtappad kvinna, eller hur? Den unge pojken Moza berättar för vem som vill höra på att han är djupt förälskad i en glädjeflicka i Leh. Vad säger du om detta?

-Vad säger du om Magdalena? var Issas motfråga. Det hade kommit en rynka mellan hans vackert tecknade ögonbryn. Han smålog icke. Han borrhade blicken djupt i Johannes och upprepade:

-Nå, vad säger du om Magdalena?

Johannes reste sig och började gå uppför stigen.

-Förlåt att jag var dum, Mästare, svarade han utan att vända sig om. Jag tänkte fel.

-Om du inte kan visa bättre tolerans mot de människor som finns i din närhet så kan du lika gärna lämna oss! dundrade Issa i uppflammande vredesmod. Vi ställs inför många val i livet och vår fria vilja kan välja positivt även där andra dömer. Vi ska följa vårt hjärtas ingivelser och vår intuition. Den tar aldrig miste, det borde du veta. Har du aldrig rört en kvinna eftersom du går med sådana tankar?

-Nej, erkände Johannes generad. Och jag ber än en gång om förlåtelse. Jag har valt dig, Mästare, dina lärdomar, din väg.

-Min väg är icke ensamhetens väg, påpekade Issa i försonligare ton. Jag har hustru och barn. En gång kommer du också att få det och minns då mina ord: kärleken är Jordens salt. Förälskelse spirar fram ur hjärtats begär, det är mestadels ett begär som vill tillfredsställa sig självt. Det man gör av kärlek gör man för en annan människas skull utan att draga fördel av det. Men förälskelse kan i sällsynta fall dra med sig den äkta kärleken och de äkta känslorna och då spelar det ingen roll, broder, vem de är riktade mot. Vi ser knappast vägen här, men vi vet att den leder till grottan. Så kommer du också att uppleva det en gång: en nästan osynlig stig in i en annan människas hjärta. När vi kommer upp till grottan är det eremiten som spelar roll, det är honom vi ska besöka. Då glömmet vi oss själva och lever i honom. Förstår du vad jag menar?

Johannes nickade. Han skämdes fortfarande. De gick tysta resten av vägen. Tystnaden var fullkomlig, inget ljud mer än deras egna snubblande steg hördes. Fåglarna flög inte omkring däruppe och vilddjuren var inte vakna ännu. Inte ett träd eller en buske, ingenting växte på marken utom enstaka fläckar av mossa. Annars var det bara klippor och stenar och sand. Plötsligt stod de uppe på en liten plåtå.

Berget stupade brant nedanför dem och bakom dem reste det sig ännu en bra bit. De stod på världens tak. De var helt allena på världens gigantiska, klippiga, sträva grå tak.

-Förmodligen är grottöppningen därborta, sade Johannes och pekade mot en plats där klippan vände ett utskjutande hörn mot dem och helt dolde vad som fanns bakom.

-Han mediterar säkert eftersom han icke kommer oss i möte, påpekade Issa. Förlåt, min vän, att jag tog i lite hårt nyss. Ibland rusar humöret iväg med mig.

Han skrattade och gav vännen en varm omfamning. De vände runt klippan och där fanns mycket riktigt en stor öppning in mot en grotta. Där satt eremiten, lutad mot klippväggen. Han hade säkert varit död flera dagar. Stanken var hemsk. Det var en ohygglig syn, eftersom gamarna redan varit och hackat på den döde och ruttnande köttslamsor hängde från honom. Issa knäföll och tecknade åt Johannes att göra detsamma. Med hög stämma välsignade han eremitens själ och därefter sjöng Mästarna tillsammans en gammal esséisk begravningssång.

-Underligt att ingen upptäckt honom före oss, flämtade Johannes när de sprang nerför stigen. Han får ju regelbundet mat från klostret.

- Jag misstänker att det inte är så regelbundet, svarade Issa bistert. Vi måste forska i det här när vi kommer ner.

Det blev ett väldigt rabalder när Mästarna berättade om sin hemska upptäckt för lamorna i Hémisklostret. Det visade sig snart att den munk som skulle bära upp maten till eremiten hade ätit upp den själv. Han hade

aldrig gått längre än halvvägs upp på berget. En av de yngsta munkarna var den skyldige. Han var mycket tjock och det syntes på långt håll att lättjan höll honom i fast band. Det var därför, påpekade lamorna, man hade sänt just honom till eremiten. Han behövde motion och man hade hoppats att bergsbestigningen skulle få honom att vakna upp ur det letargiska tillstånd han ständigt befann sig i. Det var lätt att få sanningen ur honom, han var en rädd stackare. Han hade blivit spöad hela sin barndom. Fadern hade slagit honom utan anledning och rädslan för stryk satt i och gjorde honom långsam och slö. Eremiten hade svultit ihjäl medan den unge munken lagt på sig kilo på kilo. Det var en bedrövlig historia.

Issa bad lamorna att inte straffa munken. Skräcken när han förstod vad han gjort var straff nog ansåg Issa. Chaitanya var fundersam. Han ansåg att pojken borde straffas, åtminstone genom att tilldelas mindre mat så att han fick erfara vad svält var. Men den unge munken, som hette Munshi, smög sig in i en tom cell och väntade på sin dom. En av hans kamrater upptäckte honom där och berättade för honom att lamorna beslutat att straffa honom med svält. Då kröp han in i hörnet av cellen och började skaka av skräck. Genom sin egen glupskhet hade han dödat en människa. Hans mage skrek ständigt efter mat. Han måste tillfredsställa den, annars blev den missnöjd och började värka. Den där outhärdliga värken efter mat hade Munshi haft redan innan han hamnade i klostret. Där fick var och en tilldelat sin portion och sedan fick man inte mer. Om man hade turen att få hjälpa till i köket kunde man ibland plocka åt sig extra godbitar. Men det arbetet eftersträvades av alla, så de unga munkarna turades om.

Munshi visste att han var slav under sin mage. Mat betydde livet för honom. Det var också en slags tröst för vad han upplevat den där natten för två år sedan. Hans far var bonde i en liten by ett par mil därifrån och Munshi var äldst av tre bröder. Modern var död och fadern slet hårt för brödfödan. Det hade aldrig funnits annat än hårda ord och slag från faderns sida, det var hans sätt att uppfostra sina söner. Det fanns två systrar också, den ena var äldst av syskonen och den yngsta var den som hade kostat modern livet. Det fick hon också ständigt höra.

I Ladakh var det vanligt med månggifte. Vanligen var det kvinnorna som hade fler män. Men i Munshis familj hade fadern varit allenarådande och när modern dog kom ingen mer kvinna i huset. Äldsta systemen, som då var tretton år, hade fått överta de tunga hushållsgöromålen.

Det var sedan Munshi gjort en fruktansvärd upptäckt som han rymde. En natt hade han vaknat av ett klagande ljud och stigit upp ur bädden. Han sov tillsammans med bröderna i ett skjul, som även tjänade som stall. Det låg intill boningshuset. Båda husen var låga, byggda av sten och lera, med sluttande tak. Jordgolvet var hårt tilltrampat och luktade oftast fukt och mögel.

De konstiga ljuden kom inte från djuren utan inifrån boningshuset. Kunde systemen ha blivit sjuk, det lät som om hon skrek. Han hasade sig försiktigt över garden i mörkret och smög sig in genom dörröppningen. Han stannade som förstenad. Lite glöd brann fortfarande i den öppna spisen. Framför den låg äldsta systemen på golvet och fadern låg över henne och höll henne i ett hårt grepp. Hon grät och skrek. Fadern pressade på och fick snabbt sin utlösning och stönade belåtet. Munshi försökte behärska sin oroliga mage, men det var omöjligt. Han släppte sig

ljudligt. Fadern såg upp, lossade greppet om systemen och kravlade sig makligt på fötter. Han gav sonen en rungande örfil.

- Där har du för tjuvtittandet, röt han. Sedan flirade han och tillade: Du kanske fick lära dig något nytt, eh?

Munshi tog till reträtt, men väl utanför dörren kräktes han. Mat hade han inte mycket i magen, men väl luft och galla. Nästa morgon fick han flera rapp av faderns piska. Systemen gick blek och skrämde omkring och utträttade mekaniskt sina sysslor. Munshi hade velat trösta henne, men hur skulle han kunna det? Det skulle bara betyda fler spörsmål.

Nästa natt flydde han. Det var månsken och bitande kallt. De två milerna till Hémisklostret var en mardröm och han hamnade halvt ihjälfrusen, utsvulten och uttröttad i klosterporten. Där fann honom en av munkarna och han blev väl omhändertagen. Dit nådde inte faderns grymma arm. Någon gång tänkte han på sina syskon och på det öde som säkert väntade även den minsta systemen - men allra mest tänkte han på sig själv. Det ständiga suget i hans mage överröstade allting annat. Det var en hunger som i sig inneslöt alla hans begär, det onda arvet från fadern och det goda från modern, lystnad, fikenhet, skrämsel, indolens...

De hemska och smärtsamma minnena for genom Munshis huvud där han satt inklämd i hörnan av cellen. Han brukade smyga sig in där ibland för att komma undan de andra munkarnas dumma prat eller för att mumsa i sig en stulen frukt eller ett brödstycke, Han trivdes dock ganska bra i klostret.

En del av munkarna var elaka mot honom för att han blivit så tjock, men andra var alltid vänliga och glada. Den förr så utmärklade pojken som legat halvdöd i klosterporten fick åtskilliga glåpord för sin fetma, men det var bättre än att bli spöad av fadern och biten av lopporna i stallet därhemma. Han tyckte inte att han gjorde något fel när han stal eremitens mat. Han var rädd för den gamle däruppe på berget. De första dagarna hade han burit upp maten dit, pustande och stönande, trött och svettig. Han tyckte att eremiten påminde honom om fadern. Gubben var lång och benigt mager och hans ögon brann med en glöd som Munshi tog för elakhet. Han visade ingen vänlighet mot pojken som kom med mat och när Munshi satte sig och vilade en stund i skuggan bakom klippan, jagade den gamle genast iväg honom. Där fick inga andra människor vara utom han själv. Eremiten hade sitt eget privata kunga-rike där han var enväldshärskare. Munshi kände sig förargad och hade alls ingen lust att gå upp dit mer, och det meddelade han munkarna.

Ingen brydde sig om vad han tyckte, han utsågs alltid till matbud. Ingen brydde sig om honom, det var inte roligt att leva längre. Han var skyldig till eremitens död så det var lika bra att han också dog. Lika för lika... Han tog fram en liten kniv som han hade stulit i köket. Det var bara att stöta till...

De fann Munshi i en blodpöl längst inne i cellen. En av lamorna hade varit på väg till sin egen cell då han hört jämranden från en av de tomma cellerna längre bort. Där låg Munshi. Han var inte död, men han blödde ymnigt. Den lilla kniven hade bara lyckats tränga igenom fettmassorna utan att nå hjärtat.

Johannes var den som tog hand om den unge munken och helade honom. Han var själv inte riktigt nöjd med sin och Issas bergsbestigning den dagen och nu ville han försöka förstå. Det var tydligt att pojken hade fler problem än maten. Ett ofrivilligt mord hade gjort honom desperat och fått honom till självmordsförsöket. Vad mer än denna desperata

hunger hade drivit honom vilse? Pratstunderna dem emellan avslöjade till slut sanningen. Johannes framhöll att Munshis skuld endast kunde förlåtas av den ende Fadern som bor i himlen. Men ju mer Munshi berättade, ju mer förstod Johannes att han själv var en aningslös, naiv svärmare. Den som fått så hårda stötar av livet som den här pojken, kunde inte glida in i ett ljustänkande lika lätt som den som fått livet serverat på guldfat. Det är lätt att sitta på Ljusets sida och döma den som vandrar i mörkret. För andra gången på kort tid insåg Johannes att hans omdöme varit förhastat. Han hade tänkt frälsa en mördare. Men så enkelt var det inte. Han måste be Issa om råd.

- Använd din kunskap, broder, rådde Issa sin vän. Men skilj icke kunskapen från kärlek, sanning, rättfärdighet och renhet. Munshi må ha begått ett brott i människors ögon, men hans hjärta är rent som ett barns och hans sinne är ännu helt outvecklat. Han förstår inte vad han har gjort eftersom hans förstånd har piskats ur hans kropp. Jag vet att du tycker att jag moraliserar, men ibland är det nödvändigt med pekpinna. Klostret här har en baksida där andan på vissa håll är lika splittrad som kunskapen och man är snar till hån och dom. Pojken är tillräckligt straffad. Det börjar bli dags för honom att få känna på livets ljusare sidor!

- Man behöver inte bo i kloster för att älska Fadern, reflekterade Johannes. Var man än befinner sig finns Han ju. Jag tror inte att Munshi passar så bra som munk.

Johannes tog sig an Munshi på ett annat sätt än förut och pojken blev honom snart så tillgiven, att det bestämdes att han skulle ledsaga profeten på hans resa.

- Innan ni lämnar klostret tycker jag att vi ska bege oss till Munshis föräldrahem, föreslog Issa. Kanske hans syskon vill följa med någon av oss och räddas undan faderns tyranni.

- Då vågar jag inte följa med, förkunnade Munshi gällt. Nehej, aldrig i livet!

Men han följde med. Chaitanya erbjöd dem eskort av flera munkar, men Issa avböjde bestämt. Och Munshi blev ännu räddare. Eftersom han var lite rädd för Issa också, så vågade han inte annat än följa med.

Fadern satt och åt när de kom dit. Munshi gömde sig bakom ryggen på Johannes och tog ett stadigt tag i hans vita mantel.

- Jag ser att ni har tagit hit min förlupne son, sade fadern lugnt. Det var bra, för här är mycket arbete som måste göras när han orkar stå på benen efter den bastonad jag ämnar ge honom.

- Munshi har inte kommit hit för att stanna hos dig, invände Issa. Profeten var för lång för att stå i den låga dörröppningen. Han steg in och reste sig i sin fulla längd.

- Vi har kommit hit för att hämta dina andra barn, tillade han.

- Det ska vi nog bli två om, flinade fadern och reste sig från bordet. Han gick fram till Issa och spottade honom hånfullt i ansiktet. Hans nävar var hårt knutna och kroppen var spänd till överfall.

- Mina barn är inte till salu, fortsatte mannen i vred ton. De behövs på gården. Den där tölpen också! Han pekade på Munshi.

- Var är mina systrar? skrek Munshi bakifrån den trygga ryggen. Var är de andra? - Pojkarna är ute på vall och flickorna tvättar byken, svarade fadern och Munshi rusade iväg.

- Din smutsiga byk ska vi nog också tvätta, skrek fadern efter honom, när de fina herrarna gått hem. OM de kan gå vid det laget!

Han tog sats för att anfälla Issa. Denne stod lugnt kvar. Mannen såg

förvånad ut och gjorde ännu ett utfall. Det hamnade i tomma luften. Han försökte om och om igen, men näven stannade och slog i en osynlig mur framför Issa. Mannen ilsknade till ordentligt och började svära. Han fick en farlig glimt i ögonen och ryckte åt sig kniven som låg på bordet och höjde den mot Issa. Inte en min rörde sig i profetens ansikte, men Johannes talade.

- Du har att göra med krafter som du inte känner, bonde. Du kan inte alltid få din vilja fram med hugg och slag. Om dina barn önskar följa med oss så lär du icke kunna hindra dem.

Bakom honom kom Munshi med syskonen. Den äldsta flickan hade svårt att gå. Hon höll sig i sidan och stapplade mödosamt framåt. Hennes mage var det enda runda i något som såg ut som ett benrangel. Endast hennes ögon, stora och svarta i det bleka ansiktet, skvallrade om hennes stora förtvivlan. Hon höll sin lillasyster hårt i handen. De båda pojkarna, åtta och elva år gamla, gick bakom henne med nerböjda huvuden. Kläderna hängde i trasor och i revorna skymtade röda sår i den gulvita huden. Det var en hemsk syn.

Issa vände sig om och såg på dem. Han visade inte sitt ursinne. Hans hjärta var fyllt av medlidande och kärlek. Han räckte ut handen mot fadern, samtidigt som han avvärjde ännu ett misslyckat anfall.

- Jag ska taga väl hand om dina barn, sade han stilla. Må du förbli ensam här i ditt elände och må ångerns tårar snart väta dina kinder. Må Fadern förlåta dig!

Han gjorde ett märkligt tecken, som Munshi senare fick veta var Ankh-korset, det kors som betyder Evtigt Liv. Sedan vände han sig om och vandrade bort från gården tillsammans med de andra. Fadern stod som fastnaglad. Han ville följa efter dem, slå och sparka sönder deras vackra ansikten, piska deras vita mantlar till trasor och sedan.. ja sedan skulle han ta tillbaka sina barn och låta dem genomgå samma procedur. Han kände bara en lag: våldets. Så hade han lärt, sådan var han. Nu var han överrumplad av något som han inte alls förstod: han var besegrad av ett svagt vitt ljus som han hade sett omkring de båda männen. Han kunde inte komma åt dem, för han kunde inte komma ur fläcken! Det var trolleri! Det var onda andar som trollade med honom, men de skulle få se på annat! Där vandrade alla hans fyra barn tysta efter främlingarna och runt dem for Munshi, som blivit fet som en profet!

Han kunde inte följa efter dem, men han kunde gå tillbaka in i huset. Han drack en stor mugg med t'chang. Han skulle hämta tillbaka barnen sedan, det skulle han. De kunde få tro att de räddats undan honom och sedan skulle han visa dem prov på hans egen styrka.

Belåtet sörplade han i sig ännu några bägare av det starka svarta ölet. Sedan urinerade han på den fläck innanför tröskeln där den vitklädde profeten stått. Det kändes befriande, tänkte han innan han stöp omkull.

Han reste sig aldrig mer. Han började sin långa, ensamma vandring genom Dödsrikets dalar.

12 Hemkomsten

Munshi vägrade till att börja med att resa ifrån sina små bröder. Först när lamorna givit honom ett heligt löfte att ta väl hand om dem och göra dem till munkar började han hjälpa till med förberedelserna för avresan. De båda systrarna skickades till närmaste by för att bli omhändertagna av

en kvinna som var syster till en av lamorna. Där föll den äldsta flickan ihop totalt. De fysiska och psykiska ansträngningarna åstadkom en alltför tidig förlossning. Barnet var dödfött och modern var nära att dö. Märkligt nog repade hon sig och Johannes misstänkte att Issa hade något att göra med detta mirakulösa tillfrisknande. Flickorna fick det bra. Lamans syster, en gladlynt och praktisk kvinna, hade inga barn och hon hade alltid önskat sig döttrar.

Issas och Johannes avfärd från Hémisklostret skedde samtidigt. Vid deras sista måltid tillsammans i klostret undfick Moza dopet. Han visste inte hur han skulle våga tala om att han helst ville stanna i Leh. Han ämnade fria till Rani och därefter föra henne med sig till sin födelseby nära Taxila. De skulle bo hos hans mor och han skulle åter vakta moderns getter och får. Han ville njuta familjelycka och sedan fick livet visa honom vägen. Han älskade Issa och allt vad denne representerade, men nu kände han att mandomen måste styra honom. Han ville inte avstå från den jordiska kärleken för att bara ägna sig åt den himmelska. Issa genomskådade honom. Det gick inte att ha några hemligheter för Mästaren.

- Vi stannar i Leh tills jag vet att du har hamnat rätt, bestämde Issa. Annars fortsätter du i vår karavan.

Det kändes bra. Men han visste med kropp och själ att Rani skulle bli hans. Ingen profet kunde ändra på det! Han skulle sakna Kabir och Shifa, som märkligt nog stannade kvar i Hémisklostret. De båda skälmarna hade kommit väl överens med munkarna och ämnade ta vara på den fristad klostret gav dem under förevändning att de tänkte bli buddhister. Issa sade åt dem att de var välkomna till Srinagar när de ångrat sig. Moza kände väl till Kabirs svårighet att vara länge på samma ställe. Han hade ju varit en resande köpman. Shifa var också opålitlig. Hur kunde Issa egentligen orka med att ha de båda skojarna omkring sig? Moza frågade honom.

- Alla Guds barn är välkomna till himmelriket, svarade denne med spjuvern i ögonvrån. Vill de öva sig lite hos mig först, så ska jag inte hindra dem!

Med det svaret fick han låta sig nöja. Kanske hade han väntat sig att Mästaren skulle försöka övertala honom att följa med till Srinagar i stället för att gå på friarfärd. Men så hade icke skett. Det kändes en aning försmädligt. Han ville att Issa skulle be honom stanna kvar i karavanen. Nu satt han på hästryggen tätt efter Issa och Johannes som muntert pratade på i travet. Skulle inte Mästaren alls sakna honom? Deras vägar skulle ganska säkert skiljas i Leh. Kabir hade vid avskedet i klostret skrattande sagt åt pojken att han i alla fall skulle få en hel natt att ångra sig på innan karavanen for vidare. Då invände Shifa med ett förargligt leende: "Den natten använder han nog till annat" Så dumma de var! Ändå saknade han dem redan, deras gnabb och deras galghumor. Men de hade lovat att komma till bröllopet om det blev något.

Moza hade haft tråkigt i klostret. Han hade lagt på hullet till följd av sin stora förkärlek för tsampa, men de sista veckorna före avresan blev han så nervös, att han magrade flera kilo. Han längtade att få ge sig iväg från flugornas och de vilda, ilskna kattornas rike. Han som annars älskade djur, hade fullt schå med att freda sig för dem som fanns där. Magra svarta hundar letade i avfallstunnorna och man vågade inte

vänslas med dem på grund av risken att få ohyra. Nej, det var för trist!

Karavanen nådde Leh om aftonen och tog in på samma härbärge som på ditresan. De hade vistats Hémisklostret ett par månaders tid och nu började hösten göra sitt intåg. Det gällde att komma tillbaka till Srinagar före vintern, ty på flera ställen blev bergsvägarna helt igenmurade av snö och is. De små bergsbyarna var totalt isolerade under vinterperioden och innan dess var invånarna upptagna med att samla alla livsmedel och andra förnödenheter de behövde för den kalla perioden.

Moza förspillde ingen tid när de kommit till Leh. När de andra satt kring en munter brasa och åt kvällsvard, knackade han på i det närbelägna, ökända huset. En gammal kvinna öppnade och kisade närsynt på honom. Han bad att få tala med Ranis mor. Hon kom genast, i den tron att han ville ha en av hennes flickor i bädden. Hon var stor och kraftig och vänlig. När hon fick höra hans ärende frågade hon vad han hade att erbjuda dottern. Sedan skrattade hon så att hon slog sig på knäna. Hon hade sex döttrar och var inte alls obenägen att släppa iväg en av dem. Det här var säkert det första hederliga anbudet i den familjen! Hon ropade på Rani, som stannade upp så fort hon såg Moza. Sedan slog hon ner ögonen, men han hade sett glädjen i hennes blick. Hon viskade några ord i örat på sin mor och dessa utlyste ännu fler skrattsalvor hos den bastanta damen. Moza kände sig dum där han stod i dörröppningen och skrapade med foten och inte visste vad han skulle ta sig till.

- Nå, har du pengar? frågade modern otåligt.

Han måste erkänna, att det hade han icke. Han vågade inte titta på sin älskade, utan vände sig om och gick sakta därifrån. Därute väntade Issa. Utan ett ord tog Mästaren pojken i handen och ledde honom tillbaka till huset. Ranis mor stod fortfarande i dörröppningen och skrattade. Dottern hade försvunnit. Issa gick rakt fram till henne och räckte fram en børs.

- Det här borde vara en anständig hemgift, sade han och såg strängt på kvinnan. Hon grep girigt tag i påsen och öppnade den. Så skrek hon till av häpnad och förtjusning och sprang så fort hennes tjocka ben kunde bära henne efter sin dotter. Rani stod tårögd framför Issa och Moza. Hon fick inte fram ett ord, men Moza slöt henne i sina armar. När han vände sig om var Issa försvunnen. Det var likt Mästaren!

- Hur ska jag kunna tacka dig? undrade Moza för säkert tionde gången när Issa stod färdig att resa följande dag.

- Genom att veta att du alltid är välkommen hem till Srinagar, svarade Issa också för tionde gången. Jag är din vän och lärare. Tag din familj med dig och kom när du längtar efter oss!

Issa visste att det var ett avsked för kortare tid. Avskedet från Johannes var däremot definitivt. De båda skulle inte mötas mer på Jorden och det visste de.

De skulle rida åt var sitt håll för gott.

- Nå Johannes, vad har du lärt dig på den här tiden tillsammans med mig? frågade Issa innan de skildes åt. Själv upphör jag aldrig att förvånas över hur varje dag bär en ny kunskap i sitt sköte och hur lätt det är att låta bli att upptäcka den!

- När månen skiljs från solen för att uppsöka nattens nya vägar, blir dagen tung och svår, svarade Johannes. Jag vet att jag har en uppgift och jag vill fullfölja den även om jag hellre hade färdats med dig, Issa. Jag är glad över att Munshi kommer med mig. Jag kan lära honom mycket. Hans okuvliga aptit kommer förstås att ställa till med bekymmer ibland, men Fadern ser nog till att den blir tillfredsställd. Pojken har lidit nog Vi

får se vad som blomstrar upp ur lidandet, ty ur det svåraste och tyngsta växer ofta sällsynt vackra blommor upp. Vi bär var och en på ett eget Golgata, synligt eller osynligt, och det är upp till var och en att bli fri ifrån det. Kommer din överlevnad att bli känd i kommande tider?

- Nej, det dröjer. De dokument som skrivs om mig kommer att gå förlorade eller att gömmas under sekel framöver. Min nya identitet kanske blir känd i dessa trakter, men det dröjer innan den sätts i samband med den gamla. Låt mig få vara nuets förkunnare, Johannes! Våra namn är icke så viktiga som vår Sanning - och det finns bara EN Sanning! Kom alltid ihåg, käre vän, att JAG ÄR DU och DU AR JAG! Det ska giva dig all den kraft du behöver. Du kommer att bli älskad och dina lärdomar kommer att åtföljas, men ingen kommer att veta vem du egentligen är. Därför är det så viktigt att du och jag är ETT!

De båda Mästarna omfamnade varandra efter dessa avskedsord och så bar det iväg åt olika håll. Issa visste att Johannes skulle gå ett märkligt öde tillmötes, men att han också skulle bli oerhört framgångsrik med att omvända vilda och främmande folk. Hans namn skulle leva under årtusenden, men det namnet skulle också förändras.

Vägen tillbaka svängde lika mycket i väder, vind och utseende som den hade gjort på ditresan. Men den månadslånga resan blev fylld av strapatser. Karavanen hade blivit reducerad till vägvisarna, några buddhistmunkar och Issa. De smala passen med de ännu smalare broarna över bottenlösa klyftor, de snåriga, svårframkomliga, ibland knappast märkbara vägsträckorna och de nu betydligt kyligare vindarna tycktes inte bekomma Mästaren ett dugg. Han färdades till synes helt förlorad i sin egen värld. Den oerhörda tystnaden bland bergen, som endast avbröts av små bäckars brus eller något vattenfalls dånande, var mera påtaglig vid denna årstiden. Alla var lika ivriga efter att komma framåt och man tog inte fler pauser än absolut nödvändigt, inte ens i de små bergs-byarna, där folket försökte hålla dem kvar några dagar. Främlingarna var en omväxling i det enformiga livet. Vägvisarna kunde vara bekanta eller rent av släktingar, som från barndomen lärt sig att överleva naturens ofta farliga överraskningar.

De var nästan halvvägs till Srinagar och hade kommit över de svåraste vägbitarna, när de nådde en liten by som hette Lamayuru. ([link på ruten](#))

Den var buddhistmunkarnas destination. De hade följt med karavanen för att de hade i uppdrag att dela med sig av sina kunskaper till klostret i Lamayuru. Där blev de små glada munkarna från Hémisklostret plötsligt betydelsefulla personer. En av dem hade titeln lama, men Issa hade svårt att skilja på dem. De var alla lika stora, lika runda och med skinande blanka ansikten.

Lamayurus kloster var en otrolig byggnad. Den tryckte sig tätt intill en fristående gigantisk klippa och den var byggd i många våningar. Där fanns inga trappor. För att ta sig från en våning till nästa måste man använda sig av tjocka rep. Det fanns en stig vid sidan om klostret. *Den var så brant, att den ledde nästan lodrätt uppåt.* Den var dessutom så fylld av bönehjul, att om man inte ramlade på dem så kunde man inte undgå att sätta igång dem med kroppens rörelser.

Issa hade börjat klättra uppåt efter de små gulklädda munkarna. Plötsligt vände sig en av dem för att ropa något uppmuntrande till främlingen och upptäckte att han inte var där. Där som den främmande Mästaren nyss klivit på den steniga, hårt tilltrampade stigen fanns inte en

människa. Det blev ett fasligt tumult på den smala gången, munkarna ramlade om varandra och rätt över bönehjulen i sin förskräckelse över det mystiska försvinnandet. Till slut beslöt de sig för att fortsätta upp till lamorna för att få ett råd. Tänk om profeten ramlat ner! De vågade knappast titta efter, men den modigaste av dem försäkrade att ingen Issa syntes till därnere heller. När de äntligen bleka och svettiga nådde översta våningen och trädde in i ett svagt upplyst rum, satt Issa där i lugn och ro och samtalade med lamorna. Då blev munkarna rädda. Denne man måste vara en trollkarl! Tänk om han var utsänd av Ondskans Makt för att förgöra dem alla? Kanske klostret var dömt att förgås, att utplånas, och de själva skulle försvinna och råka ut för underjordens favor.

De små munkarna var inte särskilt välutbildade. De var oerhört vidskepliga och just nu var de rädda. Skulle de kunna oskadliggöra den mystiske trollkarlen innan han använde sin hemska magi...?

Issa visste vad som rörde sig i de sex små munkarnas huvuden. Därför blev han inte förvånad när han hörde ett tassande ljud i rummet där han sov på natten. Han hade sträckt ut sig på en sovmatta, men hade svårt att somna. Han öppnade ögonen och såg att munkarna bar på en enkel bår, som de försökte att så ljudlöst som möjligt placera intill honom. Han låtsades sova.

- Hur ska vi få ut honom härifrån? frågade en.

- Vi bär honom in till byn på båren. I morgon när han vaknar är han inte kvar i klostret och då fortsätter han säkert sin resa, föreslog en annan lite osäkert.

- Han kanske blir så arg så han förtrollar hela byn! påpekade en av dem snusförnuftigt.

Då reste sig Issa ur bädden och utropade:

- Jag tänker inte förtrolla er och jag förlåter er för att ni bär på så dumma tankar. Jag förflyttar mig lättare än ni gör, det är hela hemligheten. Det har jag lärt mig i Hémisklostret och det kan ni också lära er en gång.

Munkarna var generade. De såg på varandra och en av dem tog till orda:

- Vi trodde att du var en lärd präst. Vi tyckte inte att du sov bekvämt nog här, så vi tankte flytta dig till en bättre bostad.

- **Jag är varken präst eller trollkarl, avbröt Issa strängt. Den fullkomliga tidsåldern kommer när varje människa är sin egen präst och magiker och lyder sin innersta röst: intuitionen.** Jag vet att det är precis vad ni inte har gjort. Nu vill jag sova vidare här, i denna kammare!

Mumlande ursäkter drog sig de små munkarna tillbaka. Men händelsen hindrade dem inte från att sprida ut ett rykte, att en märklig magiker och profet bodde i klostret och att han kunde trolle! När byborna fick höra detta tog de för givet att den främmande Mästaren kunde bota sjuka. Någon av vägvisarna hade berättat om märkliga tilldragelser på resan till Hémis. När lamorna bad Issa att bota ett par sjuka bybor, så kunde han inte neka dem. *Munkarna från klostret följde honom när han gick runt till de sjuka i byn och de blev storligen imponerade av vad de såg. Som alltid började det med några få, men snart var hela byn fylld av människor som bad om hjälp.* Ryktet fick vingar. Issa blev tvungen att stanna ett par dagar extra, fastän han inom sig visste att han måste skynda sig hem till Maria, ty hennes födelsestund var nära.

Förseningen blev ödesdiger för Issa. Han kände stor sorg i hjärtat när han äntligen kunde fara vidare. Han visste att något var på tok

därhemma. Detta fick snart sin bekräftelse. När de äntligen nådde Srinagar och Issa kom hem till sitt hus, mötte honom Maria Magdalena.

- Var hälsad, Mästare, sade hon. Den annars så klang-fulla rösten var grumlig och han såg att hon kämpade med tårarna. Hon stod rak framför honom och såg honom rätt in i ögonen.

- Din hustru somnade in för två dagar sedan, fortsatte hon. Maria väntade på dig så länge hon orkade, men hon förblödde när hon givit liv åt din dotter. Vi har gjort allt, Issa, ALLT för att rädda henne. Men Maria är död och den lilla Maria lever!

13 Magdalenas sorg

*- Så sköna är dina händer, Herre, när du sträcker dem
upp mot de snöhöljda bergen. Så skönt är ditt anlete,
Herre, då du lyfter det mot din Faders boning. Så
glädjefyllda är dina ord, Herre, ty med dem ger du tröst
och hugsvalelse at människorna...*

Så sjöng Maria Magdalena. Hon var uppfylld av sånger och dikter, men hon vågade inte delge dem åt vare sig Maria eller någon annan. Maria skulle säkert bli svart-sjuk och de andra skulle inte bry sig om dem. De som brukade lyssna på henne och uppmuntra hennes diktning var Tomas och Issa. Båda var borta nu och hon saknade dem så oerhört.

Det kändes välgörande att lämna huset ibland och söka ensamhet på en plats nere vid sjöstranden. Där kunde hon sjunga för träden, blommorna och de rullande, mjuka vågorna. Maria brukade undra varför hon försvann så där, utan att tala om vart hon skulle. Maria hade blivit så beroende av Magdalena under den sista tiden av grossessen. Hon måste inte alls bra och längtade sig sjuk efter sin make. Hon ville ha honom nära när födandets stund var inne. Då skulle säkert allt gå bra. Dagarna gick så långsamt, tyckte hon, det var tungt att röra sig och en stor matthet kom ofta över henne. Lille Josef var i sin piggaste ålder, han for omkring som ett jehu och hade tusen frågor om allt han såg. Det var väl att Magdalena mestadels fanns till hands, hon gav barnet de rätta svaren. Vad skulle Maria ha tagit sig till utan Magdalena, nu när Moder Maria var död? Ibland fick Maria raseriutbrott. Det var förstås fel, men hon försökte inte behärska dem, ty hon ansåg sig övergiven, förskjuten, sviken och besviken, prisgiven åt Magdalena och tjänarna. Hennes make satte förkunnande och omvändande av hedningar högre än kärleken till henne. Älskade han henne verkligen? Den frågan ligger latent i alla kvinnor, en fråga utan ålder. Den bottnar i rädsla och bristande självtillit. Den frågan söker de flesta kvinnor svar på och lika ofta förstör de sina relationer med den. En destruktiv och självplågande fråga som river ner vad årtal byggt upp!

Den här dagen njöt Magdalena särskilt mycket av båt-turen i den lilla shikaran. Roddaren i den långsmala farkosten plaskade stillsamt med sitt hjärtformade årblad. Inte minsta vindpust rev i hennes utslagna hår. Överallt blommande lotusen och den bildade en vit och rosa-färgad matta

ovanpå stora delar av sjön Dal. Den sydvästra delen av sjön uppvisade stränder med höga popplar och yppiga pilträd som badade sina grenars gröna flor. Där steg Magdalena iland, medan roddaren vilade sig i svalkan under de svepande lövsjoken.

Hon hade en älsklingsplats där hon brukade sitta och dikta och sjunga och där hon alltid lyckades vara osedd. Men just den här dagen steg en man fram till henne. Det var en ståtlig och dyrbart klädd man. Han hälsade höviskt och berättade att han var maharajah Shalewashin. Han hade lyssnat till hennes vackra sång och undrade vem hon var. Magdalena talade om att hon tillhörde profeten Issas hushåll. Han frågade om hon visste när profeten kom hem. Hon svarade sanningsenligt att hon hoppades att han mycket snart skulle komma hem, eftersom hans hustru skulle föda när som helst. Hur kunde en så hög härskare som maharajahn fråga efter en främmande profet? Rajans ögon beundrade den rakryggade kvinnan som utan att krusa samtalade med honom som med en like. Han satte sig ner bredvid henne och berättade:

-För en tid sedan var jag uppe i Himalayas berg. En dag såg jag en vitklädd, ljushyad man sitta på en klippa och till synes beundra utsikten. Hans följe befann sig en bit därifrån, där de slagit läger. Mina tjänare tog reda på att den lilla karavanen var på väg till Srinagar i Kashmir. Jag gick fram till mannen och frågade vem han var.

"Jag kallas Issa eller Yus Asaf¹, svarade han. "Jag är också känd som min Guds son, född av en jungfru. Jag är andlig ledare för de icke-troende och det enda jag söker är Sanningen."¹

Jag bad honom beskriva sin religion och då berättade han följande:

"Jag kommer från ett främmande land där tron fått ge vika för Ondskans makt. Men den dag som i dag är gäller alltjämt det budskap jag bragte de icke-troende. Lyssna till min förkunnelse, O konung! Genom rättfärdighet, sanning, meditation och stillhet i anden kan människorna finna vägen till Ljuset. Vår Gud är som solljuset och han förenar de sökande människorna i detta sitt ljus. Lär människorna att tjäna Gud, som befinner sig i solens och elementens centrum! Lär människorna kärlek, sanning och hjärtats renhet och din väg blir sjufalt välsignad!"¹

Detta och mycket mer delgav mig denne helige man. Jag har icke fått honom ur tankarna sedan dess. Jag vill så gärna tala med honom igen, jag törstar efter att få veta mer.

- Kanske ni då överväger att bli döpt? smålog Magdalena. Vi avser att bilda en församling här i Srinagar. Marias hälsa och profetens frånvaro har hindrat oss hitintills, men jag vet att det finns många här som vill lyssna på oss. Många kommer till mig för att få hjälp med sina krämpor och då frågar de oss alltid om vår religion.

Jag berättar gärna så mycket jag vet för Eder, O konung!

-Du är en märklig kvinna, sade konungen beundrande. Jag har lust att ta dig med mig! Jag har något att fråga dig om: Din profet bar en två och halvannan meter lång stav när jag träffade honom. Han stödde sig på den och även om hans egen längd var ansenlig, räckte staven långt över hans huvud. Han berättade att den staven hade tillhört en annan profet som levde för länge sedan och som hette Moses. Staven, som var gjord av olivträ, skulle Moses ha använt för att få vattnet att rinna ur en sten när hans folk törstade i öknen. Efter vad jag förstod har den staven undergörande krafter. Kanske är det staven och icke Issa som åstadkommer alla de underverk det talas om - botar sjuka, framkallar

regn, avvärjer pesten, uppväcker döda? Vad vet du om detta?

-När vi kom hit blev Issa kallad till en mycket gammal man som låg på sin dödsbädd, berättade Magdalena. Gubben hade bevarat en stav som gått i hans släkt i många led och som skulle lämnas till en stor profet från ett främmande land när denne kom till Srinagar. Det var så Issa fick staven. Hur den hade kommit i händerna på den släkten känner jag icke till, men på något sätt finns det en relation till Moses, som kanske lämnade staven här i förvar för länge länge sedan. Jag har aldrig sett Issa använda den annat än till att stödja sig på när han blir trött. Men han är rädd om staven och låter ingen annan få handskas med den. Hans märkliga förmågor kommer inte från staven utan inifrån honom själv!

Samtidigt som Magdalena talade mindes hon att Issa en gång berättat för henne om en dröm han haft. Han hade suttit på en klippa och en konung hade kommit till honom. Måne det var kung Shalewashin?

-Så snart profeten kommer tillbaka så ska jag be honom uppsöka er, slutade Magdalena. Men nu måste jag återvända hem. Jag känner på mig att Issas hustru har begynt sitt födsloarbete!

Utan mer än att småleende vinka lite med handen

vände Magdalena konungen ryggen och sprang ner till stranden, där roddaren väntade. Shalewashin stod en lång stund och såg efter henne. Den kvinnan ville han gärna ha haft i sin närhet... Hon var inte så ung längre, hennes ansikte bar spår av lidande, men hon hade en säregen skönhet som lyste inifrån, något som han aldrig förr mött hos en kvinna. Hon var dessutom orädd, ja respektlös, och förbluffande intelligent. Han måste få återse både henne och profeten, dessa främlingar intresserade honom!

Långt utanför huset möttes Magdalena av Zerbads hustru, Roona.

-Kom fort, Magdalena, ropade hon andfådd. Jag har sökt dig överallt! Marias värkar har börjat!

Magdalena såg genast att något var galet med Maria. Hon verkade totalt uttömd på alla krafter och värkarna for genom hennes kropp som om de inte hörde till henne, utan levde ett eget smärtans liv runt det lilla livet som ville ut. Magdalena började genast bereda en dryck av välgörande örter som hon lyckades få i Maria. Smärtorna som följde värkarna tilltog och hon började blöda ymnigt, alldeles för tidigt. I elva timmar arbetade hon med födandet innan den lilla flickan äntligen såg dagens ljus. Liten och späd och så ynklig såg hon ut, att Magdalena undrade om det barnet skulle leva till nästa dag. Hon sände en tjänare efter Roona, som själv hade ett spädbarn och därför kunde amma den lilla nyfödda. Så sände hon en annan tjänare för att speja om kanske Issa syntes på den norra vägen, men utan resultat. Marias tillstånd efter födseln var dåligt. Det var tveksamt om hon skulle se morgondagen. Hon blödde och blödde utan slut och ingen av alla de åtgärder Magdalena vidtog för att stoppa blodet hjälpte. Till slut fanns ingenting mer att göra. Maria låg först i koma, sedan vaknade hon till och försökte tala. Magdalena satte örat till hennes mun.

-Nu får du ta över mina plikter, viskade Maria med stor möda. Lova mig att ta hand om Issa och barnet. Jag älskar honom och jag ska finnas i hans närhet. Men nu kommer han, han kommer... han kom...

Hennes ansikte lyste upp i plötslig lycka och klarhet. Hennes ögon var riktade mot en punkt bakom Magdalena. Men vad hon såg skulle Magdalena aldrig få veta, ty lika snabbt som hennes leende glädje kommit, lika snabbt var Dödens Ängel där. Hon somnade in med ett

förklarar anlete. Magdalena föll på knä och bönföll Maria att åter vakna till livet. Hon försökte dra sig till minnes allt vad hennes älskade Mästare lärt henne. Men han hade aldrig lärt henne att uppväcka döda. Hon sände en tjänare att spana efter Issa igen, men utan resultat. Hon höll Marias lilla livlösa hand i sin, försökte värma den vid sitt varma bröst. Hon ville skänka Maria till den älskade, levande och glad. Men ögonlocken var stenportar och bakom dem fanns inget liv, bara en svart, stirrande pupill...

Först nu kunde hon gråta. Då kom någon och lade den lilla nyfödda i hennes famn. En vänlig röst viskade:

-Du får vara hennes mor nu, Maria Magdalena! Jag har ammat henne.

Välsignade Roona! Hon hade fått en liten pilt för några veckor sedan och bättre amma kunde Lill-Maria inte få. Roonas moderlighet var lika frodig och varm som hela hennes yppiga, glada uppenbarelse. Den räckte till för hur många barn som helst, inberäknat maken Zerbad. Det var verkligen en ljuspunkt i den sorg som icke fick sörjas. Det var nämligen så, att när Moder Maria dog stod Issa där med högburet huvud och torra ögon. Han smålog och verkade glad och harmonisk. Magdalena, som grät sina ögon röda, hade inte kunnat låta bli att fråga: "Varför gråter inte du som vi andra? Sörjer du icke din egen mor?" Då hade han svarat: "Sorgen är inte min vän. Sörj de giriga och de maktlystna, sörj de ondsinta och de hat-fulla - men sörj icke den som vandrar över gränsen till min Faders boningar, ty den människan är lycklig. Jag vet att min moder har det bra nu och är fri från alla plågor och bekymmer. Nu kan hon, om hon önskar det, hjälpa oss på ett annat sätt. Hon finns i min glädje nu och i glädjen vill hon vara - förstår du det?"

Inte för att Magdalena förstod det då, men hon tänkte mycket på de orden under de dagarna som kom och ingen Issa infann sig. När hon nästan givit upp hoppet stod han där, högre, lite tård, men med ljus blick och utsträckta armar. Medan hon talade om vad som skett såg hon på honom. Som hon älskade den mannen! Han var hennes sorg och hennes glädje! Gråten bröt hennes röst, tusen känslor stred i hennes hjärta och till slut flög hon in i hans famn, gömde sitt ansikte vid hans skuldra och upprepade:

-Maria är död. Lill-Maria lever. Det fanns ingenting mer att göra, Issa, jag har försökt allt, till och med att återuppväcka henne... Kanske hade du kunnat rädda henne om du hade kommit förr?

- Jag hade kommit förr om jag verkligen hade kunnat rädda henne, svarade han vemodigt och kysste hennes tårvåta kind. Om jag hade kunnat göra NÅGOT, så hade jag blivit hitkallad. Förstår du? Var finns hon och var finns min dotter?

Roona visade fram den nyfödda för fadern, som kysste och välsignade både henne och Roonas egen son. Sedan bad han att få se graven. Efter judisk sed hade Maria begravts i en grotta en bra bit från Srinagar, på vägen till Kashgar. De begav sig dit.

Jättehöga popplar kantade vägen och lantanabuskaras gula och eldröda blommor blänkte fram mellan de smala stammarna. En gångstig ledde in från vägen till de berg och klippor, som kantade en vik av sjön Dal. Där fanns grottor som användes för de sällsynta fall då det behövdes gravar för människor av annan tro än Kashmirinvånarna. Det var ihåligheter i berget, framför vilka man rullade stora stenar och sedan högg in ett kännemärke i bergväggen. En sådan grav hade Maria fått. Ännu var församlingen inte så stor att man brytt sig om att ordna en mer markant gravplats med inbyggda gravar. Nu var huvudsaken att den döde

hade fötterna mot väster och huvudet mot öster efter palestinsk sedvänja. Issa bad att få bli ensam vid graven och Magdalena och Zerbad som följt med honom, vandrade ner till sjön.

Min hustru vilar här i graven för att jag helt skall kunna hänge mig åt Faderns vilja, tänkte Issa. Nu finns ingen annan väg för mig än den gudomliga och min kärlek tillhör det eviga, det tidlösa, det gestaltlösa. Hädanefter skall min kärlek ge livet Liv och spridas med vindens viskningar över hela Jordan. Jag ska söka dem som lyssnar och svara dem som frågar. När jag inte längre finns kvar här skall min ande vaka över allt liv. Men människorna kommer att missbruka mitt namn och min gärning och framtiden är full av krig och maktkamp. Den levande Ondskan kommer alltid att kämpa med det levande Ljuset. Ordet kommer att vanhelgas av många och att bejublas av många. Ge mig kraft, O Fader, att möta Tiden!

Kvällssolen smekte hans ljusbruna lockar när han med nerböjt huvud stod på knä vid graven och bad. Magdalena kände en oändlig ömhet, hon kunde inte låta bli att stryka honom över huvudet. Hon tog hans bön för djup sorg.

- Herre, vi måste gå tillbaka nu! viskade hon. Mörkret faller snart på och jag behövs hos barnen - dina barn, Issa!

- Ja, svarade Issa och gav henne ett av de där strålande leendena som gjorde att hon ville kyssa marken under hans fötter. Maria Magdalena, du blir nu mina barns mor! Jag vet att du kommer att ge dem den ömmaste vård. Självgår jag härifrån ut på vandring för att frälsa detta folk från synder och avgudereri. Välsignad vare du, Maria Magdalena, mina moderlösa barns moder!

Magdalena kände hur gråten snörde samman hennes strupe, så hon kunde inte svara. En moder utan en fader, det var hennes lott. Kanske att Zerbad kände hur svårt hon hade det inom sig, för han lade armen om henne och förde henne därifrån.

-Vi måste hem, kära jungfru, tröstade han. Där väntar oss en av Roonas himmelska fårstuvningar. Och vem vet vad lille Josef har hittat på medan vi var borta! Han är ett riktigt busfrö, den gossen. Jag undrar om Issa förstår det.

Nej, tänkte Magdalena, Issa förstår inte. Han har aldrig velat förstå. Han älskar oss, men hans förståelse ligger på en högre nivå, där vi inte kan möta den. Hans kärlek är icke och har aldrig varit av denna världen. Älskade, älskade Issa!

Ingen hörde den sång hon bar inom sig och som hon sjöng utan ord på hemvägen. Det var sorg och jubel i en enda strof: Magdalenas svikna kärleks sång! Det var blommorna på vägen som inspirerade henne, det var doften från det varma gräset och fåglarnas ändlösa kvitter i trädskronorna...

I sorgen kommer sången
och växer till en dikt.
Ur dikten växer orden
och formas till en bikt.
Den blekblå gentianan
har sommarhimmels färg.
Tidlösans skära blommor
sprids över höstens berg.
Kabblekans gula vintersol

med ståndarn's gyll'ne knopp
 gör vårens gula krokus
 till en sång om nyfött hopp.

14 Och livet går vidare

I vilt raseri rev han ner och förstörde stenröset som skulle hålla demonerna borta. Sedan vände han sig om och tittade på folkhopen som stillatigande och till en del ogillande samlats nedanför det lilla berget.

-De onda andarna finns bara inom er själva! röt han på deras språk. *Ni kan hålla demonerna borta genom att ge varandra kärlek, inte genom att göra stenarna till avgudar.* Allt vad Fadern har skapat är gott. Allt som är skapat har egna färger, toner och former. Men somliga av dessa toner, som egentligen är goda och rena i sig själva, alstrar missljud och dissonans när de blandas med varandra. Det är då de frambringar ett gift som människorna kallar ondska. Ondskan är alltså den disharmoniska blandningen av färger, toner och former, alla goda var för sig. Människan har sin fria vilja och den använder hon till att blanda och skapa toner och former, onda och goda, som blir till levande andeväsen. *Människan skapar alltså sin egen djävul och sedan blir hon rädd för honom och flyr.* Hennes djävul följer efter henne och kastar henne i sina flammor. Djävulen och hans brinnande eldar är människans eget verk och ingen annan än hon själv kan släcka elden och driva djävulen på flykten eftersom hon skapade alltsammans.

-Så de onda andarna finns hos oss själva och inte i stenröset, menar du? hördes en röst från åskådarna. Issa nickade. Innan han hann svara skrek en gammal man till honom:

-Alltså har du själv onda andar inom dig, profet! Du förstör vårt uråldriga beskydd och släpper lös demonerna!

Gubben hötte med näven åt honom. Issa klev ner från stenröset på berget. Den lilla församlingen av åskådare var dödstysta. Vad skulle nu hända?

-Kan du försvara dig, profet? ropade till sist en annan man, otålig över den fortsatta tystnaden.

Issa svarade inte. Han gick rakt fram till mannen och lade båda sina händer om hans huvud. Mannen hade en svart lapp över ena ögat.

-Varför har du den där lappen? frågade Issa.

-Jag ramlade och fick en krok i ögat. Jag kan inte se med det ögat längre, jag har inte kunnat se med det på flera år.

-Visst kan du se! genmälte Issa lugnt och rev av mannen lappen. -Du ser lika bra med båda ögonen!

Mannen stod som förstenad. Han vände sig sakta om och tittade runt på alla de nyfikna, avvaktande ansiktena omkring sig. Sedan brast han ut i ett häpet rop:

-Jag kan se med båda ögonen, titta, titta! Han knep ihop det friska ögat och fäste blicken på sin närmaste granne.

-Jag ser ditt fula tryne, Ramad, skrek han lyckligt. Jag ser lika bra med det sjuka ögat, det har skett ett underverk!

Issa gick fram till den gamle mannen som först hade talat. Suset och sorlet som brusade kring den förut enögde tystnade, och allas blickar

följde profeten.

-Du har svåra smärtor i magen, sade han och lade handen på den bestörte och överrumplade mannens buk.

-De försvinner nu och kommer aldrig mer tillbaka. Gubben lade båda händerna på sin mage och tittade ner på den. Det var en mycket stor och uppsvälld mage.

-Ja, smålog Issa, du måste förstås se till att äta förståndigt, inte lassa i dig sötsaker och fet mat som du brukar, för då kan du bli sjuk på nytt. Det fanns ett stort svart sår i din mage. Det har jag helat. Men inte bara felaktig mat kan åstadkomma sådana sår, utan också negativa tankar och dåraktigt tal om demoner!

Det hade kommit fler åskådare och stämningen präglades nu av beundran blandad med förundran. Vad var det egentligen som skedde? Aggressiviteten hade givit plats för en tyst bidan. Man höll sig avvaktande. Vad skulle nu hända? Issa ställde sig mitt ibland dem, såg sig runt omkring och fäste blicken på var och en, sakta och forskande. Inte ett ansikte undgick hans granskning. De skrvade på sig, de skrapade med fötterna, men de vågade inte säga något. I profetens blick trängde in i alla gömda skrymslen, men den gav också en utesäglig frid.

-Tystnaden har inga gränser, sade Issa till slut. Tystnaden är icke en plats. Den är icke skyddad av svärd eller avgudar. Människan bär inom sig den hemliga heliga plats där hon kan möta sin Gud. Det gör detsamma var hon bor, på berg eller i djupaste dal, om hon är på en marknadsplats eller i sitt hems stillhet. När som helst kan hon öppna dörren på vid gavel och finna tystnaden, finna Guds boning djupt inne i sin egen själ.

-Tystnaden är själens kungarike, fortsatte han och lyfte upp båda sina händer. Dit in kan endast den renhjärtade komma. Därinne måste du lägga bort all oro, alla spänningar, de dagliga bekymren och låta din mänskliga vilja gå upp i den gudomliga viljan. Då kommer du in i ett heligt medvetande och du ser Herrens flammande ljus inom dig. Då känner du att i varje kroppsdel, från huvud till fot, väntar ljus på att bli tända av kärlekens flammande fackla. När du skådar de brinnande ljusen skådar du samtidigt vattnet från visdomens källa springa fram ur ditt eget inre och du kan dricka av det och förbli i det! När du kommit in i det allra heligaste finner du Guds Ark, vars täckelse är nådastolen. Lyft då Arkens lock: därinne ligger Lagens tavlor. Tag ut dem och läs dem, de innehåller alla de bud du behöver. I Arken liggerockså profetians magiska spö. Det är nyckeln till alla dolda betydelser av det närvarande, det kommande och det förflutna. Sök den manna som utgör livets hemliga bröd. Den som äter därav kan aldrig dö. Anglarna bevakar detta skrin som finns inom varje själ och vem som helst kan komma in till det och uppleva sin egen del av undret.

Medan han talade föll de nyss så motsträviga åskådarna på knä. När han var färdig vidrörde han var och en av dem med toppen av högra handens fingrar. När de sedan tittade upp för att tacka honom var han försvunnen. Detta var något de ej förstod, men accepterade som någon slags magi. Ibland fanns han där mitt ibland dem, och när han försvann fanns hans ord kvar. För många var orden omskakande sanna, för andra var de krävande, svårförståeliga. Men ingen gick oberörd från profetens möten.

Issa talade överallt, för alla. Hans numera starkt grånade hår förstärkte den upphöjda skönheten i hans uppenbarelse. Ibland såg

människorna ett sken omkring honom och när de påpekade detta, talade han om att det var hans aura. *Han berättade för dem att han såg deras sjukdomar i auran och det var genom den han ledde det gudomliga helandet. Det var inte alla människor förunnat att bli friska. En del hade så djupa sår i sin aura, att den icke gick att läga.* Då välsignade han dem bara och gick vidare. Med hans välsignelse blev det lättare för dem att möta det öde som väntade.

Mötet med Shalewashin i Himalayas berg hade följts av många nya sammanträffanden mellan konung och profet. Denne mäktige konung var starkt påverkad av den främmande Mästaren och hjälpte honom på alla tänkbara sätt att sprida den kunskap han kommit till Jorden för att förkunna. Nog hade konungen gärna sett att Magdalena blev hans, men han respekterade Issa för mycket för att tilltvinga sig den åtrådda.

-Mästare, du har en klenod i ditt hus, sade Shalewashin till Issa. Du skulle väl inte kunna tänka dig avvara Magdalena? Jag har aldrig förr lyssnat till en slik kvinna. Hennes tal är värdigt en man, hon skaldar bättre än hovets förnämste poet och kring henne lyser en värdighet som drottningen avundas henne!

-Konung, svarade Issa allvarligt, Magdalena är den enda mor mina två barn känner. Skulle jag rycka henne ifrån dessa sköra unga plantor? Hon är i mina ögon ovärderlig och jag skattar henne högre än mina lärjungar.

Konungen tänkte, att hon säkert var outhärlig på alla tänkbara sätt. Han lade sin arm omkring Issas axlar och viskade förtroligt i profetens öra:

-Då vill jag inte längre främtaga dina barn deras mor, Yus Asaf. Ej heller vill jag skilja en så dyrbar juvel från sin infattning! Men om du en gång tröttnar på hennes tjänster så sänd henne till mig! Finner du icke hennes kropp lite kantig? Mina kvinnors former är mjuka och runda och inbjuder till stor vällust. Vill du att jag sänder dig en av dem?

Issa tänkte sig noga för innan han svarade. Han hade två barn, hans manbarhet kunde icke betvivlas, men hur skulle han få denne barbariske kung att förstå den askes, som numera präglade hans liv?

-Jag tackar dig, Shalewashin, svarade han, men det finns icke plats för någon mer kvinna i mitt liv.

Nej, för då blir Magdalena säkert svartsjuk, tänkte konungen, som hade en dominerande och svartsjuk gemål. Dessutom fanns Magdalena ständigt vid profetens sida när han var hemma och alla utom Issa själv förstod hur mycket hon älskade honom. Hennes ögon förrådde henne. Han var en välkänd förkunnare i Kashmir nu, Issa. Många blev döpta till hans heliga tro, många följde honom på vindlande vägar när han vandrade i bergen. Väder och vind bekom honom icke. Målmedvetet och oförtrutet gick han med den långa staven i sin hand. Men han hade aldrig något av sina barn som följeslagare. Det var som om de enbart tillhörde Magdalena.

Josef ville icke följa sin far, sonen var inte ens hans lärjunge. Pojken, som nu var sjutton år, skapade helst med sina händer. Först arbetade han en tid som krukmakare, men leran var inte hans rätta uttrycksmedel. Sedan började han arbeta hos en silversmed och det trivdes han bättre med. Medan silvret sakta smälte kunde han dikta och fantisera. Den som förstod honom var den enda mor han kunde minnas: Magdalena. Hon hade hjälpt pojken att öppet trotsa fadern när denne ville att Josef skulle bli hans lärjunge. Pojken brukade gå ut ensam i naturen eller ro ut på sjön i en liten jak-båt. Han måste få dagdrömma i lugn och ro. Hans drömmar

liknade inte faderns, de var mycket mer konkreta och rörde sig om den tid han levde i. Hans dikter var till en del romantiska, men de kunde också beskriva krigande soldater, smuts och stank och pestens härjningar. Han diktade icke om Gud och ännu icke om kvinnor, men om döden, om skam och om ondska. Detta hade Issa svårt att smälta, men Magdalena lugnade honom med att säga att pojken var ett snille i vardande och samtidigt på väg att bli en skicklig silversmed. Sådana var det ont om. Efter utbrott av förtvivlan, kontroverser med sonen och ibland även med Magdalena, begav sig Issa på vandring. Hans dåliga humör varade aldrig länge när han kom ut på ängen och såg vindens lekfulla dans över hagtornet, när de vita lätta blommorna blåste iväg i moln som liknade änglavingar. Då glömde han oro och missnöje för barnen och njöt av naturens tempel, där han ständigt mötte sin Fader.

Lill-Maria var ännu ett barn, men för var dag blev hon alltmer lik sin mor. Marias mjuka, regelbundna skönhet återspeglades i flickans drag, men hon hade också en sturskhet som modern saknat. Issa förstod sig inte på henne och undvek henne så mycket han kunde. Han kände sig osäker i hennes närvaro - en känsla som han inte var van vid och som han hade svårt att acceptera.

Den här dagen, då Issa rivit ner den lille stenguden från röset var det emellertid Josef som kom sin far i möte. Issa passade på att "försvinna" då den lilla församlingen av åhörare låg på knä och bad. Han skyndade över berget och ner på andra sidan och noterade samtidigt att ingen märkte hans flykt. Annars hade de följt efter honom, ty gav han med båda händerna och hela hjärtat så tog de ändå tag i honom och ville ha mera.

- Jag har hälsningar från Modern, ropade sonen andfådd. Hon önskar att far kommer hem så fort som möjligt!

Magdalena sände sällan bud på honom. Hon lät honom leva i sin värld, utträtta det han måste få gjort, utan att blanda sig i hans mission. Alltså måste det gälla något viktigt nu.

Det uppstod alltid en viss spänning mellan far och son. Josef hade känslan av att fadern ställde förväntningar på honom som han inte kunde motsvara. Säkert hyste fadern förhoppningar om att Josef skulle intressera sig mer för Läran, den enda sanna, som han brukade säga. Detta ingav Josef en känsla av olust, ja ibland även rädsla. Men Issa visste hela tiden att hans son måste få gå sin egen väg. Han ställde inte några medvetna krav på Josef. Han visade sonen kärlek, tålmod och förståelse -åtminstone trodde han det. Ändå fanns spänningarna där och skapade sorg i Josef, en sorg som gick hand i hand med onödiga självförebåelser. Han var den store berömde profetens misslyckade son...

Magdalena stöttade pojken, det hade hon alltid gjort. Hon var både far och mor för båda barnen, eftersom Issa var så lite hemma. Zerbad hjälpte henne alltid, särskilt med JoseÉ Han tröttnade aldrig på pojkens frågor och han kunde förklara det mesta, eftersom frågorna icke var av religiös natur. Själv hade han fyra barn och han älskade de unga. Han tyckte inte om att bli påmind om sina gamla synder. Det hände att någon hade hört ryktas om Zerbad's forna bravader och retade honom för det - men den personen fick ångra sig! Annu var Zerbad's nävar som släggor och hans humör kunde flamma upp som en mareld. Då var det bäst att hålla sig undan! Men mot Josef var han mild som en duva och klok som en uv. Han lärde pojken alla manliga färdigheter och Josef dyrkade honom.

Issa undrade vad budet från Magdalena gällde. Men sonen ville inte berätta.

-Far som är profet, retades Josef, borde väl veta vad som är å färde!
Jag säger ingenting, det får jag inte. Det ska bli en glad överraskning!

Det var det! Utanför huset mötte dem Tomas, vännen, "tvillingen" och profeten från södra Indien. Issa slöt honom i sin famn och länge stod de så, återförenade efter åratals skilsmässa. Tomas hade levat som missionär hos den indiske kung Misdai. Han hade lyckats omvända så många hedningar, att det blivit en hel församling. Hitintills hade han stått högt i gunst hos konungen, men han hade motståndare vid hovet som inte försatte några tillfällen att misskreditera honom. Kungen var dock så fäst vid Tomas att han icke lyssnade till slikt förtal - än så länge. Tomas hade ändå känt en stark oro inom sig inför framtiden och därför hade han beslutat att uppsöka sin gamle vän och läromästare.

-Det är svart att få människor att förstå reinkarnationstanken rätt, berättade Tomas när de satt tillsammans framför den öppna elden samma afton. De vill tro att de kommer tillbaka till Jorden som flugor eller andra lågt stående djur och det tar de som straff för synder de begått. Att få komma tillbaka som människa igen är för dem en otrolig belöning som de anser sig ovärdiga. De vill inte inse att människan utvecklas från liv till liv.

-Det är faktiskt olika med den saken, påpekade Issa milt. Minns du att jag ofta brukar säga: Jag är uppståndelsen och livet! Det betyder att jag är det goda, det sköna och det sanna. Om en människa tror på mig skall hon icke dö, men få evigt liv. När ni ser era spegelbilder brukar ni glädja er åt dem, men när ni ser de bilder som fanns före er, de som varken dör eller uppenbarar sig -hur mycket kommer ni då att tåla?

Jag säger nu till dig, Tomas, att den kropp som lägges i graven eller förtäres av elden är icke den kropp som skall bestå. De som kommer tillbaka skall få nya kroppar som är deras egna. Salig är den som var redan innan han blev till! Säg det till dina församlingsmedlemmar!

JAG ÄR, som är JAG, kan inte dö. JAG ÄR kommer tillbaka till dess gärningarna blivit fullbordade, både dina och andras. *Skalet, som är din kropp, ruttnar, men kärnan innehåller ett nytt frö.* Är det så svårt att förstå? Fikonet som inte äts upp utan ligger kvar på marken under fikonträdet skrupnar bort, men kärnorna i det innehåller livets evigt strålande gnista. Där finner du sambandet med Fadern och Alltet.

-Jag ska försöka få dem att förstå, Issa, smålog Tomas. Allt förefaller så enkelt när du förklarar det. Jag måste ständigt ge min församling nya impulser. Jag behöver din hjälp och inspiration. Många frågar mig var vägen börjar.

-Jag svarar: Hos kärleken och godheten. Om ett av dessa två ting hade funnits bland de höga prästerna och makthavarna från begynnelsen, skulle ondskan aldrig ha kommit till.

-Du talar så ofta om himmelriket, anmärkte Tomas. När jag gör det, så brukar de fråga mig: När kommer himmelriket till oss? Då måste jag svara att himmelriket finns inom var och en, men det vägrar de att tro. De har lättare att se Mörkrets krafter. Vad säger du om den saken?

-Kan himlens fåglar erkänna det som finns under jorden? Kan fisken i havet erkänna det som finns i himlen? Var och en som känner sitt inre kommer att finna att de är i Gud och att Gud är i dem. Lyft upp stenen så finner du Honom - klyv vedträet och där är Han! Vet du, Tomas, att det är en oro som för till döden och likaledes en oro som för till livet! För att stilla den oron behöver du kunskap som vilar på en grund av kärlek och

sanning.

Issa strålade av glädje, men Tomas suckade.

-Det låter så enkelt när du säger det, klagade han. Men när jag får alla frågor tänker jag på att det finns många läror och många profeter. Hur ska mina får veta att jag är den rätte herden för dem?

-Där skall komma många i mitt namn, förklarade Issa och hans blick såg långt bort, bortom den mörkblå natthimlen och bortom de blinkande stjärnorna. En del, fortsatte han, kommer att var klädda i fårakläder, men invändigt är de rasande vargar. Det går endast att känna igen dem på frukten av deras gärningar. Det är dina ord som gäller, Tomas, och din kärlek! Den känner de, tro mig, ty den omsluter dem med sådan kraft, att ingen tveksamhet kan rymmas i deras hjärtan.

-Lill-Maria har somnat och Josef är hos Zerbad. Får jag komma och lyssna till er båda? frågade Magdalena. Lång och slank stod hon bakom Tomas. Eldskenet spelade i hennes gråsprängda hår och gav det samma rödaktiga glans som i den tidiga ungdomen. Hon drog schalen tätt omkring sig och satte sig mellan de båda männen. Issa såg kärleksfullt på henne.

-Vad skulle jag ha gjort utan dig? sade han och lutade sig fram och smekte hennes kind. Du har varit den klippta jag lutat mig mot när jag lämnat hem och familj för att predika och helbrägdagöra. Ditt klara förstånd har lett min familj under alla dessa år och du har måst glömma dig själv och din egentliga mission.

-Min egentliga mission har aldrig varit något annat än att följa dig, Mästare, svarade hon leende. Jag kan inte ge mig ut och predika! Det är alldeles nog att jag, som är kvinna, skrivit alla de dikter och betraktelser som jag hoppas kommer att överleva oss alla och vittna om dig och din gärning.

Issa gav henne en märklig blick. Han tog hennes hand och sade med låg röst:

-I dig möts det manliga och det kvinnliga, Magdalena, ty du har nått upp till den största kärlekens fullbordan. Dess altare är i himlen och på jorden och dess ljus sprids inifrån sådana människor som du. När de två blir ett i det yttre såväl som det inre och det manliga tillika med det kvinnliga varken är manligt eller kvinnligt, då fungerar Allkärleken, den villkorslösa, oändliga Kärleken.

Tomas såg begrundande på honom.

-Så du menar, konstaterade han, att Maria Magdalena måste bli man för att bli en levande ande som liknar oss män? Menar du att först när varje kvinna göres till man får hon gå in i himmelriket? Som jag förstår det, överskrider hon sin mänskliga kvinnliga natur och blir på det viset man?

-Tomas, du vet att sädescellen innehåller både manliga och kvinnliga potenser, invände Issa. Alla människor har båda dessa anlag i sig. Varför då förakta dem som bär på det övervägande kvinnliga, men också visar goda sidor av det manliga? Icke alla manliga egenskaper är goda, det vet du lika väl som jag.

Innan Tomas hann svara utbrast Magdalena:

-Prisa hans storhet, Tomas, för han har gjort oss kvinnor redo att erkänna mannen i oss! Det betyder att det manliga och det kvinnliga möts på en högre nivå än den jordiska, den som innehåller köttslig lust och längtan. Sädescellen måste till för att skapa barnet - men barnet kan heller inte skapas utan sädescellen. Där är den jordiska skillnaden mellan

manligt och kvinnligt. Könen har kommit att spela alltför olika roller. Ordet "människa" innebär båda könen och ger dem lika stor del i fullkomningen. Det är vars och ens ensak hur starkt han eller hon vill falla in i sin roll. Men det viktiga är att det manliga och det kvinnliga har en större gemenskap och en större uppgift i den kosmiska kärleken. Där - i den - skipar ingen man lagar som kvinnan underkastar sig. Där är hon hans like.

Tomas reste sig upp. Hans ansikte var mörkt i det spelande eldskenet och han höll händerna knutna utefter sidorna.

-Hur ska jag kunna förklara sådant tal, som är ovärdigt en kvinna, för mina församlingsmedlemmar? för han ut. De utgörs enbart av män.

-Och de sjuka som du botar är förstås också bara män? frågade Magdalena i len ton.

-Det där var inte rättvist, protesterade Tomas, det var ett slag under bältet. Vi talade inte om helande, vi talar om mäns och kvinnors uppgifter i livet. Om kvinnan är av så stor betydelse som ni båda hävdar, så kan hon ju bli både domare och soldat!

Nej, kvinnan skall finnas vid härden och mannen är hennes försörjare och välgörare. Hon föder barnen, han ser till att de har mat och kläder. Icke en man i min församling skulle vara av annan åsikt.

-Då tycker jag att du ska få dem på andra tankar, genmälte Issa lugnt. Du talar på en mycket låg nivå och jag är besviken på dig. Det du säger förvånar mig, efter allt jag försökt lära dig.

-Vi lärjungar har alltid tyckt att du bekymrade dig för mycket om Magdalena, anmärkte Tomas giftigt. Hon är ju bara en kvinna.

Magdalena reste sig och gick ifrån dem. Om hon hade stannat kvar så hade hon slagit till Tomas. Han tiggde om en örfil! Issa såg och förstod hur hon kände det. Han visste också sedan gammalt att hans lärjungar var svartsjuka på kvinnorna omkring honom, särskilt på Magdalena. Hennes begåvning retade dem, ingen av dem hade hennes talanger att dikta och uttrycka Issas lärdomar.

-Jag tycker inte att du predikar min lära så länge dina tankar går i sådana banor, sade han strängt till Tomas. Du är tjurig och dum. När du inte kan tvivla på mig längre så söker du en kvinna att tvivla på! Jag önskar att du ber Magdalena om ursäkt. Jag ändrar icke min inställning till kvinnorna. Alla människor har både manligt och kvinnligt i sig och bör lyssna till båda sidorna innan de talar.

Endast de som har frid mellan sitt manliga och kvinnliga jag vet vad äkta kärlek är och kan sprida den.

Utan ett ord gick Tomas in och sökte upp Magdalena. Han bad henne kort om förlåtelse, men hon kände att hans hjärta icke var med.

-Du har förändrats, sade han sedan till Issa. Du är icke samme Mästare som jag följde i Palestina. Vi går två skilda vägar numera. Jag förstår om du älskar Magdalena, hon är en härlig kvinna. Men för den skull behöver du inte lovprisa det kvinnliga och likställa det med det manliga. Har hon icke givit dig vad du önskar under alla dessa år? Räcker det inte med det?

Han också, tänkte Issa med en känsla av maktlöshet. Parningen tycks vara det viktigaste hos människosläktet. Det värsta är, att så kommer det att förbli! Människan går mot en tid av frihet mellan könen som skulle kunna vara en befrielse - men som i stället låser in dem i ännu värre positioner. Så blir det ända till dess att Jorden vaknar upp och ruskar på sig, vrider sin axel och stönar i fruktansvärd vrede över att makten och

kärleken är förenade i oupplöslig skam.

Nästa dag reste Tomas från Srinagar. De såg honom aldrig mer. Han hade under sin frånvaro kommit i onåd hos kung Misdai. Efter en kort tid led han martyrdöden.

15 Romaren

Lill-Maria lekte på gräset utanför huset. Där fanns en jättestor platan som skuggade så skönt i middagshettan. Magdalena, som just nu tillredde kvällsvarden, hade tillverkat en docka av träbitar och överblivet tyg, med lindhår och målade ögon. Det var Lill-Marias eget lilla barn och hon hade frågat storebror Josef om han åtog sig att vara pappa åt dockan, men han hade vresigt snäst henne. Det gick inte alls för sig, hon kunde välja någon av sina lek-kamrater. Så hon hade valt Ababid, Zerbads son, och han hade nådigt åtagit sig den ärofulla uppgiften. Han hade dolt ett stort leende. Han var nästan vuxen nu och hon bara elva och han visste nog mer om faderskapets alla hemligheter än Issas lilla brunhåriga dotter. Han hade hållit henne kär ända sedan hon låg i vaggan och han hoppades att hon en gång skulle bli hans maka. Det anade hon inte ännu. Barnet måste få vara barn ännu ett par år.

Lill-Maria sjöng en vaggvisa för sitt dockebarn. Men plötsligt blev hon avbruten av en grov röst som frågade om detta var profeten Issas hus. Hon tittade upp på en främling som stod tätt inpå henne och såg ut som om han tänkte slå henne. Det var en storvuxen, grovbarkad karl, klädd i en dräkt som inte var vanlig i Srinagar. Den liknade soldatkläder. Kolten av oblekt linne var smutsig, men man såg ändå att den var av god kvalité. Han hade ett brett läderbälte om midjan och benen var lindade med smutsigt tyg. Ett spjut var instuckat under bältet. Hans barska ansikte närmade sig Lill-Marias och hon kröp ihop av rädsla. Han hade svart hår och skägg som växte vilt och ovårdat och de bruna ögonen såg elaka ut. En frän, konstig lukt kittlade hennes näsborrar. Det var inte alls trevligt.

-Min far heter Issa, mumlade barnet. Han är inte hemma, han talar till folket i templet uppe på berget därborta.

Hon pekade med en liten darrande hand bakom hans rygg.

-Jag vet det, dundrade främlingen, jag kommer därifrån och har lyssnat på din far. Jag måste tala med honom personligen. När kommer han hem?

Flickan vände bort huvudet. Det var som om mannens små tättsittande ögon utstrålade ondska och nu tog hans tunga näve fatt i hennes tunna tunika. Hon darrade av skräck och det tycktes förnöja honom. Han smålog åt hennes försök att vrida sig loss.

-Jag vet inte, jag lovar att jag inte vet! Nu var tårarna inte långt borta och hon kunde inte springa sin väg, hon var fast i hans stadiga grepp.

-Är det inte dags för kvällsmåltiden? väste han. Kommer han inte hem och äter?

-Vad tar du dig till med min dotter?

Issas röst var stark och myndig. Mannen hoppade till och släppte barnet som genast rusade in i huset.

-Det är dig jag vill träffa, genmälte mannen kallt och reste sig i sin fulla längd. Han var huvudet högre än Issa, men ändå verkade profeten lika lång på grund av den värdighet och styrka han utstrålade.

-Det du vill mig kunde du ha sagt vid templet, sade Issa förargat. Du

behöver inte göra intrång i mitt hus och hota min lilla dotter. Du kommer från Palestina, inte sant?

-Ja det gör jag, och där söker vi sedan många år tillbaka efter en brottsling vid namn Jesus Kristus, som gått i landsflykt. Ett pris är utställt på hans huvud - helst levande. Han skall inför rätta i Jerusalem.

-Vad har han gjort? frågade Issa. Jag känner inte Jesus, men jag vet att Kristus har uppstått till sin fader himmelriket. Jag medger att jag är palestiniere, men nu är mitt namn Issa och jag är en av folket i Kashmir.

-Han är en uppvigglare, svarade romaren. Han har ett långt syndaregister att sona. Jag heter Manus och jag tillhör den romerska hären i Jerusalem. Jag är krigare, förstår du.

-Du kanske var krigare, svarade Issa kallt, men nu förefaller du mig som en vandrare utan mål, som lastar världen för din egen olycka. Du är i landsflykt, Manus! Varför?

-För att jag älskade fel kvinna, svarade romaren buttert. Jag dödade för att få henne och hon råkade också stryka med. Hon kastade sig framför spjutet så att jag genomborrade både henne och maken. Eftersom jag kommer från en aktad familj i Rom så sände min befälhavare iväg mig. Sedan dess har jag färdats långa vägar.

-Och när du hörde talas om mig hoppades du få mitt huvud på ett fat och en belöning därtill! Du trodde kanske att du skulle bli återupprättad som krigare i din gamla armé? Men du kan aldrig bevisa att jag är densamme som den du tror. Om du dödar mig eller fängslar mig på så löst tal, så lever du inte många timmar. Här finns många som genast skulle hämnas mig. Nej, romare, gå in i huset och ät dig mätt vid mitt bord. En full mage och en god natts sömn kanske ger dig andra tankar.

Magdalena reagerade hårt när Issa kom till kvällsvarden med främlingen vid sin sida. Hon visste att han alltid hade fog för det han gjorde, men romarens obehagliga uppsyn skrämde henne. Tigande serverade hon männen medan Lill-Maria gömde sig i ett hörn av köket. Hon förstod inte fadern. Varför drog han in det onda, farliga i huset?

Efter måltiden sände fadern efter henne och hennes bror Josef. Manus hade försvunnit.

-Hör på mig, ni som undrar över att en ovänligt sinnad främling gästade vårt hus i afton. Vi är alla från början frön med möjligheten att gro inbyggd i oss. Fröet måste ha jord och vatten, men även om det har bådadera i övermått, men intet ljus, kommer det bara fram en liten blek planta som dör i mörkret. Om fröet får ljus tillika, växer det till ett kraftigt träd som bär härliga frukter. Det är bättre att tända ett ljus än att förbanna mörkret - vilket är precis vad Lill-Maria och ni andra gjorde när ni misstrodde främlingen. Det onda kan förbytas i ljusets seger, men då måste vi alla hjälpas åt och se till att så sker. Förstår ni?

Lill-Maria nickade och sprang sin väg, men Josef knöt sina tonårnsnåvar och höll upp dem mot fadern.

-Mina händer vill försvara gott mot ont, lika väl som de vill arbeta med fast material, icke med drömmar. Jag förstår inte ert tal om ljus när det gäller en man som traktar efter ert liv. Tänk om han återvänder till Palestina och samlar ihop en krigshär som kommer hit?

Issa smålog.

-Jag har tänkt mig att du ska bli en av mina trognaste lärjungar, tillrättavisade han, och jag är bedrövad över att det du säger är fel. Ont kan bara besegras med gott. Mannen kommer att begiva sig härifrån i

morgon, en erfarenhet rikare och med en bättre tro på människorna.

-Men se, det tror inte jag! hördes Magdalenas höga, klara stämma. En skurk är en skurk och det vore bäst om han försvann från Srinagar. Han uppsökte inte sänghalmen med en gång, som du tror. Han gav sig på en av grannens unga döttrar och där får han nog sina fiskar varma. I vårt stall hyser jag honom inte!

Myndig och skön som en slank lilja stod Magdalena i den bleka strimma som var kvar av aftonrodnaden. Ansiktet hade en bestämd och oemotsäglich min. Inte ens Issa vågade protestera när hon var på det humöret. Han reste sig för att gå sin sedvanliga kvällsvandring och Josef skyndade till hans sida.

-I afton går ni inte säker på de vägar där romaren kan lura, sade han. Jag följer med för att försvara er, far!

-Gud försvarar mig! invände profeten. Men han protesterade inte när sonen slöt upp vid hans sida. Han tänkte bara sorgset, att som väktare var hans son trofast och pålitlig, men någon profet skulle pojken nog aldrig bli. Han ville bara arbeta med sina händer, han trivdes inte tillsammans med Guds ord. Det var en stor och tung besvikelse.

-Far, far, mitt lilla barn har fått en pappa!

Äntligen fick Lill-Maria tillfälle att berätta sin egen stora nyhet. Hon viftade ivrigt med sin docka framför fadern och brodern. Issa rynkade ögonbrynen, men när han förstod att flickans glädjeutbrott gällde dockan stannade han och lade handen på dotterns huvud. Lill-Maria berättade andfådd och lycklig att Ababid åtagit sig faderskapet.

-Då är Ababid din make nu, Lill-Maria! skämtade Issa. Vill du ha honom till man?

Lill-Maria hoppade högt och klappade i händerna, men fadern hade redan glömt henne och fortsatte framåt i djupa tankar. Glädjen försvann ur hennes ansikte. Hon slog ner ögonen och kände sig bedrövad. Ababids far kunde skoja och leka och dansa runt och prata med sina barn. Hennes far talade sällan med henne. Han var så allvarlig och om han en gång skämtade, så flög skämtet ~enast bort på rädda vingar utan att invänta glädjens Angel.

Magdalena, som hon kallade för mor, var snar till både lek och allvar. Lill-Maria förstod inte riktigt varför hennes "mor" inte var gift med hennes far. Ababids mor hade tagit henne på sitt breda knä och berättat att LillMarias mor var en Ängel och att Magdalena bara hjälpte till med att vara mor. Det var svårt att förstå. Kunde en mor vara bättre än Magdalena?

Kunde en famn vara varmare, ett öga mildare och en hand mjukare? Nej, för henne var Magdalena MODERN och fadern en bifigur. Han hade alltid fullt upp att göra, aldrig tid att lyssna. Josef tyckte som hon. Det var inte så att de icke älskade sin far, ty det hade Magdalena sagt att de måste göra. De aktade honom högt, men han kändes nästan lika främmande som den där romaren, fast på ett snällare sätt. Hon gick ner till sjön och sköljde ansiktet i det klara, ljumma vattnet. Det började bli mörkt ute och mörkret faller snabbt i Kashmir. Hon måste in till mors trygga famn.

En hand grep tag i henne och hennes händer fick tag i ett toviggt hår. Hon kände samma stinkande andedräkt som tidigare på dagen och förstod att det var romaren. Han lade sin andra hand över hennes mun.

- Skrik inte, flicka, mumlade han i hennes öra. Jag gör dig inte illa om du gör som jag säger. Jag har hört att din far har samlat ihop rikedomar

som han har fått av furstar. Du ska tala om för mig var han gömmer dem. Annars får du smaka på den här!

Hon kände hur något stort och hårt trycktes mot hennes rygg och mannen skrattade på ett mycket otrevligt sätt.

- Vi ska nog trivas bra ihop, lilla vän, väste den grova rösten, bara du visar mig rikedomarna! Seså, led mig nu raka vägen dit!

Men nu hade Lill-Maria samlat allt det mod och den förtrytelse hon kunde uppbringa. Någoting trycktes än hårdare mot ryggen och handen hölls fortfarande mot hennes mun. Hon bet till det kraftigaste hon kunde. Handen rycktes bort och Manus kved:

- Jag ska mörda dig, du satans lilla horunge! Har du rovdjurständer, min arma hand blöder som om den var slaktad... AJ!

Svaret var en spark på hans smalben och eftersom han var i färd med att undersöka bitsåret i handen, var han oförberedd. Han släppte taget om henne och vinglade tillså att Lill-Maria kunde slita sig lös. Hon sprang som en liten hare i mörkret och stannade inte förrän i det trygga rummet där Magdalena satt och sydde. De förebrående orden tystnade på moderns läppar när hon såg det blodbestänkta barnet sjunka ner på golvet, flämtande som ett skadat djur. När hon hört vad som skett sade hon bistert:

-Det där fröet fick visst för mycket sol, så han fick guldfeber. Han är en orm och en usling och han skall icke mer in i detta huset. Han måste jagas bort från staden, det ska jag se till!

Josef kom tillbaka från promenaden. Han hade lämnat fadern vid templet, eftersom han inte hade lust att gå in där. Han visste att Issa skulle stanna där en god stund. Templet var hans skapelse, hans heliga hus och hans hjärtas kammare. Mittpartiet reste sig högt och runt. Från det riktades ett ihåligt torn upp mot Faderns boningar. Den moskéliknande rundeln var utsirad inuti på ett enkelt och vackert sätt. På golvet låg mattor, tillverkade Srinagar, skänkta av de troende. Väggarna var också klädda med mattor. Issa kallade tornet för "Faderns öga". På natten kunde man se stjärnornas och månens vandringar och Issa tröttnade aldrig på att sitta på sin lilla mattbit och skåda genom "Ögat". Josef blev så trött av att sitta med bakåtlutat huvud, så han var glad när han slapp gå dit och få ont i nacken. När han vände sig om därutån för tyckte han att de fyra partier som omslöt mittkupolen hukade sig som stenpucklar mot vinden. Han ryste till och skyndade hemåt. Han var mätt på religion, mätt på profetior, helanden och meditationer. Han ville leva ett vanligt liv, långt borta från kontemplation och visa levnadsregler. Det var inte så att Josef var en hedning. Han trodde på faderns Gud som en god och förlåtande Kraft som överskuggade människornas gärningar. Han var snarare from än tvivlare. Men han ville arbeta med det som hans händer trängade efter. Han ville pröva olika material och skapa ur sina egna inre visioner på ett materiellt och nyttosamt sätt. Ädla metaller och ädla stenar skulle bli hans arbetsfält. Allt vad han ville skapa fanns i bilder inom honom: goda, sköna, onda, vrede eller vrånga. De etsades på kärnen eller smyckena, de blev till ormar som bet sig själva i stjärten och som såg på världen med ädelstensögon. De blev ibland till drakar, till krigare och svärd, till vidunder med två huvuden men också till lysande änglar med fladdrande vingar. Ibland berättade Josef med sång. Hans sånger började bli bekanta i den lilla huvudstaden. En del av dem var inte alls vackra. Men de var mänskliga och de var knutna till livet sådant som det är - icke till ett fantasiliv i evig skönhet som fadern förespråkade.

När Josef fick veta vad som hänt hans lillasyster gick han utan ett ord ut igen. Han visste var han skulle söka romaren: horhuset eller krogen. Mycket riktigt fanns främlingen på krogen, där han styrkte sig med det goda, inhemska vinet. Han tömde en stor bägare när Josef kom in och det rubinröda vinet rann utefter hans svarta skägg som två bäckar av blod. Flera av Issas vänner fanns där, tillika med Zerbad. Alla iakttog under bister tystnad den skrytsamme främlingen som öppet talade om att han tänkte förråda deras älskade profet och därefter inhösta en stor belöning. När Josef ställde sig mitt emot mannen och äskade tystnad lystrade alla.

- Du har försökt bedriva otukt med min lillasyster, sade pojken. Du har hotat henne och skrämt halvt ihjäl henne. Du har kränkt gästfriheten hos min far, som tagit emot dig med kärlek och givit dig föda och tak över huvudet trots att han kände ditt motiv. Du ville stjäla hans guld. Vad tycker ni alla att denne man ska ha för straff?

Med Zerbad i täten reste sig männen hotfullt och närmade sig romaren.

Zerbad var ännu i sin krafts dagar och hans händer var hårt knutna kring ett föremål under manteln. Allt tätare slöt männen sig kring Manus. Krogvärden drog sig tillbaka och höll kvinnorna borta. Josef stod mitt emot främ

lingen och såg honom rätt in i ögonen. Plötsligt, snabbt som en vessla, drog denne fram en kniv för att sticka den

i Josef. Det skulle han inte ha gjort. Någon bakom honom var snabbare. En dolk begravdes i hans rygg innan hans egen kniv hunnit nå sitt mål.

Nästa morgon hittades romarens döda kropp utanför stadsgränsen. Issa läste böner för den olyckliges själ, men Zerbad deltog inte. Ingen frågade efter vem som var skyldig till främlingens död och ingen sörjde honom.

16 De lugna åren

Hon kände att hon började bli gammal. Hon såg det på barnen, men allra mest såg hon det på honom, mannen som hon älskade. Magdalenas

händer rörde sig flinkt över degen som hon knådade. Hennes lockar var för länge sedan blandade med så många vita strån, att håret snart var lika vitt som linnetyget i hennes mantel. Issa var visserligen bara gråsprängd ännu, men ansiktet hade fårats och de strålande ögonen kunde inte ljunga och blixtra som förr. Hans ton hade dämpats, hans ord mildrats. Hon visste att det inre livet tagit överhanden. De yttre skeendena överlät han åt svärsonen Ababid. Denne var redan en erkänd profet som sin Mästare: en stark och övertygande talare, en kraftfull helbrägdagörare, men också en god familjefar. Bättre man hade Lill-Maria aldrig kunnat få. Kärleken mellan dessa två var så djup och innerlig, att hon då och då inte kunde underlåta en suck, om inte av avund, så dock av längtan att få erfara något lika stort och rent. Det hade hänt på senare år att hon kommit på Issa med att se på henne med ett oändligt kärleksfullt uttryck, men så fort han märkte hennes blickar hade han tittat åt ett annat håll. Han var rädd för att visa sina känslor, det hade han alltid varit. Hon var nog den enda som förstod honom, eftersom hans återhållsamhet och askes hade gått ut över hustrun och barnen. Hon visste att Fadern alltid kom i första rummet för honom och att han gärna offrade allt annat för att kunna förmedla Guds visdom. Det vardagliga och även det mänskliga blev oftast underordnat.

- Jag tror att du drömmar! Det var Lill-Maria som kärleksfullt lade armarna om sin fostermor. I dag ska vi gå på marknaden och jag ska ha med alla tre pojkarna.

Hon klappade sig på den runda magen där nummer tre förvarades, än så länge omedveten om världens oförmåga till både yttre och inre frid. Ababid var med Issa i templet. Lärjungarnas antal hade stigit till ett trettio-tal och fler skulle det säkert bli. Åhörarna var flera hundra. Många var de religioner och sekter som representerades vid den vittberömda undervisning som profeten Issa i Srinagar gav. Många var också de guldstycken och mynt som fann vägen till den urna som stod vid templets ingångsdörr. Issa hade förbjudit lärjungarna att vakta urnan. Han litade på att Fadern skulle se till att den förblev orörd.

I hjärtat var Magdalena förargad på honom för detta, eftersom så många fattiga var beroende av att guldet fanns kvar och användes till rätt ändamål. Numera utgjorde de en hel by av troende och samarbetande på samma sätt som esséerna i Palestina. Men Issa brydde sig inte om vilka händer som vidrörde det som fanns i urnan, han välsignade dem alla. Ju mindre det fanns kvar i krukans, ju gladare verkade han. På något märkligt sätt fylldes den alltid på igen. Magdalena ansåg att penningar var en form av energi, ty utan dem kunde man inte förvärva förnödenheter som gav energi. Issa talade om dansen kring guldkalven. Magdalena såg till att någon ur hushållet försåg sig med de nödvändiga mynten ur krukans för att det dagliga behovet skulle bli tillgodosett. Guldkalven var allt bra att ha!

- Det går nog bra att leva i det blå, anmärkte hon bistert till Lill-Maria. Men om jag inte såg till att vi hade medel skulle vi inte ens kunna gå på marknaden. Du ska få ett smycke av mig i gåva och själv behöver jag massor av saker till hushållet. Nog är det en välsignelse med pengar!

Lill-Maria skrattade.

- Vet du, anförtror du hon sin fostermor, jag tror inte att far bryr sig om någonting annat än sin Gud. Annars skulle han ha gift sig med dig! Du är fortfarande så vacker, älskade moder Magdalena!

Den äldre kvinnan rodnade. Hon mindes anbudet som hon fick medan

barnen var små. Kanske hade hon varit drottning nu om hon tackat ja till kung Shalewasins förslag. Hon ångrade inte sitt nej-svar. Hon visste också att om hon hade förmått Issa att gifta sig med henne, så skulle deras äktenskap ha blivit ett ord, inte en gärning. Han stod för långt borta från världen, han orkade inte med personliga känslor. Hade hon stått ut med det?

- Jag känner på mig vad du tänker, sade Lill-Maria allvarligt. Josef och jag har haft en underbar mor, men en far bara till ordet. Varför satte han oss till världen? Hur hade vi klarat oss utan dig?

Magdalena svarade med en sång:

- Jordens kärlek är en gåva,
Himlens kärlek är en sällsynt gäst.
Jordens kyssar evig kärlek lova
Himlen kysser Evigheten mest.

Ännu skaldade hon och sjöng visor. Ännu kunde hon sätta sig med lyran i händerna och locka fram mjuka toner som ackompanjering till sångerna.

Men nu handlade de mest om naturen och om skönheten i livets aftonstund.

De hade kommit fram till marknaden. Kontrasten mellan stillheten i trädgården därhemma och det brokiga livet på marknadsplatsen gjorde Magdalena lite yr och hon höll hårt i Lill-Marias arm. På senare tid hade hon känt yrsel ibland. Det var nog bara överansträngning, tänkte hon. Hennes arbetsbörda var stor.

En man kom rusande genom folkträngseln. Han hade ett barn, lindat i trasor, i famnen. Mannen var smutsig och ovårdad och han hamnade mitt framför Magdalenas

fötter, där han föll ihop på marken. Folket runt omkring skockades omkring dem. Mannen uppbjöd sina sista krafter och stönade:

- Goda kvinnor, kan ni föra mig till Mästaren Issas hus. Säg... säg att jag har hälsningar från Johannes...

Han orkade inte mer. Med det gråtande barnet tätt tryckt intill sig låg han medvetlös i den upptrampade leran. Magdalena stirrade först på honom, sedan på LillMaria.

- Det måste vara Munshi! utropade hon. Den glupske munken Munshi som Issa berättat om och som följde Johannes. Seså, giv plats här och hjälp till att bära mannen och barnet till vårt hus!

Det sista sade hon i sin vanliga myndiga ton och befallningen åtlöds genast av några tjänstvilliga män. I all hast ordnades en primitiv bår och Lill-Maria lösgjorde försiktigt det ängsligt gnällande barnet ur hans famn.

Hon gav till ett överraskat utrop:

- Titta mor, jag tror han har fört med sig en ängel! Barnet är guldhårigt! Se, ett flickebarn med de ljusaste lockar jag sett, kanske ett år gammal!

Trasorna som var lindade omkring den lilla var fuktiga av mögel och luktade illa. Magdalena tog av sig sin schal och svepte den om flickebarnet.

- Hon är rund och välskapt, k?nstaterade hon. Jag kan undra var han fått tag i henne. Ogonen är lika blå som din mors, Lill-Maria!

- Min mor har bruna ögon! opponerade sig Lill-Maria och kysste Magdalenas bleka kind. Nu måste vi hem med vår dyrbara börda. Jag undrar var Munshi kan ha "plockat" en ängel? Den stackarn måste ha

färdats lång lång väg.

- Var är jag? Var är Eda? skrek Munshi när han vaknade, tvättad och omklädd, i gästrummet i Issas hus. Han tittade förvirrat på Issa som satt vid bädden och lade handen på hans panna.

- Munshi, sade han, du ska veta att du är välkommen hit. Du är bland vänner nu. Vem är Eda och var är Johannes?

-Han.. .han... stammade Munshi, det sista jag såg av honom var när "de" förde in honom i en hydda. Det var de där vildarna, de såg hemska ut. Jag lyckades rymma. Jag hörde honom ropa "Far tillbaka till Issa i Kashmir!" Tänk om de har dödat honom, Mästare...

- Jag känner att han lever, svarade Issa lugnt. När du har ätit en god måltid och druckit ett glas vin som värmer ditt blod., vill vi höra din historia.

- Barnet heter Eda, började Munshi lite senare, när det stora rummet mitt i Issas hus var till brädden fyllt av gårdens folk och nyfikna grannar. Hon är dotter till en kvinna som var med på skeppet som Johannes och jag åkte med. Kvinnan kom från ett land långt norrut. Hon hade blivit tillfångatagen av främmande krigare som i sin tur sålt henne till skepparen på vår båt. Hon följde med på havet för att hjälpa till med mathållningen. Barnet var ännu inte fött, så hon var stor och tjock, med blå ögon och ljust hår. Hon liknade ingen annan kvinna jag någonsin sett. Skepparen ville inte färdas i den riktning som Johannes föreslog, eftersom det fanns farliga vatten åt det hållet. Johannes övertalade honom med hjälp av ett guldstycke som du givit honom.

Vi färdades länge på havet. Till slut led vi brist på färsk-vatten och måste göra strandhugg på en ö västerut. Vi gick iland och såg först bara en sandstrand. Vi måste ge oss in i djungeln för att få tag i en källa med sötvatten. Innan vi gick åstad födde kvinnan barnet. Johannes hjälpte till och det lilla ljushåriga underverket kom till världen. Kvinnan orkade inte följa med oss in i den rikhaltiga vegetationen, men vi ville inte ta risken att lämna henne ensam. Jag tror att Johannes hade blivit mycket fäst vid henne. Det var en vacker kvinna, sällsynt vacker förstår ni. Jag har aldrig sett maken! Men hon var inte stark efter förlossningen så vi turades om med att bära henne. Hon kräktes mycket och blödde förfärligt. Johannes försökte stoppa blodet, men det var som om han förlorat kraften. Kanske hans känslor var i vägen, han lärde mig att man ska vara oberoende av djupa känslor när man helar. Då ska känslorna bara vara riktade mot de högre sfärerna.

Plötsligt öppnade sig djungeln till en dal med konstiga, runda hyddor. Vi stod på ett berg lite ovanför och såg svarthyade människor dansa runt omkring en eld. De var målade i ansiktet och på kropparna. Johannes lade ner kvinnan på gräset och kysste henne på pannan. "När jag kommer tillbaka och hämtar dig ska du vara frisk!" lovade han med ett leende och sedan bad han mig stanna hos henne medan han gick ner i dalen med de andra. Kvinnan räckte mig sitt barn och sade att barnet skulle heta Eda som hon själv och så dog hon bara! Tänk, hon suckade till och var stendöd!

Jag försökte få liv i henne, men hon hade slutat andas och ögonen stirrade glasartat in i en osynlig rymd. Det var otäckt. Lilla Eda skrek och jag gav henne en bit av moderns lintyg att suga på.

Därnere hade Johannes och skepparen kommit fram till hyddorna och jag såg hur de där små människorna tog tag i männen och förde in dem. Johannes vände sig åt mitt håll och skrek det jag nyss berättade. Båten

låg kvar ute vid redde så jag tog flickan i famnen och sprang. Det var inte så lång väg och båten låg kvar där den skulle. Jag klev ombord och berättade vad som hänt men ingen av besättningen vågade ge sig iväg och söka efter skepparen och Johannes. En av männen hade funnit sötvatten inte så långt från stranden, så vi klarade oss ett bra tag. Det var märkligt att ungen inte blev lidande av den långa färden, men hon var allas kelgris med sitt älskliga leende och blå stjärnögon. Vi turades om att hitta på mat som vi kunde ge henne. Som väl var hade vi en get ombord, som gav henne mjölk.

Kanske du har rätt, Mästare, när du säger att Johannes lever. På vägen hit stötte jag på en sjöman som berättade om en profet som kallades Vindens och Vattnets Herre, Kate-Zahl. Han kallades också Wakea. Denne hade kommit till en ö (i polynesiska övärlden) där han åstadkommit stora underverk så att infödingarna trodde att han var en gud. Det var många månader efteråt. Nu gäller det bara att det fader- och moderlösa kräket får ett gott hem, avslutade Munshi.

- Den helige Ande igenkänner både fjärran och nära sitt eget väsen, svarade Issa stilla. I var och en av er, således även i dig, Munshi, kan faderskap och moderskap uppenbaras därför att Fadern och Modern är ett i Gud. Du har vandrat Sanningens väg tillsammans med Johannes. Nu får du fortsätta att vandra där tillsammans med oss. Sanningen är Helheten i allt, den helhet som är Fadern. Ser ni alla kristallen jag håller i mina händer?

Issa tog fram en bergkristall och snurrade runt den i handen. Den sprakade och gnistrade i många färger i solskenet.

- Ett enda ljus uppenbaras i tolv facetter, fortsatte han, ja, fyra gånger tolv. Varje facett reflekterar en ljusstråle. När jag betraktar en facett och du en annan, så är det dock samma facett och samma kristall och en enda ljuskälla som skiner i dem alla!

- Tack för ljuset du ger mig i min fattigdom, snörvlade den fortfarande medtagne Munshi.

- Om du inte vill försöka lära känna ditt eget inre, påpekade Issa strängt, så kan du förbli i fattigdom och då ÅR du själva fattigdomen. Sök mera ljus så finner du också källan till allt överflöd, min vän. Du stannar här tills du är återställd, sedan vill jag tala med dig om din framtid.

Bakom alla främmande och bekanta, andäktigt lyssnade ryggar stod JoseÉ Så är det, tänkte han, min far bryr sig mer om tiggarmunkar än om mig och Lill-Maria. Han har aldrig besökt mig i verkstaden, han vet knappast om min lilla fina butik vid torget. Han var intresserad av min son som är lama i Ladakh, men döttrarna känner han inte ens igen och de ser aldrig sin farfar. Han har aldrig förlåtit mig för att jag valde att bli hantverkare.

Vid hans sida stod hans hustru, en liten mörkhårig kvinna med stora ögon och finlemmad kropp. Hon hette Dara och var dotter till den duktigaste och mest välbärgade vävaren i Srinagar. Visst hade Issa närvarit vid bröllopet och visst hade han visat glädje över sonens val av hustru, men någon närmare kontakt blev det sedan inte. Dara var en bra kvinna, tänkte Josef belåtet och tittade kärleksfullt på hustrun. Hon förstår säkert vad jag känner nu!

Säkert gjorde hon det. Dara banade sig väg mellan ryggar och kom äntligen fram till sin svärfar. Han sträckte ut händerna för att hälsa på henne, men hon satte sina händer i sidan och hennes ögon blixtrade på ett

allt annat än vänligt sätt. Seden var att svärfadern först skulle tala till henne, men det struntade hon i.

- Ni talar om sanning och kärlek, utbrast hon med en stämma som var förvånansvärt kraftig till den smäckra lilla kroppen. Ni talar om Guds ljus och helighet, men ni glömmer att tala TILL ERA BARN! -Här höjde hon rösten till ett rop. Hon såg sig om på de allvarliga och förväntansfulla ansiktena, som var inställda på högtid. Det var alltid högtid i Issas hus.

- Jag har tre barn och det har Lill-Maria snart också. Vårt äldsta, sonen, passade för att han är religiös. Att han sitter som lama i Ladakh är kanske inte så bra, men det tycks duga, eftersom ni alltid frågar efter honom. Våra två döttrar är bara skuggor för er. Jag vet att ni är en berömd profet, en kärlekens och visdomens budbärare

men får sådana inte ha några känslor? Josef har aldrig kunnat språka med er som son till far.

Lill-Maria har kommit till mig eller Magdalena när hon blivit rädd för er. Den enda plats där ni dömer, förnekar och glömmer kärlekens lagar, det är ert hem. Nu hjälper ni en främling här bara för att han inte hör till familjen. Men vi kanske också behöver hjälp ibland. Då går vi inte till er. Det ville jag att ni skulle få veta.

Tystnaden bröts bara av den störtskur av tårar som Dara fällde. Hon sprang tillbaka till Josef som stod som förlamad och undrade vad han skulle göra? Men innan han hann föra bort den darrande, snyftande Dara, vinkade fadern på dem. Till sin oerhörda förvåning såg Josef att det rann tårar utför faderns fårade kinder, tårar som nästan tvekade i sitt lopp utefter denna främmande bana.

- Du har talat, mitt barn, sade han med bruten röst. Jag har levat efter mitt eget motto att den som har funnit världen och har blivit rik bör försaka världen. Jag är rik på alla sätt och det lovar jag Herren för. Till min rikedom har jag alltid räknat min familj. Det har blivit en självklarhet och sådana är farliga. Dara öppnade mina ögon -men också mitt hjärta! Även jag kan känna ånger, men min ånger beror på att hjärtats ögon inte öppnats förrän nu. Ni alla som står här och som hört detta: minns att er Profet glömde det som fanns allra närmast hans innersta. Han glömde för att hans gärning var så stor och så viktig och han trodde att de närstående hade det bra så att han kunde lämna dem. Men man kan inte lämna de ljus man själv varit med om att stöpa. Dem måste man ansa till dess man själv är utbrunnen. Tänder man dem så får de icke brinna ner förrän deras tid är ute. Det gör de om man icke ser till dem. Jag har felat med detta. Snart är jag utbrunnen utan att mina ljusbarn fått känna min närhet, mitt hjärtas kärlek.

Han slöt Josef och Dara i famnen. Han uppsökte LillMaria och Magdalena, som matade lilla Eda. Han föll på knä framför dem och han gömde sitt huvud i Magdalenas sköte.

- Tag emot min kärlek, sade han, om det inte är för sent. Förlåt mig så som jag måste förlåta mig själv. Älska mig så som jag måste älska mig själv.

Han uppsökte sina barnbarn och omfamnade dem och kysste dem. Dara hade fått honom att förstå att hans del i världen inte bara bestod i den andra världen. Man måste också leva i den värld där man blivit född till människa.

Och människan måste lära sig att förstå och samverka med människan.

Munshi blev tempeltjänare och lärjunge till Issa. Johannes hade fått god fason på den forne munken som njöt av sitt nya arbete. Vandringar

och båtfärder hade tagit hårt på honom, han hade fått nog av äventyr. Hans lilla "änglabarn" Eda med de gyllene lockarna blev omhändertaget av Rani, Mozas hustru. Moza och Rani hade redan för flera år sedan tröttnat på livet i Leh, där Mozas tid gick åt till att reparera och hjälpa till med det mesta på horhuset, där de också måste bo. Rani fick en liten son, men sedan tycktes hon icke kunna få fler barn. Hon hade alltid önskat sig en dotter och Eda kom direkt "från himlen". Moza gick genom Issas försorg i lära hos en duktig läkare, som lärde honom att bota människor med hjälp av växter som han själv odlade. Numera ingick han och familjen i Issas hushåll, som vuxit ut till en hel liten by. Familjemedlemmarna bodde delvis omkring Issas hus, delvis i den del av trädgården som sträckte sig ut på sjön Dals vatten. Där gungade skickligt byggda hus-båtar på den mestadels stilla ytan och mellan dem kryssade små shikaror som glada småfiskar.

Medan Magdalena tynade bort i en mystisk sjukdom som hon varken ville medge eller söka bot för, fördjupade Issa sina studier och bildade en inre kärna av trofasta lärjungar. Dessa sändes två och två omkring i Kashmir för att undervisa och predika. Issa märkte inte hur hans högresta, kvinnliga apostel som följt honom hela vägen från Palestina, krympte ihop, skrynklades till och blev alltmer eterisk. Hon var döende, men hon skulle hellre dö på fläcken än erkänna att hon var det minsta sjuk. Den enda som hyste misstankar om att Magdalena inte mätte bra var Lill-Maria. Eftersom hon kunde tala med sin far nuförtiden, så delgav hon honom sin oro.

- Magdalena är frisk som en nötkärna, invände han genast. Du måste förstå att vi blir äldre och att våra kroppar skrumpnar ihop. Men så länge själen är stark och kraftfull har kroppen ingenting att säga till om. Har du märkt någon skillnad på Magdalenas själ?

Det var omöjligt att få honom att förstå att något var fel, tänkte Lill-Maria förtretad. Men även om hennes ängslan var befogad så skulle Magdalena leva ännu i flera år. Sjukdomen kröp långsamt omkring i hennes kropp och det var som om den lade sig att sova långa tider. Då kände man nästan igen den forna kraftkvinnan, då skärptes blicken och man glömde hur tunn den fordom sköna kroppen var under manteln.

Hela tiden växte Issas verk vidare. Det blev till ett mäktigt trossamfund. Profeten proklamerade sig själv som sitt budskap. Han försäkrade att han var i Gud dag och natt och att han kommit för att göra Gud uppnåelig för folket i Kashmir. Han fick många motståndare, men eftersom konungen, Gopadatta, uppskattade Issa lika mycket som sin företrädare, hade de ingen framgång med sina klagovisor. Issa - Yus Assaf levde i sin Gud och hans Gud levde i honom. Manifestationen var fullkomlig och gränslös. Han brukade ofta säga:

- Den som dricker det vatten jag ger honom skall aldrig törsta, ty det vatten som kommer från Gud blir i honom en källa av evigt liv. Jag är i världen och världen är i mig, men världen vet det icke!

17

Jag älskar dig far!

Den gamle profeten låg på sitt yttersta. Han var inte ensam. Människorna trängdes överallt omkring honom, ända ut till det lilla torget utanför hans tempel, där marknaden brukade vara. I dag såg man inga mångfärgade dukar hänga i snören mellan väggarna, inga mattor i utsökta mönster var utbredda till beskådande eller hängde i dörröppningar. Inga kacklande höns eller sakta vaggande gäss vankade omkring och nöp skrikande barn. Inga tunga silversmycken med djupa reliefer och sköna bilder, prydda med ädelstenar, syntes i lådor utanför silversmedens hus, och inga av de eftertraktade läderarbetena skymtade på den övergivna marknaden. Inga pagodliknande mössor fanns till försäljning, men det vimlade av sådana på invanarnas och besökarnas hjässor, den ena mer konstrikt utförd än den andra.

Bredvid profetens bädd stod en fyllig kvinna i medel-åldern. Hon hade ett ovalt ansikte som visade spår av stor skönhet, men som nu var ganska slitet. Hennes stora djupblå ögon med täta svarta ögonfransar var det enda som påminde om farmodern. Hon var Moder Marias barnbarn och dotter till Maria från Betania. Det var hennes far som låg på sitt yttersta.

Lill-Maria hade nog alltid varit lite rädd för sin far. När hon nu såg honom ligga och invänta Dödens Ängel genomfors hon av en enorm ömhetskänsla. Åren av rädsla och undran var utplånade. Det var hennes älskade far som låg där så vit och stilla. Hon mindes att hon inte enbart varit rädd, hon hade också beundrat honom oerhört. Rädslan var egentligen omotiverad därför att han hade aldrig sagt ett ont eller tillrättavisande ord till henne. Kanske var det mest hans anonymitet som givit upphov till den. Hon hade hela tiden funnits runt honom, tjänat honom, skött alla praktiska detaljer av hans tillvaro. På något sätt hade det alltid varit som om han inte märkte henne, inte annat än när Magdalena var med. Det hade hänt att han upptäckte henne och gav henne en hastig kram och ett kärleksfullt ord, men han märkte aldrig VEM hon var. Josef hade upptäckt den där anonymiteten redan tidigt och gått undan för fadern. När Issa hade försökt att få in honom på sina egna tankegångar hade sonen artigt lyssnat, men aldrig kommenterat eller deltagit.

Lill-Maria hade under hela sin barndom och uppväxt vistats mycket i Zerbadis glada familj. De hade en dotter som var jämnårig med henne och som också var hennes disyster. De två blev oskiljaktiga som tvillingar. Så det var egentligen en naturlig sak att hon blev bortgift med den äldre brodern i den familjen, han som stod så nära hennes far. Ababid var Lill-Marias första och enda kärlek. Men han var också den son som Issa aldrig lyckats få. Genom äktenskapet kom Lill-Maria sin far närmare eftersom han fostrade Ababid till sin efterträdare. Därför hade den första tiden av deras äktenskap varit svår. Ababid hade ofta måst avstå från deras intimaste samvaro för att genomföra en tids celibat - på faderns inrådan. Men då ingrep Maria Magdalena i det hela. Hon såg hur Lill-Maria led och hon sade sin mening rent ut till Issa. Det verkade nästan som om fadern skämdes, för något celibat blev inte påbjudet någon mera gång.

Hon hade ofta funderat över förhållandet mellan fadern och Magdalena. Hon såg kärleken i bådass ögon men märkte aldrig någon annan närbkontakt än en kindkyss eller en vänlig omfamning. En gång

hade hon råkat se Magdalenas ögon när Issa kramade om henne. Därfanns ett utsägligt lidande, men också en behärskad åtrå. Magdalena var Lill-Marias och Josefs mor i allt utom i köttet. Herregud vad hon hade älskat sin fostermor! Hon mindes med förtvivlan när Magdalena gick över tröskeln till det okända. Det var bara några få år sedan hon dog. Det hade tagit Issa hårt, han som annars aldrig visade känslor vid ett dödsfall. Då han stod vid Magdalenas bår hade tårarna rullat ymnigt över profetens fårade kinder. Det var den andra gången hon sett sin far gråta. Hon mindes när Dara läxat upp honom och hans försök att delta i familjelivet efteråt. Det hade lyckats ibland, men mestadels glömde han bort dem.

Kanske rädslan för fadern mera var en slags vördnad för honom och allt det han representerade. Att vara barn till en profet förpliktar! Människomassor samlades ständigt omkring honom. Åhörare och lärjungar fyllde deras hus när han var hemma. Sjuka människor kom för att bli botade. Han vandrade inte längre omkring. Det behövdes inte, hans rykte var vittberömt. Dagarna var fyllda av arbete och åter arbete. Många främmande munnar behövde få mat, ibland också tröst och hugsvalelse. Hennes egna barn, fyra pojkar som hette Joakim, Mattias, Seth och Achim fick hon inte glömma bort i allt ståhej, men de gjorde sig alltid påmint. Hon hade förlorat deras lillasyster när barnet bara var ett år, sjukdom hade ryckt bort denna kärlekens ljuvaste ädelsten. Alla helbrägdagörelser till trots hade hon inte överlevt. Det hade Lill-Maria tagit mycket hårt, så även hennes make, som varit ett par dagsresor hemifrån när det hände. Men fadern hade knappast märkt det. För honom var döden ett steg på vägen, en länk i det eviga livet.

Pojkarna hade artat sig bra. Joakim gick morfaderns och faderns väg. Han hade tyst och storögd suttit som en liten mus överallt där profeter talat. Han hade lyssnat, tänkt och funderat. Han hade studerat skrifter och språk, följt alla morfaderns råd och nu artade han sig till att bli en enastående god predikant. Seth var en svärmare. Han hade märkliga gåvor som inte accepterades av omgivningen. Han såg in i framtiden lika bra som han kunde berätta om föregående liv. De gåvorna gav upphov till rädsla och misstankar. Människorna var vidskepliga och till slut hade pojken själv förstått att han måste tiga med vad han såg. Detta hade gjort honom inbunden och enstörig. Han var skriftlärdd och duktig med att hjälpa människor som önskade få ett budskap nedskrivet. Han hade studerat läran om stjärnornas betydelse och blivit en kunnig astrolog. Han anlätades ofta av konungen. Achim hade trots sin fars vrede och motstånd blivit soldat. Både Issa och Ababid hade protesterat våldsamt när pojken gav sig ut i fält. Inom sig visste modern att han en dag icke skulle komma tillbaka. Den vissheten gjorde ont, men den var oundviklig.

Mattias hade kommit till maharajan Shalewashins hov, medan denne ännu levde. Lill-Maria hade misstankar om att den gamle kungen hade varit mycket svag för hennes fostermor Magdalena. Genom Mattias kunde kungen nå Magdalena, eftersom hon var mycket förtjust i den vackra, glada Mattias med guldlockarna och ofta följde med honom till hovet för att få en pratstund med den gamle härskaren. Nu var både Magdalena och konungen borta och snart skulle fadern möta sina tre Marior i himlen. Skulle triangeldramat upprepa sig där? Det hade många bottnar. Issas dotter stod vid hans dödsbädd och tvivlade och undrade. Hennes far hade åstadkommit enorma känslostormar, inte minst hos sina närmaste. Var det då så svårt att vara GOD - och att vara GUD? Guds

språkrör på Jorden - skulle det komma fler sådana? Äkta eller oäkta?
Fadern var ändå äkta, det MÅSTE han vara!

- Är det du, Magdalena? frågade Issa med darrande röst. Hans ögon hade blivit skumma, men han kände den mjuka handen över sina egna, som låg knäppta på täcket.

- Nej far, det är jag, din dotter Lill-Maria! Magdalena ligger begravd nära Kashgar vet du väl, dit du så ofta brukar vandra. Där finns två av dina Marior, som du själv brukar säga, båda mina mödrar. Far, gå inte ifrån mig du också! Jag älskar dig, far!

Någonstans förnam profeten orden. Den sista meningen trängde igenom hans trötta huvud. Maria, Lill-Maria, hans enda dotter! Den mjuka, späda flickan - nej, nu var hon kvinna, hon var matrona och gift med en bra man, en trofast lärjunge i församlingen. Zerbads son var det, ja, nu mindes han! Han hade överlevt dem alla, Moder Maria först och sedan hustru Maria och till sist den tredje Maria, hon som var från Magdala. Henne älskade han mest, hon var den starka och kloka. Ingen fick veta om hans kärlek, han måste avstå, vänta, bida.. Det var dags att möta dem igen hos Fadern och redogöra för de sista årens vandringar och kamp. Nu var hans kropp så trött, så trött, men tankarna blev allt klarare. Han kunde inte förstå att människorna omkring honom verkade så upprörda och oroad. Han kunde höra att de tyckte att han var sämre. Så felaktigt! Nu började han verkligen känna sig bättre och det skulle han strax tala om för dem. I morgon kunde han nog predika igen... Det var som om han omslöt av ett klart ljus och han erinrade sig så mycket...

En del människor hade kallat honom Bodhisattva. Det var kanske hans deltagande, hans medkänsla för de olyckliga i samhället som gav honom den benämningen. Han hade alltid velat påtaga sig andra människors bördor och hjälpa syndare att få frälsning. Han tog på sig ansvaret för all världens synder. Han hade varit "lammet". Han hade fått den stora äran att delta i det fjärde konciliet som hölls i Kashmir under Kanishka den Stores beskydd. Där hade han framstått som en helig och vördnadsvärd Mästare inför den buddhistiska världen. Vad mer kunde han uträtta för sin Fader i himlen? Hade han inte gjort nog? Nu fick Ababid, Lill-Marias make, ta över. Han hade tjänat Issa länge och visste hur församlingen skulle ledas. Han var kanske inte så inspirerad, så besjälad som Issa, men han var en mycket duglig och rikt begåvad man. Grunden var lagd, byggstenarna fick komma till, en och en i framtiden.

De sista åren hade verkligen givit honom hans dotter tillbaka. De hade varit skilda åt så mycket under hennes barndom och uppväxt. Sedan hade hon gift sig och fått fyra söner, starka, duktiga gossar. Lill-Maria hade tagit intryck av sin kraftfulla, begåvade fostermor och blivit en kunnig, klok kvinna. Det var hon som tog hand om fostermoderns evangelier, dessa dyrbara skrifter, skrivna av Magdalenas hand på ett poetiskt, utsökt vackert språk. De skulle bevaras åt framtiden, hoppades han. De skulle visa en kvinnas kamp för sin kärlek både till Fadern och till .. .nåja, till profeten själv. Hennes dikter flög in i läsarens hjärta med starka vingslag och inget öga kunde förbli torrt när hennes ord lästes upp och präglade tidens strömningar. De var facklor och strålar från den stora kosmiska gemenskapen. De var Magdalena. . en ovanlig, skön kvinna!

Men sonen då, Josef? En hantverkare hade han förblivit. Han hade gift sig med vävarens dotter och fått en son och två döttrar. Den sonen hade gjort sin far besviken -men icke farfadern! Han hade nämligen blivit munk i Hémisklostret. Först munk, nu var han lama! Det hade varit en

stor glädje, även om pojken tillhörde en främmande religion. Alla religioner var i botten desamma, så länge de icke sysslade med avgudar. Det fanns bara en upprinnelse, en Gud, en Fader, HANS Fader! Snart skulle de mötas

Tankarna gled vidare och stannade vid Moza. Precis som Issa förutsagt hade han kommit till Srinagar efter ungefär ett år, med sin hustru och ett spädbarn. Han hade blivit outhärlig i församlingen. Han hade lärt sig att hela människor, han odlade örter som verkade välgörande på sjukdomar, han var glad och nyfiken på livet. Han botade djur också. Någonstans i kretsen kring Issas dödsbädd fanns Moza. Den gamle profeten kände utstrålningen från den enkle, naturlige pojken som nu var en vuxen, medelålders man. Det var härliga människor han skulle lämna. Lämna ja, men icke övergiva!

Återigen trängde orden "Jag älskar dig, far!" in i hans medvetande. Det var första gången han hörde dem från sin dotter - eller hade han inte lyssnat ordentligt förut? Hade han själv sagt dem till henne någon gång? Han mindes inte...

Människorna borde alltid tala om för varandra att de älskar varandra! Om de ändå kunde öppna sina hjärtan och ge och ta emot tillsammans! De där orden gjorde honom gott, han kände hur han lyftes allt bögre. Det var dags för en ny vandring. Han öppnade ögonen och såg Ljuset. Han bars upp på dess strålar, en svindlande ljuvlig färd i värme, i glädje, i toner. En ström av toner nådde honom ur världsalldet, en klang som satte hela hans varelse i skälkning. Han var ung och stark igen och han färdades genom Skuggornas dalgång utan att se skuggor. Han flöt genom skyar av ljus, fontäner av ljus, han VAR ljus... Maria och Maria och Maria Magdalena mötte honom i strålarna från den oändliga, omätliga kaskaden från Urkällan. De möttes i Himmelrikets innersta palats, i den sista världen - den ENDA världen, den obesegrade, ständigt flödande, ständigt bejakande Kärlekens värld!

"Jag älskar dig, far!" var en syntes av den kärlek han kände för alla sina fyra Marior. Det var en varm, mänsklig kärlek som omslöt honom likt herdens ulliga mantel ute på ängen i aftonsvalkan. Det var en kärlek som han tillåtit sig för lite av, även om han kallade sig Kärlekens apostel. Med "Jag älskar dig, far!" brast en fördämning som funnits där hela tiden för att hindra det personliga att vidröra det himmelska. Det personliga, det individuella var ju i realiteten lika viktigt som det universella. Individerna ingick i enheten som INDIVID. "Jag älskar dig, far!" öppnade en aspekt av den individuella kärlekensom han så många gånger skjutit åt sidan. Nu var det dags att barnen fick veta om hans känslor. . Han måste breda ut den personliga kärlekens matta för deras fötter.

Han måste tillbaka till dem ännu en gång - bara en enda kort minut. Han måste tillbaka medan tiden ännu stod stilla.

- Jag älskar dig far! Den varma rösten upprepade orden gång på gång. Issa öppnade ögonen och såg på ansiktena runt bädden. Han smålog mot vart och ett av dem, inpräntade deras drag, älskade dem med blicken. Så talade han mödosamt, men klart och tydligt:

- Jag har funnit en värdig helgedom som ni har smyckat och försett med lampor för hädanfärden. Jag har samlat en menighet med ärliga ögon, en församling som var skingrad innan jag sändes till dem. Nu skall jag draga mitt sista andetag för att uppstiga från jorden och jag skall skilja min själ från min kropp. Josef, min son, förlåt mig! Jag kritiserade dig för att jag älskar dig! Maria, min dotter, din kärlek är också min! Se

hur min kärlek nu omsluter er allesammans!

Till sist säger jag eder: Avvik icke från Sanningens väg, utan vandra den med tacksamhet i hjärtat. Må Ababid bli eder ledare efter mig. Må mina barn och mina barnbarn bli tusenfalt välsignade. Må Seth få Mose stav, han är den ende som förstår vad den gåvan innebär. Farväl, mina älskade, JAG ÄR alltid hos eder!

Hans huvud låg åt norr och hans ansikte vändes mot öster när han tystnade. Ababid lade igen svärfaderns ögonlock.

- Nu har han lämnat oss, sade Moza och föll på knä. Orden gick från mun till mun snabbt som en virvelvind och lika snabbt utbröt sorg och veklagan. I gammelstaden Anzimar i Khanjarkvarteret flödade tårarna i och runtom graven och snyftningar och sorgeskrik flög på starka fågelvingar upp mot skyn och blev till en sång som skulle klinga och genljuda i alla tider, alla kommande tider. Sången om Issa-Yus Asaf, profeten från främmande land, skulle spridas och fortleva i den tid som är både dåtid, nutid och framtid.

Mästaren och profeten begravdes, men han fortsatte att leva. Ingen profet lever så tidlös som han i människornas hjärtan. I hans namn väcks kärlek, sanning och glädje. I hans namn utkämpas krig och ondskans gärningar. Makten söker skydd i honom, likaså de falska kyrkornas läror. Han är en gåta. Men svaret på den gåtan var ändå de orden han sade till den tvivlande Tomas och Magdalena:

"I dig, Maria Magdalena, möts det manliga och det kvinnliga, ty du har nått upp till den största Kärlekens fullbordan. Dess altare är i himlen och på jorden och dess ljus sprids inifrån sådana människor som du. När de två blir ett i det yttre såväl som i det inre, och det manliga tillsammans med det kvinnliga varken är manligt eller kvinnligt - då styr Allkärleken, den villkorlösa och oändliga!

Skapelsens hemlighet är inrymd i dessa ord. Vår Jord skapades i en myriad av millioner billioner kärlekar, som dock alla tillsammans bara var EN. Denna EN existerar fortfarande, försöker fortfarande hjälpa oss att hjälpa. Men vi orkar bara styra våra kroppar. EN har svårt att nå oss. EN väntar på att vi skall vakna till ett Högre Medvetande, där vi inte bara lär in ord, utan också absorberar hela kärlekstänkandet i en enda uppgående spiralrörelse: vägen till EN!

Försök åtminstone, du människa! DU är spiralen! DU bär alla potentialer inom dig!

Låt livet leva i den värld du varit med om att skapa. Då har den gamle profeten som hette Issa och kallades Yus Asaf inte levat förgäves i Srinagar, de flytande trädgårdarnas stad i fjärran Österlandet.

Efterskrift

Så berättas det fortfarande i Srinagar om den gamle profeten Issa. Hans son, sonson... I rakt nedstigande led berättar gärna de otaliga legender som överlevt tiden i 1992 år. Kyrkan erkänner icke denne "österländske" Mästare. Därför har historien om hans liv icke fått näring

utan levt sitt eget liv i den omgivning han själv levde i. Hans grav i khanyardistriktet i Srinagar kallas "Rozabal", vilket enligt forskaren Andreas Faber-Kaiser betyder "profets grav" (Rauza Bal). Graven kan beskådas av turister närhelst önskan föreligger.

Jag har med denna roman försökt visa MÄNNISKAN i MÄSTAREN - människans kamp med det djupt mänskliga inom sig i strid med det gudomliga arvet. Jag vill icke skildra en övermänniska, utan en VIS man. Jag blandar inte ihop visdom med religion. Visdom är något vi alla kan uppnå om vi använder vår VILJA till att få insikt. Många av de uttalanden Issa gör har jag hämtat från Nag Hammadi-evangelierna. Bland dem fanns också det evangelium som skrevs av Maria Magdalena. Att detta icke kommit fram i ljuset tyder på den eviga striden mellan det manliga och det kvinnliga.

Låt den gamle profeten som vilar i sin helgedom i Rozabal tala om för oss att vi lever här på Jorden för att lära och ständigt åter lära oss att livets hemligheter finns inom oss själva. Och för att fullkomna den kunskapen behöver vi även en hel hand full med jord! Vi måste först tjäna jorden innan vi kan tjäna det himmelska, ty mellan dessa två finnes en skattkammare som vi alla har tillträde till - om vi bara blir medvetna om den!

- Bang, K. Gåder omkring Jesu liv
- Bordeaux, E. Kristendomens verkliga ursprung
- Faber-Kaiser, A. Jesus døde i Kashmir
- Kersten, H. Jesus lived in India
- Levi, C. [Den nya tidsålderns Evangelium](#)
- Pagels, E. De gnostiska Evangeliern
- + eng utg [TALMUD JMMANUEL](#) + (no) - + [videointro](#)
- [christ in KASHMIR](#)

kopieret in fra *unknown life...: The Project Gutenberg eBook of, **The unknown life of Jesus Christ.***

Title: The unknown life of Jesus Christ

the original text of Nicolas Notovitch's 1877 discovery

Author: Nicolas Notovitch

Release date: July 1, 2009 [eBook #29288]

Most recently updated: February 25, 2014

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK THE UNKNOWN LIFE OF JESUS CHRIST ***

E-text prepared by David Edwards, Paul Motsuk,

and the Project Gutenberg Online Distributed Proofreading Team
(<http://www.pgdp.net>)

Transcriber's Note:

Changes in the text are marked with a dashed blue line; the original text is displayed when the mouse cursor hovers over it.

The Unknown Life of Jesus Christ

The Original Text

of Nicolas Notovitch's 1887 Discovery

Translated by J. H. Connelly and L. Landsberg

Printed in the United States of America

New York: R.F. Fenno. 1890.

Table of Contents

Preface

A Journey in Thibet

Ladak

A Festival in a Gonpa

The Life of Saint Issa

Resumé

Explanatory Notes

Preface

After the Turkish War (1877-1878) I made a series of travels in the Orient. From the little remarkable Balkan peninsula, I went across the Caucasus to Central Asia and Persia, and finally, in 1887, visited India, an admirable country which had attracted me from my earliest childhood. My purpose in this journey was to study and know, at home, the peoples who inhabit India and their customs, the grand and mysterious archæology, and the colossal and majestic nature of their country. Wandering about without fixed plans, from one place to another, I came to mountainous Afghanistan, whence I regained India by way of the picturesque passes of Bolan and Guernaï. Then, going up the Indus to Raval Pindi, I ran over the Pendjab the land of the five rivers; visited the Golden Temple of Amritsa the tomb of the King of Pendjab, Randjid Singh, near Lahore; and turned toward Kachmyr, 'The Valley of Eternal Bliss.' Thence I directed my peregrinations as my curiosity impelled me, until I arrived in Ladak, whence I intended returning to Russia by way of Karakoroum and Chinese Turkestan.

One day, while visiting a Buddhist convent on my route, I learned from a chief lama, that there existed in the archives of Lhassa, very ancient memoirs relating to the life of Jesus Christ and the occidental nations, and that certain great monasteries possessed old copies and translations of those chronicles.

As it was little probable that I should make another journey into this country, I resolved to put off my return to Europe until a later date, and, cost what it might, either find those copies in the great convents or go to Lhassa a journey which is far from being so dangerous and difficult as is generally supposed, involving only such perils as I was already accustomed to, and which would not make me hesitate at attempting it.

During my sojourn at Leh, capital of Ladak, I visited the great convent Himis, situated near the city, the chief lama of which informed me that their monastic library contained copies of the manuscripts in question. In order that I might not awaken the suspicions of the authorities concerning the object of my visit to the cloister, and to evade obstacles which might be opposed to me as a Russian, prosecuting further my journey in Thibet, I gave out upon my return to Leh that I would depart for India, and so left the capital of Ladak. An unfortunate fall, causing the breaking of a leg, furnished me

with an absolutely unexpected pretext for returning to the monastery, where I received surgical attention. I took advantage of my short sojourn among the lamas to obtain the consent of their chief that they should bring to me, from their library, the manuscripts relating to Jesus Christ, and, assisted by my interpreter, who translated for me the Thibetan language, transferred carefully to my notebook what the lama read to me.

Not doubting at all the authenticity of this chronicle, edited with great exactitude by the Brahminic, and more especially the Buddhistic historians of India and Nepaul, I desired, upon my return to Europe, to publish a translation of it.

To this end, I addressed myself to several universally known ecclesiastics, asking them to revise my notes and tell me what they thought of them.

Mgr. Platon, the celebrated metropolitan of Kiew, thought that my discovery was of great importance. Nevertheless, he sought to dissuade me from publishing the memoirs, believing that their publication could only hurt me. 'Why?' This the venerable prelate refused to tell me more explicitly. Nevertheless, since our conversation took place in Russia, where the censor would have put his veto upon such a work, I made up my mind to wait.

A year later, I found myself in Rome. I showed my manuscript to a cardinal very near to the Holy Father, who answered me literally in these words: 'What good will it do to print this? Nobody will attach to it any great importance and you will create a number of enemies. But, you are still very young! If it is a question of money which concerns you, I can ask for you a reward for your notes, a sum which will repay your expenditures and recompense you for your loss of time.' Of course, I refused.

In Paris I spoke of my project to Cardinal Rotelli, whose acquaintance I had made in Constantinople. He, too, was opposed to having my work printed, under the pretext that it would be premature. 'The church,' he added, 'suffers already too much from the new current of atheistic ideas, and you will but give a new food to the calumniators and detractors of the evangelical doctrine. I tell you this in the interest of all the Christian churches.'

Then I went to see M. Jules Simon. He found my matter very interesting and advised me to ask the opinion of M. Renan, as to the best way of publishing these memoirs. The next day I was seated in the cabinet of the great philosopher. At the close of our conversation, M. Renan proposed that I should confide to him the memoirs in question, so that he might make to the Academy a report upon the discovery.

This proposition, as may be easily understood, was very alluring and flattering to my amour propre. I, however, took away with me the manuscript, under the pretext of further revising it. I foresaw that if I accepted the proposed combination, I would only have the honor of having found the chronicles, while the illustrious author of the 'Life of Jesus' would have the glory of the publication and the commenting upon it. I thought myself sufficiently prepared to publish the translation of the chronicles, accompanying them with my notes, and, therefore, did not accept the very gracious offer he made to me. But, that I might not wound the susceptibility of the great master, for whom I felt a profound respect, I made up my mind to delay publication until after his death, a fatality which could not be far off, if I might judge from the apparent general weakness of M. Renan. A short time after M. Renan's death, I wrote to M. Jules Simon again for his advice. He answered me, that it was my affair to judge of the opportunity for making the memoirs public.

I therefore put my notes in order and now publish them, reserving the right to substantiate the authenticity of these chronicles. In my commentaries I proffer the arguments which must convince us of the sincerity and good faith of the Buddhist compilers. I wish to add that before criticising my communication, the societies of

savans can, without much expense, equip a scientific expedition having for its mission the study of those manuscripts in the place where I discovered them, and so may easily verify their historic value.

Nicolas Notovitch

**The Unknown Life of Jesus Christ
A Journey in Thibet**

During my sojourn in India, I often had occasion to converse with the Buddhists, and the accounts they gave me of Thibet excited my curiosity to such an extent that I resolved to make a journey into that still almost unknown country. For this purpose I set out upon a route crossing Kachmyr (Cashmere), which I had long intended to visit.

On the 14th of October, 1887, I entered a railway car crowded with soldiers, and went from Lahore to Raval-Pinidi, where I arrived the next day, near noon. After resting a little and inspecting the city, to which the permanent garrison gives the aspect of a military camp, I provided myself with the necessaries for a journey, where horses take the place of the railway cars. Assisted by my servant, a colored man of Pondichery, I packed all my baggage, hired a tonga (a two-wheeled vehicle which is drawn by two horses), stowed myself upon its back seat, and set out upon the picturesque road leading to Kachmyr, an excellent highway, upon which we travelled rapidly. We had to use no little skill in making our way through the ranks of a military caravan its baggage carried upon camels which was part of a detachment returning from a country camp to the city. Soon we arrived at the end of the valley of Pendjab, and climbing up a way with infinite windings, entered the passes of the Himalayas. The ascent became more and more steep. Behind us spread, like a beautiful panorama, the region we had just traversed, which seemed to sink farther and farther away from us. As the sun's last glances rested upon the tops of the mountains, our tonga came gaily out from the zigzags which the eye could still trace far down the forest-clad slope, and halted at the little city of Muré; where the families of the English functionaries came to seek shade and refreshment.

Ordinarily, one can go in a tonga from Muré to Srinagar; but at the approach of the winter season, when all Europeans desert Kachmyr, the tonga service is suspended. I undertook my journey precisely at the time when the summer life begins to wane, and the Englishmen whom I met upon the road, returning to India, were much astonished to see me, and made vain efforts to divine the purpose of my travel to Kachmyr.

Abandoning the tonga, I hired saddle horses not without considerable difficulty and evening had arrived when we started to descend from Muré, which is at an altitude of 5,000 feet. This stage of our journey had nothing playful in it. The road was torn in deep ruts by the late rains, darkness came upon us and our horses rather guessed than saw their way. When night had completely set in, a tempestuous rain surprised us in the open country, and, owing to the thick foliage of the centenarian oaks which stood on the sides of our road, we were plunged in profound darkness. That we might not lose each other, we had to continue exchanging calls from time to time. In this impenetrable obscurity we divined huge masses of rock almost above our heads, and were conscious of, on our left, a roaring torrent, the water of which formed a cascade we could not see. During two hours we waded in the mud and the icy rain had chilled my very marrow, when we perceived in the distance a little fire, the sight of which revived our energies. But how deceitful are lights in the mountains! You believe you see the fire burning quite near to you and at once it disappears, to reappear again, to the right, to the left, above, below you, as if it took pleasure in playing tricks upon the harassed traveller. All the time the road makes a thousand turns, and winds here and there, and the fire which is immovable seems to be in continual motion, the obscurity preventing you realizing that you yourself modify your direction every instant.

I had quite given up all hope of approaching this much-wished-for fire, when it

appeared again, and this time so near that our horses stopped before it.

I have here to express my sincere thanks to the Englishmen for the foresight of which they gave proof in building by the roadsides the little bengalows one-story houses for the shelter of travellers. It is true, one must not demand comfort in this kind of hotel; but this is a matter in which the traveller, broken down by fatigue, is not exacting, and he is at the summit of happiness when he finds at his disposal a clean and dry room.

The Hindus, no doubt, did not expect to see a traveller arrive at so late an hour of the night and in this season, for they had taken away the keys of the bengalow, so we had to force an entrance. I threw myself upon a bed prepared for me, composed of a pillow and blanket saturated with water, and almost at once fell asleep. At daybreak, after taking tea and some conserves, we took up our march again, now bathed in the burning rays of the sun. From time to time, we passed villages; the first in a superb narrow pass, then along the road meandering in the bosom of the mountain. We descended eventually to the river Djeloum (Jhelum), the waters of which flow gracefully, amid the rocks by which its course is obstructed, between rocky walls whose tops in many places seem almost to reach the azure skies of the Himalayas, a heaven which here shows itself remarkably pure and serene.

Toward noon we arrived at the hamlet called Tongue situated on the bank of the river which presents an unique array of huts that give the effect of boxes, the openings of which form a façade. Here are sold comestibles and all kinds of merchandise. The place swarms with Hindus, who bear on their foreheads the variously colored marks of their respective castes. Here, too, you see the beautiful people of Kachmyr, dressed in their long white shirts and snowy turbans. I hired here, at a good price, a Hindu cabriolet, from a Kachmyrian. This vehicle is so constructed that in order to keep one's seat in it, one must cross his legs in the Turkish fashion. The seat is so small that it will hold, at most, only two persons. The absence of any support for the back makes this mode of transportation very dangerous; nevertheless, I accepted this kind of circular table mounted on two wheels and drawn by a horse, as I was anxious to reach, as soon as possible, the end of my journey. Hardly, however, had I gone five hundred yards on it, when I seriously regretted the horse I had forsaken, so much fatigue had I to endure keeping my legs crossed and maintaining my equilibrium. Unfortunately, it was already too late.

Evening was falling when I approached the village of Hori. Exhausted by fatigue; racked by the incessant jolting; my legs feeling as if invaded by millions of ants, I had been completely incapable of enjoying the picturesque landscape spread before us as we journeyed along the Djeloum, the banks of which are bordered on one side by steep rocks and on the other by the heavily wooded slopes of the mountains. In Hori I encountered a caravan of pilgrims returning from Mecca.

Thinking I was a physician and learning my haste to reach Ladak, they invited me to join them, which I promised I would at Srinagar.

I spent an ill night, sitting up in my bed, with a lighted torch in my hand, without closing my eyes, in constant fear of the stings and bites of the scorpions and centipedes which swarm in the bengalows. I was sometimes ashamed of the fear with which those vermin inspired me; nevertheless, I could not fall asleep among them. Where, truly, in man, is the line that separates courage from cowardice? I will not boast of my bravery, but I am not a coward, yet the insurmountable fear with which those malevolent little creatures thrilled me, drove sleep from my eyelids, in spite of my extreme fatigue.

Our horses carried us into a flat valley, encircled by high mountains. Bathed as I was in the rays of the sun, it did not take me long to fall asleep in the saddle. A sudden sense of freshness penetrated and awoke me. I saw that we had already begun climbing a mountain path, in the midst of a dense forest, rifts in which occasionally opened to our

admiring gaze ravishing vistas, impetuous torrents; distant mountains; cloudless heavens; a landscape, far below, of wondrous beauty. All about us were the songs of numberless brilliantly plumaged birds. We came out of the forest toward noon, descended to a little hamlet on the bank of the river, and after refreshing ourselves with a light, cold collation, continued our journey. Before starting, I went to a bazaar and tried to buy there a glass of warm milk from a Hindu, who was sitting crouched before a large cauldron full of boiling milk. How great was my surprise when he proposed to me that I should take away the whole cauldron, with its contents, assuring me that I had polluted the milk it contained! 'I only want a glass of milk and not a kettle of it,' I said to him.

'According to our laws,' the merchant answered me, 'if any one not belonging to our caste has fixed his eyes for a long time upon one of our cooking utensils, we have to wash that article thoroughly, and throw away the food it contains. You have polluted my milk and no one will drink any more of it, for not only were you not contented with fixing your eyes upon it, but you have even pointed to it with your finger.'

I had indeed a long time examined his merchandise, to make sure that it was really milk, and had pointed with my finger, to the merchant, from which side I wished the milk poured out. Full of respect for the laws and customs of foreign peoples, I paid, without dispute, a rupee, the price of all the milk, which was poured in the street, though I had taken only one glass of it. This was a lesson which taught me, from now on, not to fix my eyes upon the food of the Hindus.

There is no religious belief more muddled by the numbers of ceremonious laws and commentaries prescribing its observances than the Brahminic.

While each of the other principal religions has but one inspired book, one Bible, one Gospel, or one Koran books from which the Hebrew, the Christian and the Musselman draw their creeds the Brahminical Hindus possess such a great number of tomes and commentaries in folio that the wisest Brahmin has hardly had the time to peruse one-tenth of them. Leaving aside the four books of the Vedas; the Puranas which are written in Sanscrit and composed of eighteen volumes containing 400,000 strophes treating of law, rights, theogony, medicine, the creation and destruction of the world, etc.; the vast Shastras, which deal with mathematics, grammar, etc.; the Upa-Vedas, Upanishads, Upo-Puranas which are explanatory of the Puranas; and a number of other commentaries in several volumes; there still remain twelve vast books, containing the laws of Manu, the grandchild of Brahma books dealing not only with civil and criminal law, but also the canonical rules rules which impose upon the faithful such a considerable number of ceremonies that one is surprised into admiration of the illimitable patience the Hindus show in observance of the precepts inculcated by Saint Manu. Manu was incontestably a great legislator and a great thinker, but he has written so much that it has happened to him frequently to contradict himself in the course of a single page. The Brahmins do not take the trouble to notice that, and the poor Hindus, whose labor supports the Brahminic caste, obey servilely their clergy, whose prescriptions enjoin upon them never to touch a man who does not belong to their caste, and also absolutely prohibit a stranger from fixing his attention upon anything belonging to a Hindu. Keeping himself to the strict letter of this law, the Hindu imagines that his food is polluted when it receives a little protracted notice from the stranger.

And yet, Brahminism has been, even at the beginning of its second birth, a purely monotheistic religion, recognizing only one infinite and indivisible God. As it came to pass in all times and in religions, the clergy took advantage of the privileged situation which places them above the ignorant multitude, and early manufactured various exterior forms of cult and certain laws, thinking they could better, in this way, influence and control the masses. Things changed soon, so far that the principle of monotheism, of which the Vedas have given such a clear conception, became confounded with, or, as it were, supplanted by an absurd and limitless series of gods and goddesses, half-gods,

genii and devils, which were represented by idols, of infinite variety but all equally horrible looking. The people, once glorious as their religion was once great and pure, now slip by degrees into complete idiocy. Hardly does their day suffice for the accomplishment of all the prescriptions of their canons. It must be said positively that the Hindus only exist to support their principal caste, the Brahmins, who have taken into their hands the temporal power which once was possessed by independent sovereigns of the people. While governing India, the Englishman does not interfere with this phase of the public life, and so the Brahmins profit by maintaining the people's hope of a better future.

The sun passed behind the summit of a mountain, and the darkness of night in one moment overspread the magnificent landscape we were traversing. Soon the narrow valley of the Djeloum fell asleep. Our road winding along ledges of steep rocks, was instantly hidden from our sight; mountains and trees were confounded together in one dark mass, and the stars glittered in the celestial vault. We had to dismount and feel our way along the mountain side, for fear of becoming the prey of the abyss which yawned at our feet. At a late hour of the night we traversed a bridge and ascended a steep elevation leading to the bengalow Ouri, which at this height seems to enjoy complete isolation. The next day we traversed a charming region, always going along the river at a turn of which we saw the ruins of a Sikh fortress, that seemed to remember sadly its glorious past. In a little valley, nestled amid the mountains, we found a bengalow which seemed to welcome us. In its proximity were encamped a cavalry regiment of the Maharajah of Kachmyr.

When the officers learned that I was a Russian, they invited me to share their repast. There I had the pleasure of making the acquaintance of Col. Brown, who was the first to compile a dictionary of the Afghan-pouchton language.

As I was anxious to reach, as soon as possible, the city of Srinagar, I, with little delay, continued my journey through the picturesque region lying at the foot of the mountains, after having, for a long time, followed the course of the river. Here, before our eyes, weary of the monotonous desolation of the preceding landscapes, was unfolded a charming view of a well-peopled valley, with many two-story houses surrounded by gardens and cultivated fields. A little farther on begins the celebrated valley of Kachmyr, situated behind a range of high rocks which I crossed toward evening. What a superb panorama revealed itself before my eyes, when I found myself at the last rock which separates the valley of Kachmyr from the mountainous country I had traversed. A ravishing tableau truly enchanted my sight. This valley, the limits of which are lost in the horizon, and is throughout well populated, is enshrined amid the high Himalayan mountains. At the rising and the setting of the sun, the zone of eternal snows seems a silver ring, which like a girdle surrounds this rich and delightful plateau, furrowed by numerous rivers and traversed by excellent roads, gardens, hills, a lake, the islands in which are occupied by constructions of pretentious style, all these cause the traveller to feel as if he had entered another world. It seems to him as though he had to go but a little farther on and there must find the Paradise of which his governess had told him so often in his childhood.

The veil of night slowly covered the valley, merging mountains, gardens and lake in one dark amplitude, pierced here and there by distant fires, resembling stars. I descended into the valley, directing myself toward the Djeloum, which has broken its way through a narrow gorge in the mountains, to unite itself with the waters of the river Ind. According to the legend, the valley was once an inland sea; a passage opened through the rocks environing it, and drained the waters away, leaving nothing more of its former character than the lake, the Djeloum and minor water-courses. The banks of the river are now lined with boat-houses, long and narrow, which the proprietors, with their families, inhabit the whole year.

From here Srinagar can be reached in one day's travel on horseback; but with a

boat the journey requires a day and a half. I chose the latter mode of conveyance, and having selected a boat and bargained with its proprietor for its hire, took my seat in the bow, upon a carpet, sheltered by a sort of penthouse roof. The boat left the shore at midnight, bearing us rapidly toward Srinagar. At the stern of the bark, a Hindu prepared my tea. I went to sleep, happy in knowing my voyage was to be accomplished. The hot caress of the sun's rays penetrating my little roof awakened me, and what I experienced delighted me beyond all expression. Entirely green banks; the distant outlines of mountain tops covered with snow; pretty villages which from time to time showed themselves at the mountain's foot; the crystalline sheet of water; pure and peculiarly agreeable air, which I breathed with exhilaration; the musical carols of an infinity of birds; a sky of extraordinary purity; behind me the splash of water stirred by the round-ended paddle which was wielded with ease by a superb woman (with marvellous eyes and a complexion browned by the sun), who wore an air of stately indifference: all these things together seemed to plunge me into an ecstasy, and I forgot entirely the reason for my presence on the river. In that moment I had not even a desire to reach the end of my voyage and yet, how many privations remained for me to undergo, and dangers to encounter! I felt myself here so well content!

The boat glided rapidly and the landscape continued to unfold new beauties before my eyes, losing itself in ever new combinations with the horizon, which merged into the mountains we were passing, to become one with them. Then a new panorama would display itself, seeming to expand and flow out from the sides of the mountains, becoming more and more grand.... The day was almost spent and I was not yet weary of contemplating this magnificent nature, the view of which reawakened the souvenirs of childhood and youth. How beautiful were those days forever gone!

The more nearly one approaches Srinagar, the more numerous become the villages embowered in the verdure. At the approach of our boat, some of their inhabitants came running to see us; the men in their turbans, the women in their small bonnets, both alike dressed in white gowns reaching to the ground, the children in a state of nudity which reminded one of the costumes of our first parents.

When entering the city one sees a range of barks and floating houses in which entire families reside. The tops of the far-off, snow-covered mountains were caressed by the last rays of the setting sun, when we glided between the wooden houses of Srinagar, which closely line both banks of the river. Life seems to cease here at sunset; the thousands of many colored open boats (*dunga*) and palanquin-covered barks (*bangla*) were fastened along the beach; men and women gathered near the river, in the primitive costumes of Adam and Eve, going through their evening ablutions without feeling any embarrassment or prudery before each other, since they performed a religious rite, the importance of which is greater for them than all human prejudices.

On the 20th of October I awoke in a neat room, from which I had a gay view upon the river that was now inundated with the rays of the sun of Kachmyr. As it is not my purpose to describe here my experiences in detail, I refrain from enumerating the lovely valleys, the paradise of lakes, the enchanting islands, those historic places, mysterious pagodas, and coquettish villages which seem lost in vast gardens; on all sides of which rise the majestic tops of the giants of the Himalaya, shrouded as far as the eye can see in eternal snow. I shall only note the preparations I made in view of my journey toward Thibet. I spent six days at Srinagar, making long excursions into the enchanting surroundings of the city, examining the numerous ruins which testify to the ancient prosperity of this region, and studying the strange customs of the country.

Kachmyr, as well as the other provinces attached to it, Baltistan, Ladak, etc., are vassals of England. They formerly formed part of the possessions of Randjid Sing, the Lion of the Pendjab. At his death, the English troops occupied Lahore, the capital of the Pendjab, separated Kachmyr from the rest of the empire and ceded it, under color of hereditary right, and for the sum of 160,000,000 francs, to Goulab-Sing, one of the

familiars of the late sovereign, conferring on him besides the title of Maharadja. At the epoch of my journey, the actual Maharadja was Pertab-Sing, the grandchild of Goulab, whose residence is Jamoo, on the southern slope of the Himalaya.

The celebrated 'happy valley' of Kachmyr (eighty-five miles long by twenty-five miles wide) enjoyed glory and prosperity only under the Grand Mogul, whose court loved to taste here the sweetness of country life, in the still existent pavilions on the little island of the lake. Most of the Maharadjas of Hindustan used formerly to spend here the summer months, and to take part in the magnificent festivals given by the Grand Mogul; but times have greatly changed since, and the happy valley is today no more than a beggar retreat. Aquatic plants and scum have covered the clear waters of the lake; the wild juniper has smothered all the vegetation of the islands; the palaces and pavilions retain only the souvenir of their past grandeur; earth and grass cover the buildings which are now falling in ruins. The surrounding mountains and their eternally white tops seem to be absorbed in a sullen sadness, and to nourish the hope of a better time for the disclosure of their immortal beauties. The once spiritual, beautiful and cleanly inhabitants have grown animalistic and stupid; they have become dirty and lazy; and the whip now governs them, instead of the sword.

The people of Kachmyr have so often been subject to invasions and pillages and have had so many masters, that they have now become indifferent to every thing. They pass their time near the banks of the rivers, gossiping about their neighbors; or are engaged in the painstaking work of making their celebrated shawls; or in the execution of filagree gold or silver work. The Kachmyr women are of a melancholy temperament, and an inconceivable sadness is spread upon their features. Everywhere reigns misery and uncleanness. The beautiful men and superb women of Kachmyr are dirty and in rags. The costume of the two sexes consists, winter and summer alike, of a long shirt, or gown, made of thick material and with puffed sleeves. They wear this shirt until it is completely worn out, and never is it washed, so that the white turban of the men looks like dazzling snow near their dirty shirts, which are covered all over with spittle and grease stains.

The traveller feels himself permeated with sadness at seeing the contrast between the rich and opulent nature surrounding them, and this people dressed in rags.

The capital of the country, Srinagar (City of the Sun), or, to call it by the name which is given to it here after the country, Kachmyr, is situated on the shore of the Djeloum, along which it stretches out toward the south to a distance of five kilometres and is not more than two kilometres in breadth.

Its two-story houses, inhabited by a population of 100,000 inhabitants, are built of wood and border both river banks. Everybody lives on the river, the shores of which are united by ten bridges. Terraces lead from the houses to the Djeloum, where all day long people perform their ceremonial ablutions, bathe and wash their culinary utensils, which consist of a few copper pots. Part of the inhabitants practice the Musselman religion; two-thirds are Brahminic; and there are but few Buddhists to be found among them.

It was time to make other preparations for travel before plunging into the unknown. Having purchased different kinds of conserves, wine and other things indispensable on a journey through a country so little peopled as is Thibet, I packed all my baggage in boxes; hired six carriers and an interpreter, bought a horse for my own use, and fixed my departure for the 27th of October. To cheer up my journey, I took from a good Frenchman, M. Peicheau, the wine cultivator of the Maharadja, a big dog, Pamir, who had already traversed the road with my friends, Bonvallot, Capus and Pepin, the well-known explorers. As I wished to shorten my journey by two days, I ordered my carriers to leave at dawn from the other side of the lake, which I crossed in a boat, and joined them and my horse at the foot of the mountain chain which separates the valley of

Srinagar from the Sind gorge.

I shall never forget the tortures which we had to undergo in climbing almost on all fours to a mountain top, three thousand feet high. The carriers were out of breath; every moment I feared to see one tumble down the declivity with his burden, and I felt pained at seeing my poor dog, Pamir, panting and with his tongue hanging out, make two or three steps and fall to the ground exhausted. Forgetting my own fatigue, I caressed and encouraged the poor animal, who, as if understanding me, got up to make another two or three steps and fall anew to the ground.

The night had come when we reached the crest; we threw ourselves greedily upon the snow to quench our thirst; and after a short rest, started to descend through a very thick pine forest, hastening to gain the village of Haiëna, at the foot of the defile, fearing the attacks of beasts of prey in the darkness.

A level and good road leads from Srinagar to Haiëna, going straight northward over Ganderbal, where I repaired by a more direct route across a pass three thousand feet high, which shortened for me both time and distance.

My first step in the unknown was marked by an incident which made all of us pass an ugly quarter of an hour. The defile of the Sind, sixty miles long, is especially noteworthy for the inhospitable hosts it contains. Among others it abounds in panthers, tigers, leopards, black bears, wolves and jackals. As though by a special misfortune, the snow had covered with its white carpet the heights of the chain, compelling those formidable, carnivorous beasts to descend a little lower for shelter in their dens. We descended in silence, amid the darkness, a narrow path that wound through the centenary firs and birches, and the calm of the night was only broken by the crackling sound of our steps. Suddenly, quite near to us, a terrible howling awoke the echoes of the woods. Our small troop stopped. 'A panther!' exclaimed, in a low and frightened voice, my servant. The small caravan of a dozen men stood motionless, as though riveted to the spot. Then it occurred to me that at the moment of starting on our ascent, when already feeling fatigued, I had entrusted my revolver to one of the carriers, and my Winchester rifle to another. Now I felt bitter regret for having parted with my arms, and asked in a low voice where the man was to whom I had given the rifle. The howls became more and more violent, and filled the echoes of the woods, when suddenly a dull sound was heard, like the fall of some body. A minute later we heard the noise of a struggle and a cry of agony which mingled with the fierce roars of the starved animal.

'Saaïb, take the gun,' I heard some one near by. I seized feverishly the rifle, but, vain trouble, one could not see two steps before oneself. A new cry, followed by a smothered howling, indicated to me vaguely the place of the struggle, toward which I crawled, divided between the ardent desire to 'kill a panther' and a horrible fear of being eaten alive. No one dared to move; only after five minutes it occurred to one of the carriers to light a match. I then remembered the fear which feline animals exhibit at the presence of fire, and ordered my men to gather two or three handfuls of brush, which I set on fire. We then saw, about ten steps from us, one of our carriers stretched out on the ground, with his limbs frightfully lacerated by the claws of a huge panther. The beast still lay upon him defiantly, holding a piece of flesh in its mouth. At its side, gaped a box of wine broken open by its fall when the carrier was torn down. Hardly did I make a movement to bring the rifle to my shoulder, when the panther raised itself, and turned toward us while dropping part of its horrible meal. One moment, it appeared about to spring upon me, then it suddenly wheeled, and rending the air with a howl, enough to freeze one's blood, jumped into the midst of the thicket and disappeared.

My coolies, whom an odious fear had all the time kept prostrated on the ground, recovered little by little from their fright. Keeping in readiness a few packages of dry grass and matches, we hastened to reach the village Haiëna, leaving behind the remains of the unfortunate Hindu, whose fate we feared sharing.

An hour later we had left the forest and entered the plain. I ordered my tent erected under a very leafy plane tree, and had a great fire made before it, with a pile of wood, which was the only protection we could employ against the ferocious beasts whose howls continued to reach us from all directions. In the forest my dog had pressed himself against me, with his tail between his legs; but once under the tent, he suddenly recovered his watchfulness, and barked incessantly the whole night, being very careful, however, not to step outside. I spent a terrible night, rifle in hand, listening to the concert of those diabolical howlings, the echoes of which seemed to shake the defile. Some panthers approached our bivouac to answer the barking of Pamir, but dared not attack us.

I had left Srinagar at the head of eleven carriers, four of whom had to carry so many boxes of wine, four others bore my travelling effects; one my weapons, another various utensils, and finally a last, who went errands or on reconnaissance. His name was 'Chicari,' which means 'he who accompanies the hunter and gathers the prey.' I discharged him in the morning on account of his cowardice and his profound ignorance of the country, and only retained four carriers. It was but slowly that I advanced toward the village of Gounde.

How beautiful is nature in the Sind pass, and how much is it beloved by the hunters! Besides the great fallow deer, you meet there the hind, the stag, the mountain sheep and an immense variety of birds, among which I want to mention above all the golden pheasant, and others of red or snow-white plumage, very large partridges and immense eagles.

The villages situated along the Sind do not shine by their dimensions. They contain, for the greatest part, not more than ten to twenty huts of an extremely miserable appearance. Their inhabitants are clad in rags. Their cattle belongs to a very small race.

I crossed the river at Sambal, and stopped near the village Gounde, where I procured relay horses. In some villages they refused to hire horses to me; I then threatened them with my whip, which at once inspired respect and obedience; my money accomplished the same end; it inspired a servile obedience not willingness to obey my least orders.

Stick and gold are the true sovereigns in the Orient; without them the Very Grand Mogul would not have had any preponderance.

Night began to descend, and I was in a hurry to cross the defile which separates the villages Gogangan and Sonamarg. The road is in very bad condition, and the mountains are infested by beasts of prey which in the night descend into the very villages to seek their prey. The country is delightful and very fertile; nevertheless, but few colonists venture to settle here, on account of the neighborhood of the panthers, which come to the dooryards to seize domestic animals.

At the very exit of the defile, near the village of Tchokodar, or Thajwas, the half obscurity prevailing only permitted me to distinguish two dark masses crossing the road. They were two big bears followed by a young one. I was alone with my servant (the caravan having loitered behind), so I did not like to attack them with only one rifle; but the long excursions which I had made on the mountain had strongly developed in me the sense of the hunter. To jump from my horse, shoot, and, without even verifying the result, change quickly the cartridge, was the affair of a second. One bear was about to jump on me, a second shot made it run away and disappear. Holding in my hand my loaded gun, I approached with circumspection, the one at which I had aimed, and found it laying on its flank, dead, with the little cub beside it. Another shot killed the little one, after which I went to work to take off the two superb jet-black skins.

This incident made us lose two hours, and night had completely set in when I erected my tent near Tchokodar, which I left at sunrise to gain Baltal, by following the course of the Sind river. At this place the ravishing landscape of the 'golden prairie' terminates abruptly with a village of the same name (Sona, gold, and Marg, prairie). The abrupt acclivity of Zodgi-La, which we next surmounted, attains an elevation of 11,500 feet, on the other side of which the whole country assumes a severe and inhospitable character. My hunting adventures closed before reaching Baltal. From there I met on the road only wild goats. In order to hunt, I would have had to leave the grand route and to penetrate into the heart of the mountains full of mysteries. I had neither the inclination nor the time to do so, and, therefore, continued quietly my journey toward Ladak.

How violent the contrast I felt when passing from the laughing nature and beautiful population of Kachmyr to the arid and forbidding rocks and the beardless and ugly inhabitants of Ladak!

The country into which I penetrated is situated at an altitude of 11,000 to 12,000 feet. Only at Karghil the level descends to 8,000 feet.

The acclivity of Zodgi-La is very rough; one must climb up an almost perpendicular rocky wall. In certain places the road winds along upon rock ledges of only a metre in width, below which the sight drops into unfathomable abysses. May the Lord preserve the traveller from a fall! At one place, the way is upon long beams introduced into holes made in the rock, like a bridge, and covered up with earth. Brr! At the thought that a little stone might get loose and roll down the slope of the mountain, or that a too strong oscillation of the beams could precipitate the whole structure into the abyss, and with it him who had ventured upon the perilous path, one feels like fainting more than once during this hazardous passage.

After crossing the glaciers we stopped in a valley and prepared to spend the night near a hut, a dismal place surrounded by eternal ice and snow.

From Baltal the distances are determined by means of daks, i.e., postal stations for mail service. They are low huts, about seven kilometres distant from each other. A man is permanently established in each of these huts. The postal service between Kachmyr and Thibet is yet carried on in a very primitive form. The letters are enclosed in a leather bag, which is handed to the care of a carrier. The latter runs rapidly over the seven kilometres assigned to him, carrying on his back a basket which holds several of these bags, which he delivers to another carrier, who, in his turn, accomplishes his task in an identical manner. Neither rain nor snow can arrest these carriers. In this way the mail service is carried on between Kachmyr and Thibet, and vice versa once a week. For each course the letter carrier is paid six annas (twenty cents); the same wages as is paid to the carriers of merchandise. This sum I also paid to every one of my servants for carrying a ten times heavier load.

It makes one's heart ache to see the pale and tired-looking figures of these carriers; but what is to be done? It is the custom of the country. The tea is brought from China by a similar system of transportation, which is rapid and inexpensive.

In the village of Montaiyan, I found again the Yarkandien caravan of pilgrims, whom I had promised to accompany on their journey. They recognized me from a distance, and asked me to examine one of their men, who had fallen sick. I found him writhing in the agonies of an intense fever. Shaking my hands as a sign of despair, I pointed to the heavens and gave them to understand that human will and science were now useless, and that God alone could save him. These people journeyed by small stages only; I, therefore, left them and arrived in the evening at Drass, situated at the bottom of a valley near a river of the same name. Near Drass, a little fort of ancient construction, but freshly painted, stands aloof, under the guard of three Sikhs of the

Maharadja's army.

At Drass, my domicile was the post-house, which is a station and the only one of an unique telegraph line from Srinagar to the interior of the Himalayas. From that time on, I no more had my tent put up each evening, but stopped in the caravansarais; places which, though made repulsive by their dirt, are kept warm by the enormous piles of wood burned in their fireplaces.

From Drass to Karghil the landscape is unpleasing and monotonous, if one excepts the marvellous effects of the rising and setting sun and the beautiful moonlight. Apart from these the road is wearisome and abounding with dangers. Karghil is the principal place of the district, where the governor of the country resides. Its site is quite picturesque. Two water courses, the Souron and the Wakkha, roll their noisy and turbulent waters among rocks and sunken snags of uprooted trees, escaping from their respective defiles in the rocks, to join in forming here the river Souron, upon the banks of which stands Karghil. A little fort, garrisoned by two or three Sikhs, shows its outlines at the junction of the streams. Provided with a horse, I continued my journey at break of day, entering now the province of Ladak, or Little Thibet. I traversed a ricketty bridge, composed like all the bridges of Kachmyr of two long beams, the ends of which were supported upon the banks and the floor made of a layer of fagots and sticks, which imparted to the traveller, at least the illusion of a suspension bridge. Soon afterward I climbed slowly up on a little plateau, which crosses the way at a distance of two kilometres, to descend into the narrow valley of Wakkha. Here there are several villages, among which, on the left shore, is the very picturesque one called Paskium.

Here my feet trod Buddhist ground. The inhabitants are of a very simple and mild disposition, seemingly ignorant of 'quarreling.' Women are very rare among them. Those of them whom I encountered were distinguished from the women I had hitherto seen in India or Kachmyr, by the air of gaiety and prosperity apparent in their countenances. How could it be otherwise, since each woman in this country has, on an average, three to five husbands, and possesses them in the most legitimate way in the world. Polyandry flourishes here. However large a family may be, there is but one woman in it. If the family does not contain already more than two husbands, a bachelor may share its advantages, for a consideration. The days sacred to each one of those husbands are determined in advance, and all acquit themselves of their respective duties and respect each others' rights. The men generally seem feeble, with bent backs, and do not live to old age. During my travels in Ladak, I only encountered one man so old that his hair was white.

From Karghil to the centre of Ladak, the road had a more cheerful aspect than that I had traversed before reaching Karghil, its prospect being brightened by a number of little hamlets, but trees and verdure were, unfortunately, rare.

Twenty miles from Karghil, at the end of the defile formed by the rapid current of the Wakkha, is a little village called Chargol, in the centre of which stand three chapels, decorated with lively colors (t'horthenes, to give them the name they bear in Thibet). Below, near the river, are masses of rocks, in the form of long and large walls, upon which are thrown, in apparent disorder, flat stones of different colors and sizes. Upon these stones are engraved all sorts of prayers, in Ourd, Sanscrit and Thibetan, and one can even find among them inscriptions in Arabic characters. Without the knowledge of my carriers, I succeeded in taking away a few of these stones, which are now in the palace of the Trocadero.

Along the way, from Chargol, one finds frequently oblong mounds, artificial constructions. After sunrise, with fresh horses, I resumed my journey and stopped near the gonpa (monastery) of Moulbek, which seems glued on the flank of an isolated rock. Below is the hamlet of Wakkha, and not far from there is to be seen another rock, of very strange form, which seems to have been placed where it stands by human hands. In one

side of it is cut a Buddha several metres in height. Upon it are several cylinders, the turning of which serves for prayers. They are a sort of wooden barrel, draped with yellow or white fabrics, and are attached to vertically planted stakes. It requires only the least wind to make them turn. The person who puts up one of these cylinders no longer feels it obligatory upon him to say his prayers, for all that devout believers can ask of God is written upon the cylinders. Seen from a distance this white painted monastery, standing sharply out from the gray background of the rocks, with all these whirling, petticoated wheels, produce a strange effect in this dead country. I left my horses in the hamlet of Wakkha, and, followed by my servant, walked toward the convent, which is reached by a narrow stairway cut in the rock. At the top, I was received by a very fat lama, with a scanty, straggling beard under his chin a common characteristic of the Thibetan people who was very ugly, but very cordial. His costume consisted of a yellow robe and a sort of big nightcap, with projecting flaps above the ears, of the same color. He held in his hand a copper prayer-machine which, from time to time, he shook with his left hand, without at all permitting that exercise to interfere with his conversation. It was his eternal prayer, which he thus communicated to the wind, so that by this element it should be borne to Heaven. We traversed a suite of low chambers, upon the walls of which were images of Buddha, of all sizes and made of all kinds of materials, all alike covered by a thick layer of dust. Finally we reached an open terrace, from which the eyes, taking in the surrounding region, rested upon an inhospitable country, strewn with grayish rocks and traversed by only a single road, which on both sides lost itself in the horizon.

When we were seated, they brought us beer, made with hops, called here Tchang and brewed in the cloister. It has a tendency to rapidly produce embonpoint upon the monks, which is regarded as a sign of the particular favor of Heaven.

They spoke here the Thibetan language. The origin of this language is full of obscurity. One thing is certain, that a king of Thibet, a contemporary of Mohammed, undertook the creation of an universal language for all the disciples of Buddha. To this end he had simplified the Sanscrit grammar, composed an alphabet containing an infinite number of signs, and thus laid the foundations of a language the pronunciation of which is one of the easiest and the writing the most complicated. Indeed, in order to represent a sound one must employ not less than eight characters. All the modern literature of Thibet is written in this language. The pure Thibetan is only spoken in Ladak and Oriental Thibet. In all other parts of the country are employed dialects formed by the mixture of this mother language with different idioms taken from the neighboring peoples of the various regions round about. In the ordinary life of the Thibetan, there exists always two languages, one of which is absolutely incomprehensible to the women, while the other is spoken by the entire nation; but only in the convents can be found the Thibetan language in all its purity and integrity.

The lamas much prefer the visits of Europeans to those of Musselmen, and when I asked the one who received me why this was so, he answered me: 'Musselmen have no point of contact at all with our religion. Only comparatively recently, in their victorious campaign, they have converted, by force, part of the Buddhists to Islam. It requires of us great efforts to bring back those Musselmen, descendants of Buddhists, into the path of the true God. As regards the Europeans, it is quite a different affair. Not only do they profess the essential principles of monotheism, but they are, in a sense, adorers of Buddha, with almost the same rites as the lamas who inhabit Thibet. The only fault of the Christians is that after having adopted the great doctrines of Buddha, they have completely separated themselves from him, and have created for themselves a different Dalai-Lama. Our Dalai-Lama is the only one who has received the divine gift of seeing, face to face, the majesty of Buddha, and is empowered to serve as an intermediary between earth and heaven.'

'Which Dalai-Lama of the Christians do you refer to?' I asked him; 'we have one, the Son of God, to whom we address directly our fervent prayers, and to him alone we recur

to intercede with our One and Indivisible God.'

'It is not him of whom it is a question, Sahib,' he replied. 'We, too, respect him, whom we reverence as son of the One and Indivisible God, but we do not see in him the Only Son, but the excellent being who was chosen among all. Buddha, indeed, has incarnated himself, with his divine nature, in the person of the sacred Issa, who, without employing fire or iron, has gone forth to propagate our true and great religion among all the world. Him whom I meant was your terrestrial Dalai-Lama; he to whom you have given the title of 'Father of the Church.' That is a great sin. May he be brought back, with the flock, who are now in a bad road,' piously added the lama, giving another twirl to his prayer-machine.

I understood now that he alluded to the Pope. 'You have told me that a son of Buddha, Issa, the elect among all, had spread your religion on the Earth. Who is he?' I asked.

At this question the lama's eyes opened wide; he looked at me with astonishment and pronounced some words I could not catch, murmuring in an unintelligible way. 'Issa,' he finally replied, 'is a great prophet, one of the first after the twenty-two Buddhas. He is greater than any one of all the Dalai-Lamas, for he constitutes part of the spirituality of our Lord. It is he who has instructed you; he who brought back into the bosom of God the frivolous and wicked souls; he who made you worthy of the beneficence of the Creator, who has ordained that each being should know good and evil. His name and his acts have been chronicled in our sacred writings, and when reading how his great life passed away in the midst of an erring people, we weep for the horrible sin of the heathen who murdered him, after subjecting him to torture.'

I was struck by this recital of the lama. The prophet Issa his tortures and death our Christian Dalai-Lama the Buddhist recognizing Christianity all these made me think more and more of Jesus Christ. I asked my interpreter not to lose a single word of what the lama told me.

'Where can those writings be found, and who compiled them?' I asked the monk.

'The principal scrolls which were written in India and Nepal, at different epochs, as the events happened are in Lhasa; several thousands in number. In some great convents are to be found copies, which the lamas, during their sojourn in Lhasa, have made, at various times, and have then given to their cloisters as souvenirs of the period they spent with the Dalai-Lama.'

'But you, yourselves; do you not possess copies of the scrolls bearing upon the prophet Issa?'

'We have not. Our convent is insignificant, and since its foundation our successive lamas have had only a few hundred manuscripts in their library. The great cloisters have several thousands of them; but they are sacred things which will not, anywhere, be shown to you.'

We spoke together a few minutes longer, after which I went home, all the while thinking of the lama's statements. Issa, a prophet of the Buddhists! But, how could this be? Of Jewish origin, he lived in Palestine and in Egypt; and the Gospels do not contain one word, not even the least allusion, to the part which Buddhism should have played in the education of Jesus.

I made up my mind to visit all the convents of Thibet, in the hope of gathering fuller information upon the prophet Issa, and perhaps copies of the chronicles bearing upon this subject.

We traversed the Namykala Pass, at 30,000 feet of altitude, whence we descended into the valley of the River Salinoumah. Turning southward, we gained Karbou, leaving behind us, on the opposite bank, numerous villages, among other, Chagdoom, which is at the top of a rock, an extremely imposing sight. Its houses are white and have a sort of festive look, with their two and three stories. This, by the way, is a common peculiarity of all the villages of Ladak. The eye of the European, travelling in Kachmyr, would soon lose sight of all architecture to which he had been accustomed. In Ladak, on the contrary, he would be agreeably surprised at seeing the little two and three-story houses, reminders to him of those in European provinces. Near the city of Karbou, upon two perpendicular rocks, one sees the ruins of a little town or village. A tempest and an earthquake are said to have shaken down its walls, the solidity of which seems to have been exceptional.

The next day I traversed the Fotu-La Pass, at an altitude of 13,500 feet. At its summit stands a little t'horthene (chapel). Thence, following the dry bed of a stream, I descended to the hamlet of Lamayure, the sudden appearance of which is a surprise to the traveller. A convent, which seems grafted on the side of the rock, or held there in some miraculous way, dominates the village. Stairs are unknown in this cloister. In order to pass from one story of it to another, ropes are used. Communication with the world outside is through a labyrinth of passages in the rock. Under the windows of the convent which make one think of birds' nests on the face of a cliff - is a little inn, the rooms of which are little inviting. Hardly had I stretched myself on the carpet in one of them, when the monks, dressed in their yellow robes, filled the apartment, bothered me with questions as to whence I came, the purpose of my coming, where I was going, and so on, finally inviting me to come and see them.

In spite of my fatigue I accepted their invitation and set out with them, to climb up the excavated passages in the rock, which were encumbered with an infinity of prayer cylinders and wheels, which I could not but touch and set turning as I brushed past them. They are placed there that they may be so turned, saving to the passers-by the time they might otherwise lose in saying their prayers as if their affairs were so absorbing, and their time so precious, that they could not find leisure to pray. Many pious Buddhists use for this purpose an apparatus arranged to be turned by the current of a stream. I have seen a long row of cylinders, provided with their prayer formulas, placed along a river bank, in such a way that the water kept them constantly in motion, this ingenious device freeing the proprietors from any further obligation to say prayers themselves.

I sat down on a bench in the hall, where semi-obscurity reigned. The walls were garnished with little statues of Buddha, books and prayer-wheels. The loquacious lamas began explaining to me the significance of each object.

'And those books?' I asked them; 'they, no doubt, have reference to religion.'

'Yes, sir. These are a few religious volumes which deal with the primary and principal rites of the life common to all. We possess several parts of the words of Buddha consecrated to the Great and Indivisible Divine Being, and to all that issue from his hands.'

'Is there not, among those books, some account of the prophet Issa?'

'No, sir,' answered the monk. 'We only possess a few principal treatises relating to the observance of the religious rites. As for the biographies of our saints, they are collected in Lhassa. There are even great cloisters which have not had the time to procure them. Before coming to this gonpa, I was for several years in a great convent on the other side of Ladak, and have seen there thousands of books, and scrolls copied out of various books by the lamas of the monastery.'

By some further interrogation I learned that the convent in question was near Leh, but my persistent inquiries had the effect of exciting the suspicions of the lamas. They showed me the way out with evident pleasure, and regaining my room, I fell asleep after a light lunch leaving orders with my Hindu to inform himself in a skillful way, from some of the younger lamas of the convent, about the monastery in which their chief had lived before coming to Lamayure.

In the morning, when we set forth on our journey, the Hindu told me that he could get nothing from the lamas, who were very reticent. I will not stop to describe the life of the monks in those convents, for it is the same in all the cloisters of Ladak. I have seen the celebrated monastery of Leh of which I shall have to speak later on and learned there the strange existences the monks and religious people lead, which is everywhere the same. In Lamayure commences a declivity which, through a steep, narrow and sombre gorge, extends toward India.

Without having the least idea of the dangers which the descent presented, I sent my carriers in advance and started on a route, rather pleasant at the outset, which passes between the brown clay hills, but soon it produced upon me the most depressing effect, as though I was traversing a gloomy subterranean passage. Then the road came out on the flank of the mountain, above a terrible abyss. If a rider had met me, we could not possibly have passed each other, the way was so narrow. All description would fail to convey a sense of the grandeur and wild beauty of this cañon, the summit of the walls of which seemed to reach the sky. At some points it became so narrow that from my saddle I could, with my cane, touch the opposite rock. At other places, death might be fancied looking up expectantly, from the abyss, at the traveller. It was too late to dismount. In entering alone this gorge, I had not the faintest idea that I would have occasion to regret my foolish imprudence. I had not realized its character. It was simply an enormous crevasse, rent by some Titanic throes of nature, some tremendous earthquake, which had split the granite mountain. In its bottom I could just distinguish a hardly perceptible white thread, an impetuous torrent, the dull roar of which filled the defile with mysterious and impressive sounds.

Far overhead extended, narrow and sinuously, a blue ribbon, the only glimpse of the celestial world that the frowning granite walls permitted to be seen. It was a thrilling pleasure, this majestic view of nature. At the same time, its rugged severity, the vastness of its proportions, the deathly silence only invaded by the ominous murmur from the depths beneath, all together filled me with an unconquerable depression. I had about eight miles in which to experience these sensations, at once sweet and painful. Then, turning to the right, our little caravan reached a small valley, almost surrounded by precipitous granite rocks, which mirrored themselves in the Indus. On the bank of the river stands the little fortress Khalsi, a celebrated fortification dating from the epoch of the Musselman invasion, by which runs the wild road from Kachmyr to Thibet.

We crossed the Indus on an almost suspended bridge which led directly to the door of the fortress, thus impossible of evasion. Rapidly we traversed the valley, then the village of Khalsi, for I was anxious to spend the night in the hamlet of Snowely, which is placed upon terraces descending to the Indus. The two following days I travelled tranquilly and without any difficulties to overcome, along the shore of the Indus, in a picturesque country which brought me to Leh, the capital of Ladak.

While traversing the little valley of Saspoula, at a distance of several kilometres from the village of the same name, I found 'thorthenes' and two cloisters, above one of which floated the French flag. Later on, I learned that a French engineer had presented the flag to the monks, who displayed it simply as a decoration of their building.

I passed the night at Saspoula and certainly did not forget to visit the cloisters, seeing there for the tenth time the omnipresent dust-covered images of Buddha; the flags and banners heaped in a corner; ugly masks on the floor; books and papyrus rolls

heaped together without order or care, and the inevitable abundance of prayer-wheels. The lamas demonstrated a particular pleasure in exhibiting these things, doing it with the air of shopmen displaying their goods, with very little care for the degree of interest the traveller may take in them. 'We must show everything, in the hope that the sight alone of these sacred objects will force the traveller to believe in the divine grandeur of the human soul.'

Respecting the prophet Issa, they gave me the same account I already had, and I learned, what I had known before, that the books which could instruct me about him were at Lhassa, and that only the great monasteries possessed some copies. I did not think any more of passing Kara-koroum, but only of finding the history of the prophet Issa, which would, perhaps, bring to light the entire life of the best of men, and complete the rather vague information which the Gospels afford us about him.

Not far from Leh, and at the entrance of the valley of the same name, our road passed near an isolated rock, on the top of which were constructed a fort with two towers and without garrison and a little convent named Pitak. A mountain, 10,500 feet high, protects the entrance to Thibet. There the road makes a sudden turn toward the north, in the direction of Leh, six miles from Pitak and a thousand feet higher. Immense granite mountains tower above Leh, to a height of 18,000 or 19,000 feet, their crests covered with eternal snow. The city itself, surrounded by a girdle of stunted aspen trees, rises upon successive terraces, which are dominated by an old fort and the palaces of the ancient sovereigns of Ladak. Toward evening I made my entrance into Leh, and stopped at a bengalow constructed especially for Europeans, whom the road from India brings here in the hunting season.

copied from

<https://www.gutenberg.org/ebooks/29288>